

DEN NY VERDENS.
unipuls

NUMMER 1 - MARTS 2014 - 32. ÅRGANG

Tidsskrift for åndsvidenskab

Verdens frelse

Verdens frelse består ikke mere i at samles om en person, men derimod i at nå frem til den virkelige sandheds erkendelse igennem den nu manifesterede åndsvidenskab med sit væld af kosmiske analyser. Her giver de den døde Adam og Eva, jordmenneskeheden, opstandelsen fra de døde, og derved får de det lys tilbage i form af levende kosmiske analyser, der gør kristendommens evige facitter til levende, kontrollerbare kendsgerninger og dermed til næring – ikke blot for følelsen – men også i allerhøjeste grad for forstanden.

Når kristendommens mange facitter, der alle går op i det ene facit: ”Du skal elske din næste som dig selv”, og ”alt er såre godt”, bliver til levende videnskabelige kendsgerninger, synlige for intellektet, da begynder freden at lyse i verden.

(Artiklen ”Ud af mørket”, kap. 16)

Indhold

3	<i>Martinus:</i>
Vejen til den sande lykke	28	<i>Per Holsner:</i>
Martinus horoskop
10	<i>Ruth Olsen:</i>
Martinus og kommunismen	29	<i>Preben Bagger:</i>
Myten om den sociale arv
11	<i>Jan Langekær:</i>
Om gavekultur	32	<i>Ruth Olsen:</i>
En sær historie
14	<i>Søren Ingemann Larsen:</i>
Den skjulte sandhed mellem linierne	33	<i>Ole S. Larsen:</i>
At få Martinus til at fungere i hverdagen
15	<i>Søren Ingemann Larsen:</i>
Tingene skal være billige, helst gratis	35	<i>Kirsten Thurø:</i>
Martinus og kosmologien
16	<i>Per Bruus-Jensen:</i>
Hvorfor udtrykket "Den manifeste Gud"?	37	<i>Søren Ingemann Larsen:</i>
Et eksempel på uventede konsekvenser ved tilsyneladende uskyldige ændringer i Martinus' værk
17	BOGANMELDELSR v/Ruth Olsen:

<i>Jacob Brønnum:</i>
Kristus som antihelt | 38 | KORT FORTALT |
| 18 | <i>Hans Garde:</i>
Tidløs Visdom | 46 | <i>Søren Ingemann Larsen:</i>
Vægtning mellem monopol og ytringsfrihed |
| 18 | <i>Anita Moorjani:</i>
At dø for at leve | 47 | <i>Jan Schmidt:</i>
Sekten og dens virkemåde |
| 19 | <i>Bent og Birgit Strandbygaard:</i>
Illusion og Identitet | | <i>Vagn Noach:</i>
Om formalin i lig |
| 20 | <i>Alain De Botton:</i>
Religion for ateister | | <i>Chris F.Daimo:</i>
Helsemessen i Falkoner Centret |
| 21 | <i>Aase Møller-Hansen:</i>
Åbent brev til Kirsten Thurø | | <i>Jan Langekær:</i>
Oplysningsarbejdet om Det Tredie Testamente vokser |
| 22 | <i>Kirsten Thurø:</i>
Svar til Aase Møller-Hansen | | |

Den Ny VerdensImpuls nr.1/2014

Red.: Ruth Olsen, Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 52 72,
E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk - www.nyimpuls.dk
reg.nr. 3409 konto 9 25 42 42

Tryk: Prinfo-Holbæk-Køge
ISSN 0904-0633

ABONNEMENTSPRIS

240 kr pr. år (4 numre),
dog Sverige **270 kr** og Norge **260 kr**, portofrit
tilsendt.

Dansk giro:(reg. 3409) 925 4242 - -

**Jeg er nødt til at sætte prisen op, da portoen
stadig stiger!**

**Bladet udkommer 4 gange om året
(normalt)**

Få prøvenummer tilsendt

Artikelforfattere står selv inde for deres artikels indhold, **der ikke nødvendigvis deles af redaktionen.**

KOSMOLOGISK INFORMATION

er et bogforlag med speciale i litteratur i relation til
Martinus' verdensbillede.

Forlags- og redaktionsadresse:

Kosmologisk Information,

Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland.

Tlf 59 30 52 72 (bedst hverdage ml kl 9-11)

E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk

www.nyimpuls.dk

**Der må frit kopieres fra bladet, men med
kildeangivelse**

Efter 2014 kan man kun betale til vor danske konto:
reg.nr. 3409 - konto 925 4242

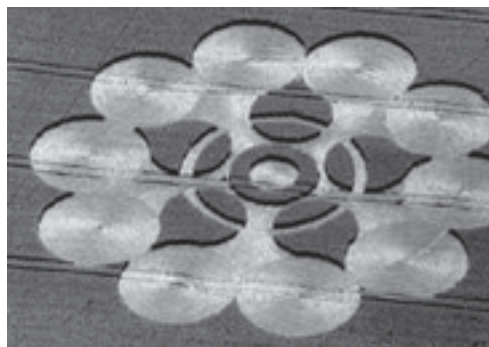
(IBAN: DK61 3000 0009 2542 42)

S.W.I.F.T. DABADKKK

Danske Bank

Dog kan man stadig betale til vor svenske konto:

39 27 16-7, Nordea ville åbenbart så gerne beholde os!

Sidste nyt

Så er det tid at forny sit abonnement! Sidste gang skabte jeg en del forvirring ved ikke at lægge et girokort i bladet til alle de, der betaler over netbank. Derfor vedlægger jeg nu et girokort, kun en fotokopi godt nok, men der står de tal man skal bruge.

Danske Bank har ændret Kosmologisk Informations registreringsnummer til 3409, men man kan stadig bruge det gamle nr. 3208.

Jeg fik opsagt vor konto i Norske Bank, så norske abonnenter kan kun betale til vor danske konto:
IBAN DK61 3000 0009 254242

Derimod har vi stadig konto i svensk Nordea, for de har slet ikke reageret på min opsigelse, de skal jo også have 950 kr om året for at jeg bare kan have en konto! Så svenske abonnenter kan altså stadig betale, som de plejer!

Jeg var for tidligt ude med at ville nedlægge bladet. På grund af Instituttets retssag mod os fire fortsætter jeg indtil videre. Der er i øvrigt nu fastsat en dato for, hvornår den kommer til behandling i Københavns Byret, nemlig d. 11, 12 og 13. november. Alle der har lyst til at overvære retsmøderne må sige til på forhånd til: Jens K. Petersen, email: jkn@mail.dk
Der skal nemlig findes et lokale, der kan rumme de mange tilhørere, som vi regner med der kommer. Nærmere oplysninger vil komme i de næste blade.

I år har jeg valgt forskellige mandalaer som forsidebillede, så ved man at 2014 var mandala-året!

Med snarlig forårshilsen
Ruth

Vejen til den sande lykke

Af Martinus

Mon der findes mange mennesker, for hvem den daglige tilværelse er noget absolut stabilt, noget absolut lykkeligt? Hvis et menneske skulle svare fuldstændig ærligt og oprigtigt på dette spørgsmål ud fra erfaringer, det har gjort med sig selv og andre, måtte svaret blive benægtende. Menneskene er ikke lykkelige. De er sommetider lykkeligere end til andre tider, men det er ikke nogen stabil tryghed og lykketilstand.

Denne ustabilitet giver sig udtryk på lige så mange måder, som der er mennesker, og den kan begynde allerede i barndommen. Et lille barn bliver måske født hos gode og kærlige forældre, bliver passet og plejet og opdraget under de mest glimrende forhold og har således tilsyneladende de allerbedste betingelser for at komme til at opleve en lykkelig barndom og start i livet. Men pludselig dør moderen, og en tid efter gifter faderen sig igen, og med stedmoderen forandres forholdene i hjemmet.

For barnet står tiden før moderens død som en tabt lykke, det kan ikke komme på en god og fortrolig fod med sin nye moder, og det føler, at trygheden i livet er borte. Noget er blevet forgiftet i hjemmets atmosfære, og det kan der være så mange årsager til, det behøver ikke specielt at være stedmoderens skyld. For barnet kan det komme til at betyde en skævhed i dets livsindstilling, en negativitet, som følger det resten af livet, hvis det ikke lykkes at overvinde den.

Der er mange andre måder, hvorpå mennesker kan have mistet trygheden og lykkefølelsen allerede i barndommen, og er der mennesker, som ser deres barndom som en særlig tryk og lykkelig periode i deres tilværelse, er det ofte, fordi den står som en lysende kontrast til senere livsperioders oplevelser, hvor utryghed, smerte og skuffelser har gjort deres indtog.

Mange mennesker føler tryghed og lykke en stund i forelskelse, forlovelse og et ægteskabs hvedebrødsdage. Det kan være af kortere eller længere varighed, men så kommer der måske et sammenbrud. Det kan være dødsfald, sygdom, ulykkestilfælde eller den ene parts forelskelse i en anden, der er årsagen, eller det kan være helt andre årsager. Men trygheden og lykken er i alle tilfælde borte, og katastrofen, sorgen og smerten er kommet i stedet. Og med disse faktorer følger ofte en angst og mistillid til alt og alle, en skuffelse over, at lykken ikke kunne vare ved. Også ældre mennesker, der har en relativ lykkelig tilværelse bag sig, kan rammes af sorgerne og ulykkerne i alderdommen, og da virker disse så meget desto mere, hvis mennesket tidligere har været forvænt.

Hvem kan være sikker på at være helt usårlig, helt fri eller immun over for ulykken? Ingen kan sige sig fri. Nogle har den opfattelse, at rigdom og magt gør dem frie, og de kæmper for at opnå disse goder, men før eller senere må de komme til erkendelse af, at lykken ikke kan købes, og at den, der tilsyneladende er mægtig, overlegen og stor, er akkurat lige så afmægtig som alle andre i livets skæbneforhold. Også milliardærer og millionærer og hvem, der på en anden måde officielt er denne verdens "store", må opleve utrygheden, bl.a. angsten for pludselig ikke at skulle være "stor" længere, at miste sin magt og position.

Sådanne menneskers levevis medfører netop ofte, at de meget lettere udsætter sig for sygdomme, der kan være dødbringende. Deres lediggang, eller tværtimod deres overanstrengelse for at holde sig på "toppen", giver dårlige nerver, der også medfører sygdom. Endelig kan rigdom og magt heller ikke fritage nogen for sorger, som opleves i forhold til slægtninge og venner, der pludselig dør, ulykkelig kærlighed, skuffelse over børnene og meget andet. Den rige har sine sorger og bekymringer, og den mindre besiddende såvel som den fattige har sine. Nogle får ulykken som et pludseligt sammenbrud, andre glider lidt efter lidt ind i den, men ingen undgår at opleve den på en eller anden måde.

Men hvad så med de mennesker, der kalder sig frelst eller hellige? De må vel være en undtagelse? Undtagelsen består i hvert fald ikke i, at disse mennesker undgår ulykker, sorger og lidelser. Selv om de går i kirke hver søndag, går regelmæssigt til alters og på andre måder følger en kirkes, en sekts eller en religions dogmer og

forskrifter, finder man lige så meget dem blandt sygehuses og hospitalers patienter som deres "ikke-frelste" eller "syndige" medborgere. Og hænder det ikke, at et troende menneske i nødens stund siger: "Hvorfor skulle dette dog netop ramme mig?". Han troede, at han kunne være tryk på grund af sin "hellighed", men kom til at opleve noget ganske andet. Og så er det jo et spørgsmål, om han kan lade være med at blive bitter.

Hvis dette at tilhøre en bestemt race, en tro, en samfundsgruppe, et bestemt alderstrin eller et køn skulle prædestinere nogle mennesker til at være lykkeligere end andre, ville livet være højst uretfærdigt, hvad også mange mennesker synes, det er. Men det er fordi, de ser og bedømmer forholdene ud fra en øjeblikkelig situation, hvis årsager og virkninger de ikke kender. Verden er ikke uretfærdig, og intet menneske oplever mere lidelse, smerte og sorg end noget andet, selv om det tilsyneladende kan se sådan ud.

At blive klar over dette er en del af vejen til en varig lykke. Men der kræves mere end det. Er det da virkelig muligt for menneskene at nå frem til en tilværelse uden sorger og lidelser, uden skuffelse og bitterhed, uden sygdom, savn eller smerte? Det er muligt, og det er også muligt for det enkelte menneske allerede nu at begynde at skabe den tilstand, dvs at skabe de årsager, der engang i fremtiden vil få en sådan tilstand som virkning.

En spirende viden om årsag og virkning

Det jordiske menneske i almindelighed og forskerne i særdeleshed ved en del om forhold mellem årsag og virkning. Det er netop en sådan viden, der er med til at adskille den jordiske menneskehed fra dyrene. Men jordmenneskenes viden om årsags- og virkningsforhold, også når det drejer sig om videnskabelig viden, er endnu meget ringe. Den er koncentreret om små lokale felter og om forholdet til den fysiske materie. Det er dog altid en begyndelse, og den vil med tiden, når menneskene har gjort de nødvendige erfaringer, føre dem vidt, ja, den vil faktisk føre dem frem til oplevelsen af den sande lykke.

Det lyder måske mærkeligt, når man tænker på samme menneskehedens situation i øjeblikket, hvor krige, oprør, magtmisbrug, mord, forbrydelser og alle mulige psykiske afsporinger florerer mere end nogensinde tidligere i menneskehedens historie. Men hvem har skabt årsagen til disse tilstande? Det har de jordiske mennesker selv. Og hvem vil være i stand til at skabe de årsager, der kan medføre helt andre og nye tilstande? Også de jordiske mennesker selv. Men det kan man jo ikke forvente, at de vil! Man kan ikke forvente at russerne, amerikanerne, kineserne eller noget andet folk pludselig kun er indstillet på at skabe fred. Nej, det kan man ikke, selv om statsmænd og politikere siger, at det er det, de vil.

Men så er situationen vel håbløs? Nej, der er ikke alene håb, der er sikkerhed for, at menneskeheden kommer ud af al sin ulykke og smerte og lidelse. Menneskene i almindelighed er blot ikke i stand til at se det og vide, hvad de skal gøre, de er endnu uden kendskab til livslovene og dermed også til de årsager, der vil bringe freden og lykken som virkninger. Ganske vist er der blevet talt til dem om det, ikke mindst har Kristus gjort det, og med sit liv og sin død, med sit eksempel, vist dem, hvad der er vejen, sandheden og livet.

Men de forstod ham ikke, de byggede en dogme- og ceremonireligion op med forsoningslære, frelse og lykke *efter* døden for de troende, og evig fortabelse og helvedes pine for de vantro. Det kan man naturligvis ikke bebrejde nogen. Thi menneskene må handle ud fra deres forudsætninger, viden og indsigt. De må handle ud fra det udviklingstrin, hvorpå de står, og de kan ikke tænke og handle anderledes. Men det betyder ikke, at kristendommen ikke har haft sin overordentlig store betydning for menneskehedens udvikling, især her i vesterlandet.

Når man ser, at de såkaldt kristne nationer har været de mest geniale krigsfolk i verden, er der ikke noget at sige til, at en og anden, der er begyndt at tænke over tingene og forholdene i livet, kan have den opfattelse, at kristendommen har været forgæves. Det er ikke just tryghed og lykke, de kristne folkeslag har skabt for andre. Derfor har de heller ikke skabt årsager, der kan bringe tryghed og lykke som virkning.

Men side om side med udviklingen af det vesterlandske krigsmaskineri og voldsherredømme, hvorved de andre verdensdeles folkeslag nærmest blev gjort til slaver eller delvis udryddet, har der i vesterlandet også udviklet sig noget, der er kristendommens hidtil største resultat, selv om det ikke er umiddelbart indlysende. Det er udviklingen af humane følelser i enkelte mennesker og skabelsen af humanistiske foretagender i de enkelte stater og nationer.

Ganske vist er hverken de enkelte humane og kærligt indstillede mennesker eller de humane institutioner endnu talrige nok eller stærke nok til at få afgørende indflydelse på verdenssituationen. Men de er på vej til at få det. Og kristendommen har absolut ikke udspillet sin rolle, tværtimod, nu skal den først rigtig til at virke, fordi flere mennesker er blevet modne til at fatte dens betydning og at forene den med deres egen livsførelse.

Men er kristendommen formuleret sådan, at nutidens og fremtidens humane tænkende mennesker kan inspireres af dens åndelige indhold og idéverden? Nej, kristendommens virkelige indhold er for nutidens mennesker nærmest camoufleret eller skjult bag en ydre form, som er skabt af oldtidens og middelalderens kirkefædre og teologer. Denne form passer absolut ikke for nutidens mennesker, der er påvirket af den videnskabelige og tekniske udvikling samtidig med, at de på alle områder er blevet så materialistisk indstillede, at de har svært ved at forestille sig, hvad ånd egentlig er.

Men denne mangel og hindring for kristendommens videre udvikling er ved at blive fjernet, idet en videnskab om ånd, en åndsvidenskab er ved at blive skabt, hvorigennem de jordiske mennesker vil kunne få et langt større overblik over forholdet mellem årsag og virkning. Samtidig med, at de gennem åndsvidenskaben får indblik i årsagerne til menneskehedens nuværende situation, kan de også få kundskab om, hvorledes den på længere sigt kan ændres. Og hvad der er meget væsentligt: de kan lære at forstå, at det enkelte humane indstillede menneske virkelig kan gøre noget for at ændre verdenssituationen, og at det absolut ikke behøver at vente på, at alle de andre skal gøre det.

Forretningsprincippet

Et af de bærende principper i vor tids livsudfoldelse er forretningsprincippet. Dette princip har haft en kolossal betydning for udviklingen af hele den vestlige civilisation og kultur. Forretningsprincippet er også udtryk for en form for forståelse af forhold mellem årsager og virkninger. Forretningsmanden lærer om visse årsager vil give sådanne virkninger, at hans forretning har kunnet betale sig. Da samme forretningsmand imidlertid som oftest er meget materialistisk indstillet og samtidig så egoistisk, at han kun tænker på, om denne forretning lige i øjeblikket kan betale sig *for ham*, og måske kun lidt eller slet ikke skænker det en tanke, at den muligvis vil være til skade, ja måske betyde et uopretteligt for en anden part, er denne såkaldte forretningsmand, hvis vi skal se ham i et større perspektiv, et kosmisk perspektiv, absolut ikke forretningsmand.

Hvorfor ikke? Fordi han er medvirkende til at skabe en årsag, der engang i fremtiden for ham vil give virkningen:

uopretteligt tab, fallit, konkurs, eller anden form for krak eller sammenbrud. Det der set i et lille lokalt perspektiv ”kan betale sig”, kan altså i virkeligheden og på længere sigt absolut ikke betale sig. Derfor er hele forretningsverdenen, sådan som den udfolder sig i dag, også ved at forberede sin egen undergang. Men de jordiske mennesker kender ikke sammenhængen mellem årsag og virkning på lang sigt. Og hvordan skal de komme til at erhverve en sådan viden, selv om der bliver skabt en åndsvidenskab, der kan forklare det, når de fleste mennesker ikke kender – og måske ikke ønsker at kende – samme videnskab?

Selv om endnu kun få mennesker interesserer sig for åndelig viden og kendskab til livslovene, vil det ikke vedblive at være sådan i fremtiden. Og hvad vil i denne forbindelse være den drivende faktor? Det vil være ulykkerne, utrygheden, lidelserne, smerterne og alle de tilsyneladende vanskeligheder, menneskene kommer ud for.

Forretningsprincippetets kosmiske struktur består i at give lige værdier for lige værdier, en udveksling til gavn for begge parter. Og selv om det er tåbeligt set med en moderne forretningsmands øjne at det er sådan, når det gælder forretning, er det bedre at give end at tage, som Kristus sagde, så må det understreges, at før end man indenfor forretningsverdenen får den indstilling såvel som overalt i livet, før vil man ikke kunne opleve den sande lykke.

I vor tid hylder man hovedsageligt princippet: det er bedre at tage end at give, det kaldes også profit, og selv om der eksisterer meget godt og hæderligt forretningsliv, går tendensen mere og mere i retning af, at nogle få – det være sig mennesker eller stater – vil besidde midlerne og magten og udnytte de mange, der er mere eller mindre besiddelsesløse. Det er ikke kritik af forretningsfolk, men en karakteristik og analyse af verdenssituationen. Thi staterne er jo også forretninger, der skal drives med profit, og krigene er et af de midler, der bruges, når værdierne står på spil.

Hvad er det, menneskene har sået gennem en egoistisk kortsynet udnyttelse af forretningsprincippet? De har sået noget, der absolut ikke kan betale sig. Og det skal

de lære. Denne lærdom kan de kun tilegne sig ved at opleve virkningerne af deres egne handlinger, og dem får de nu. Menneskene må lære, hvad der betaler sig for menneskeheden og ikke kun i øjeblikket, men på længere sigt. Adskillige mennesker er begyndt at tilegne sig en sådan lærdom. Det er blandt andet dem, som kunne tage imod de humane religioners etiske og kærlighedsbetonede indhold uden at bryde sig synderligt om den ydre forms begrænsning.

Men hvorfor var nogle mennesker mere modtagelige end andre? Ja, hvorfor var den ene røver på Golgata åben og positiv overfor Kristus og den anden ikke? Fordi den første havde lært af livet og lidelserne og ulykken, der havde udviklet medfølelse og kærlighed i hans sind, medens den anden endnu var hård og forhærdet. Hele menneskeheden er faktisk som de to røvere på hver side af Kristus. Nogle mere som den ene, andre mere som den anden. Og hele menneskeheden er også korsfæstet.

Lidelserne er en Golgataproces

Det er en Golgataproces, vi overværer, hver gang vi ser en mørk skæbne. Menneskets fysiske organisme er det ”kors”, hvorpå en eller anden mørk bevidsthedsart bliver tilintetgjort. Det er bevidsthedstendenser, der ved sin fastnagling til et kors må gå under. At ”korset” er af kød og blod, af animalsk natur, forandrer ikke princippet. Al ulykke, lidelse, smerte, sorg og skuffelse, et menneske kommer ud for i denne fysiske verden, er dette menneskes ”korsfæstelse”. Det er ikke en straf fra en vred Gud, og det er heller ikke et resultat af tilfældigheder. Det er alt det fra samme menneskes fortid, som han eller hun dengang troede ”kunne betale sig”, der nu viser sig ikke at kunne det. Men derigennem vil samme væsen efterhånden lære, hvad der menneskeligt set kan betale sig, og efterhånden gøre det. Det er en undervisning i at blive menneske.

Gennem Kristus og de to røvere har menneskeheden fået tre eksempler på, hvordan en korsfæstelse kan bæres af mennesker på tre forskellige stadier af livets vej. Først den ”onde” røver. Han møder en virkning af sine gerninger, men han er stadig forhærdet og fuld af hån og spot mod

Kristus. Men han er ikke ond, han er uvidende og primitiv. Han er begyndt at komme ind under den undervisning, hvor han skal lære, hvad der menneskeligt set kan betale sig. Den ”gode” røver er god, fordi han allerede har lært en del. Ja, så meget, at han kan sige til den anden: ”Vi får igen, hvad vore gerninger har forskyldt, men denne (Kristus) har ikke gjort noget galt”.

Denne røver er et væsen, der er godt på vej mod den sande lykke, selv om han langt fra har nået den endnu. Det har derimod væsenet på det midterste kors. Og det er rigtigt, som røveren sagde om ham: ”Denne har ikke gjort noget galt”. For Kristus var korsfæstelsen ikke undervisning i, hvad der kosmisk og menneskeligt set kan betale sig. Det vidste han.

Hans rige var ikke af denne verden, hvor der er sorg, lidelse, skuffelser, sygdom, nød og al slags elendighed. Alt det havde han for længe lagt bag sig. Nu var det hans opgave at vise de jordiske mennesker, at lykken, som de længes så meget efter, kan opnås gennem en særlig form for væremåde, nemlig den væremåde, der skaber sådanne årsager og virkninger, som er til glæde, gavn og velsignelse for omgivelserne. Det var ikke hans mission at formilde en vred Gud og afsone menneskeheden ”synder”.

Al såkaldt synd er mangel på viden om årsag og virkning og andre kosmiske love, og det er vel ikke syndigt at være uvidende. Derfor kunne Kristus også sige om sine forfølgere og bødler: ”Fader forlad dem, de ved ikke, hvad de gør”. Verdens ”frelse” består ikke i at udfrai mennesker fra virkningerne af deres fejlagtige handlemåde igennem en guddommelig ”nåde”. Så ville de jo aldrig blive bedre og klogere, det ville betyde en standsning i udviklingen, det ville i allerhøjeste grad være ukærligt. Og eftersom Guddommen er kulminationen af kærlighed, lader han ikke nogle væsener blive ”frelst” ved sin ”nåde” og andre ”fortabes” ved sin ”vrede”.

Al viden og erkendelse er eftervirkning af handlinger, og alle virkeligt vise og hellige mænd og kvinder, der har levet på denne jord, er nået frem til deres indsigt og kærlighedsevne gennem mange fysiske livs lidelseserfaringer. De har lært, hvad der menneskeligt set kan betale sig. Men når alle levende væsener gennem deres erfaringer om årsag og virkning vil nå frem til den størst mulige bevidsthedsudfoldelse, den størst mulige viden og den mest ophøjede kunstneriske begavelse, hvad skal de så med en Kristus? Hvorfor skulle han lide døden på korset for menneskenes skyld?

Fordi den jordiske menneskehed måtte have et eksempel for øje, et menneske, der med sit eget liv viste, hvorledes afståelsen fra de realiteter eller årsager, af hvilket mørket er virkninger, er mulig. Hvorledes han, selv om han møder mørket, ikke svarer igen med mørke, men

tværtimod med sin praktiske væremåde udtrykker en sådan kærlighed til alt og alle, at Guds nærhed føles ikke alene i lyset, men også i mørket. ”I skal elske dem, der hader og forfølger jer”, sagde Kristus, og han viste, at det er muligt. At menneskehedens tilegnelse af denne verdensgenløserens væremåde er dens ”frelse” og absolut kun den alene, udtrykte han tydeligt med ordene: ”Og den som ikke bærer sit kors og følger efter mig, han kan ikke være min discipel”.

Kristendommens fortsættelse

Hvert eneste menneske oplever, som før nævnt, en korsfæstelse, når han eller hun kommer ud for ulykker, modgang, smerte, skuffelse, sygdom og nederlag i en eller anden form. Og så er spørgsmålet: hvordan reagerer man på det, der sker? I de allerfleste tilfælde er reaktionen: bitterhed, depression eller vrede. Men det var ikke den måde, Kristus reagerede på. Ganske vist udråbte han: ”Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?” Det var jo netop udtryk for en sindstilstand, han i næste øjeblik overvandt. Han døde uden noget som helst negativt i sin bevidsthed.

Men det er jo umuligt, vil man sige. Det kunne han gøre, men det kan andre ikke. Derfor har man også lavet dogmer om, at han tog menneskenes ”synder” på sig, så behøvede man blot at tro, at omvende sig, at bekende sine synder osv. Man gjorde altså Kristus til sydebuk i stedet for til model for menneskelig væremåde, fordi man syntes modellen var alt for fjernt fra det alment menneskelige.

Men for det første må en model jo være perfekt, og for det andet er adskillige mennesker ikke mere så langt fra modellen nu, som mennesker var på Kristi tid. For det tredje: kristendommen som verdensimpuls er ikke afsluttet med Kristi liv og død på denne klode. Han viste væremåden og gav med sine udtalelser, sine lignelser og bjergprædiken udtryk for de store facitter i livet. Og nu hvor den jordiske menneskehed så småt begynder at være moden til det, fortsætter impulsen på en sådan måde, at en åndelig videnskab giver udregningerne til de store facitter, Kristus kom med.

Det er blevet min opgave at give menneskeheden en række kosmiske analyser, som tilsammen danner et verdensbillede, en afsløring af livslovene og den guddommelige verdensplan. Og denne kosmologi er samtidig en fortsættelse af den fysiske videnskab og dens begrænsede overblik over årsags- og virkningsforhold. Og den er en undervisning i, hvad der menneskeligt set kan betale sig og et dementi af forretningsprincippet, som det udfolder sig i vor tid. Kosmologien skal ikke blive en modbevægelse, som utroligt hurtigt breder sig over jorden. Den vil brede sig støt og roligt fra menneske til menneske i de kommende tider. Til de mennesker, der har brug for den.

En ny livsindstilling

Og hvem er det, der har brug for åndsvidenskaben? Det er de mennesker, i hvis bevidsthed sorger, lidelser og skuffelser har vakt medfølelsesevnen med andre, der har det svært. Altså mennesker, hvis følelsesliv har udviklet sig til en kærlighedsevne ikke blot rettet mod eet væsen af modsat køn, men mod omgivelserne i det hele taget. Dette menneskelige følelsesliv gør dem ikke sentimentale, thi samtidig er deres logiske sans, deres evne til at tænke og få overblik over årsager og virkninger også udviklet.

Disse mennesker er modne til at lære at tænke logisk ikke blot på fysiske, men også på åndelige områder. Og sådanne mennesker vil der blive flere og flere af i fremtiden. Det vil medføre en kursændring i videnskabelig retning indenfor mentale og åndelige områder. Ikke i den betydning, at det er en videnskab, som er forbeholdt mennesker med en bestemt uddannelse. Man kan snarere sige, at de mennesker, der vil være modtagelige for den kosmiske logik, er de mennesker, livet selv har uddannet. Det er dem, der har været igennem store vanskeligheder og er begyndt at føle, hvad der absolut ikke kan betale sig.

En ny form for tryghedsfølelse vil vokse frem i disse menneskers sind. De vil ikke være bange for døden, thi de vil lære at forstå, at der ingen død findes, men blot forvandling fra én tilstand til en anden, en forvandling gennem reinkarnation eller genfødsel, der i sig selv er en udvikling. Og denne udvikling vil med tiden føre mennesket frem til en tilstand, der er den sande lykke, idet den vil være blottet for utryghed, for sygdom og skuffelse og for alle de former for ulykker, der plager vor tids menneskehed.

Denne kommende tilstand vil ikke opnås gennem mirakler, og heller ikke gennem en ”forsoning” med en vred Gud. Guddommen er den første til at vide, at intet væsen i øjeblikket kan være anderledes, end det er. Denne viden vil menneskene også tilegne sig. Og det vil hjælpe dem

til at tilgive deres næste og ikke forlange, at han skal tænke eller handle ud fra erfaringer, han endnu ikke har gjort. Men når det nu er mod en selv, der bliver handlet "uretfærdigt"? Da betyder det noget at have lært at forstå loven om årsag og virkning i skæbnedannelsens og reinkarnationens perspektiv.

Når man ved, at der ikke kan hænde en noget som helst andet end det, man selv er den inderste årsag til, og at man selv i dette eller tidligere liv har sået den skæbne, man u må høste, så er der ingen at blive vred på. De andre, som man før kritiserede, og som man hadede, afskyede eller foragtede, ses som redskaber, der af forsynet bruges til, at man gennem dem høster, som man har sået. Ikke som straf, men som belæring og undervisning i, hvad der kan betale sig, og hvad der ikke kan betale sig, hvis man vil være menneske. Lykken opnås lidt efter lidt gennem den forandring, der sker med menneskets sind. Thi den virkelige lykke er en bevidsthedstilstand uafhængig af de ydre forhold.

Fra "korsfæstelse" til "opstandelse"

De jordiske menneskers historie er egentlig en korsfæstelsens historie, thi hver gang et jordisk menneske på ny inkarnerer i fysisk materie eller får et nyt fysisk legeme, er dets bevidsthed "fastnaglet" til det "kors", som nævnte legeme udgør.

Men kunne mennesket da ikke udvikles blot ved at leve i åndelige verdener uden fysisk inkarnation? Nej, indtil mennesket virkelig har lært at tænke i overensstemmelse med livets love, må det inkarnere i fysisk materie, for det er det eneste kosmiske område, hvor det gør ondt at tænke forkert. Og det er denne lærdom, denne undervisning, der efterhånden lærer det at tænke rigtigt.

Intet som helst af den modgang og de besværligheder, De eventuelt møder, er forårsaget af andre end Dem selv.

Det gælder sorger og skuffelser, og det gælder sygdomme. Men hvis De prøver at bære Deres skæbne med tålmodighed, der hvor den ikke i øjeblikket kan ændres, og hvis De samtidig prøver på at arbejde med Dem selv, at ændre Deres vaner lidt efter lidt i en mere menneskelig retning, så vil De mærke, hvorledes trygheden og lykken kommer indefra i Dem selv. Deres lykke skal ikke være

afhængig af et andet menneskes indstilling overfor Dem, men af Deres egen indstilling overfor vedkommende og overfor omgivelserne i det hele taget.

Hvis De efterhånden kan ændre Deres indstilling fra uvilje, misundelse, irritation, vrede, bitterhed og surhed til velvilje og venlighed og forståelse af, at ingen kan være anderledes, end de er i øjeblikket, og at det ikke er Deres opgave at lave dem om. Det skal livet nok sørge for. Det er *Deres* opgave at være med til at lave Dem selv om, og selv om det er svært, har modellen for "det rigtige menneske" eller "mennesket i Guds billede", Kristus, også her lært Dem en metode, der kan være til stor gavn, og det er bønnen.

Igennem Deres forhold til den evige Guddom vil De efterhånden kunne opnå en indre tryghed, der vil hjælpe Dem i en hvilken som helst situation. Da er Deres "korsfæstelse" ved at blive "opstandelse", da bliver Deres korsformede organisme et kærlighedens lyscenter, og lykken bliver noget, der skabes ved Deres tanker og handlinger og tilstedeværelse. Og den bliver noget, De sår. Og som et menneske sår, skal det høste.

(Foredrag holdt i Klint 6/7-1947, bearbejdet af Mogens Møller.)

Martinus og kommunismen

v/Ruth Olsen

Noget af det, jeg som gammel socialist blev tiltalt af ved mit første bekendtskab med Livets Bog i 1990, var Martinus' beskrivelse af "ægte kommunisme". Nok var jeg på det tidspunkt skuffet over menneskenes manglende evne til at realisere socialismens idealer, men det fik mig ikke til at opgive dem. For mig var og er socialismens idégrundlag næstekærlighed, uanset det her kaldes "solidaritet".

I en tid med al dens kommunist-forskrækkelse er det befriende at læse f.eks. følgende udsagn af Martinus (LB IV stk 1333): "Jesus af Nazareth, ophavet til "Det ny Testamente"s kerneideer, er verdens største og første "kommunist", - og "Det ny Testamente"s evangelium udgør altså den rene kommunisme". Martinus har her i LB IV en analyse af kapitalismen og dens undergravende virkning, der langt overgår hvad en Karl Marx kunne præstere. Men vi får også en forklaring på, hvorfor den stadig får lov at beherske verden.

Hvordan Martinus' analyse af kapitalismens virkninger stadig er sørgelig aktuel netop i vor tid, ses af den enorme økonomiske ulighed i dag, både globalt og lokalt, ja den er større end den nogensinde har været siden 2. verdenskrig. Obama såvel som FN ønsker at gå til kamp mod denne ulighed, hvor 5% af verdens rigeste ejer lige så meget som resten af jordens befolkning til sammen. Også i lille Danmark er uligheden vokset gevaldigt siden 1990'erne, procentvis mere end i noget andet land om end fra et lavt udgangspunkt.

Selv på mødet for "de riges klub" i den schweiziske by Devos tog man problemet op, fordi de rige dog har indset, at uligheden truer den sociale stabilitet og dermed verdensfreden. Ærkekapitalister har traditionelt ment, at ulighed er "sundt", fordi den ansporer til økonomisk vækst, da man tror fattigdom motiverer mennesker til at arbejde mere for at kæmpe sig opad. Al forsk-

ning viser, at den tværtimod fører til passiv afmagt. Det viser sig også, at det er lande med mindst ulighed, f.eks. de nordiske, der har klaret sig bedst i finanskrisen.

Dette har folkeflertallet åbenbart endnu ikke indset, eftersom de stemmer på partier, der er "kapitalist-tilhængere" og som går ind for at privatisere fællesskabets værdigrundlag i den tro, at privat profit-interesse (=grådighed") er bedst for helheden. Denne udvikling kan imidlertid ikke undre en Martinus-læser, for vi ved fra hans logiske analyser, at mørket skal kulminere, før det for alvor lysner. Alt foregår planmæssigt, også finansverdenens destruktive adfærd overfor verdens folk er led i den nødvendige læreproces. Herom skriver Martinus (stk. 1325):

"Det er kulminationen af virkningerne af "hellere at tage end at give". Det er blomstringen af at elske sig selv mere end næsten. Intet under, at der skulle en "Jesus af Nazareth" til for at skabe nye veje, ad hvilke menneskeheden kunne føres bort fra denne selvskhedens mareridts camouflerede mordvåben, dette dødens eller mørkets principps sidste forsøg på at beholde jordmenneskeheden i sit dræbende edderkoppespind."

Martinus har som det ses en helt anden beskrivelse af kommunismen, end det folk flest i dag forbinder med det ord. Han sætter faktisk lighedstegn mellem demokrati og kommunisme, og selv om det demokrati, vi kender i dag, kun er i sit fosterstadium, er det dog blevet en ide, der efterhånden er ved at rod fæste sig i menneskenes bevidsthed i store dele af verden. Når det stadig, selv i vore nordiske lande, er så skrøbeligt og uudviklet, er det fordi det i så høj grad er forbundet med selviske magtinteresser.

Med menneskenes udvikling vil dette dog ændre sig med tiden. I LB stk. 1345 stiller Martinus spørgsmålet, om det er den demokratiske eller kommunistiske mentale retning, der er den rigtige, og svarer at ingen af dem er endnu rigtige eller helt forkerte. "Begge retninger supplerer hinanden i nogen grad i de felter, hvor de repræsenterer fællesskabets ånd og udgør her tilsammen den virkelige vej til den rene, ædle eller rette "kommunisme".

Efter det nuværende dyk ned i den mørke verdensimpuls vil den lyse verdensimpuls få stadig mere indflydelse, og vi vil nå frem til det, Martinus beskriver i stk. 1343: "Da "alles kærlighed imod alle" er det samme som erkendelsen af alles kosmiske broderskab og den heraf følgende

pligtige samhørighed og fællesskabets ånd, er det ikke så mærkeligt, at enhver "politisk" retning vinder fremad imod sejr i samme grad, som den er i kontakt med denne broderskabets, fællesskabets eller næstekærlighedens ånd, thi den befinder sig da netop i den lyse kosmiske verdensimpuls's medvind. Den udtrykker eller befordrer i samme grad den guddommelige vilje med hensyn til jordmenneskeheden. Og med disse "politiske" og "religiøse" samfunds sammensmeltning i broder - eller fællesskabets - og dermed i næstekærlighedens ånd vil "himmeriges rige" blive både en fysisk og åndelig kendsgerning for alle mennesker på jorden."

Drømmen

Olav Johansson skrev i 1993 et meget fint temahæfte med titlen "Drømmen der brast", hvor han med baggrund i bl.a. Martinus skriver om, hvorfor eksperimentet med at skabe et kommunistisk samfund i vor tid nødvendigvis måtte fejle. Her skriver han også om, hvordan de kommunistiske ideer er dukket op af og til i de sidste 2000 år på grundlag af Jesu budskaber, for de ligger jo som frø i kristendommen og venter på, at menneskene har nået det udviklingsstadiet, der giver grobund for at de kan spire og gro.

Dette vidste Martinus naturligvis og skriver i stk. 1336: "Men når et "kommunistisk samfund" således må gå tilbage til forhenværende "kapitalistiske" tilstande, vil det jo afsløre, at man er gået for voldsomt til værks. Man er gået stærkere end udviklingen. "Kapitalismen" var ikke helt udlevet af de pågældende individer. Og det, der ikke er udlevet, vil hverken et individ eller et samfund kunne løbe fra, ligesom man heller ikke ved hjælp af "diktatur" kan springe noget udviklingstrin over. Alt må udvikles. Vejen til "kommunisme" er udelukkende "udvikling", thi "kommunisme" er ikke et opdigtet eller opfundet "politisk system", den er et "udviklingstrin", i hvilket "næstekærligheden", hvilket her vil sige "fællesskabet", "kollektiviteten" eller erkendelsen af samhørigheden er hellig, er et bud, en livsbetegnelse."

Man kan måske undre sig over, at vi ikke er kommet længere efter nu at have hørt og læst Jesu budskaber i over 2000 år om, at "det er saligere at give end at tage" og "den som har to kjortler, dele med den, som ingen har" og "men den største blandt eder skal være alles tjener" osv. Men selvisheden er en vanebevidsthed, der åbenbart er svær at slippe.

Selv Martinus-Instituttet tager det for givet, at en vis selvished er noget også mange Martinus-folk har, eftersom de argumenterer med, at man kan slippe billigere i skat ved at give penge til Instituttet, og det endda i et julebrev. Da Martinus engang blev foreslået at gøre "Sagen" til en

fond, således at gaver hertil kunne blive fradragsberettigede, spurgte han, om det at nogle kunne slippe billigere i skat så ikke betød, at nogle andre måtte betale lidt mere. Da han fik et bekræftende svar, skulle han have sagt: Det skal vi ikke have noget af!

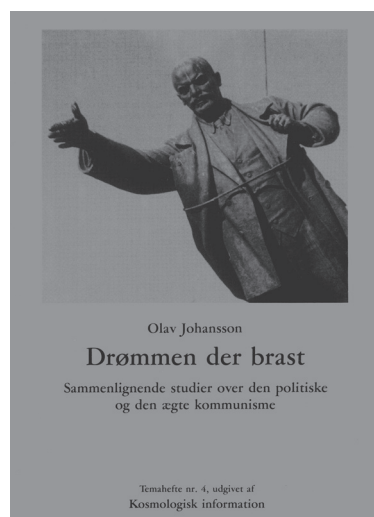
Når man har læst Martinus' værk og dermed kender hans måde at tænke på, er det klart, at han ikke ønskede, der skulle appelleres til folks selviske interesse i en mindre skat for derved at få penge til "Sagen". Gaven ville jo dermed "forurenes" af en vis spekulation, der tenderede "forretningsprincippet". Jo, der er andre organisationer, der "frister" med skattefradrag, men da gælder det penge til mennesker i nød, f.eks. Røde Kors, SOS Børnebyerne, Læger uden grænser osv. Og der er vel ingen, der mener Martinusinstituttet kan sammenlignes med disse!

Hvert år arrangeres der en "Danmarks-indsamling" for at samle penge ind til de forskellige globale hjælpeorganisationer. Selv om der fristes med præmier og nogle store virksomheder får god PR, viser den alligevel, at mange danskeres give-evne er ret så stor. Gaveprincippet har trods alt vundet en vis udbredelse i vor tid.

Martinus skriver i artiklen "gavekultur" kap. 8 bl.a.: "Igennem modgangens tårer bliver selvisheden knust, og den forlorne søn ført tilbage til livets kurs, lærer at give på den rigtige måde, bliver i kontakt med verdensaltet, træder ind i rækken som Guddommens redskab for den største og mest fuldkomne gaveydelse: den alttilgivende evige kærlighed."

"Kun gennem kulminationen af kærlighed kan en virkelig gave fødes. Og kun gennem væsenernes indbyrdes ydelse af en sådan gave til hverandre kan en varig fred og fuldkommen harmoni blive lysende og afsløre "mennesket i Guds billede".

(Temahæftet "Drømmen der brast" kan fås for 5 kr hos Kosmologisk Information)

Gavekultur

v/Jan Langekær

Gavekultur er et godt emne at tale om. Et foredrag, hvortil der er gratis adgang, er også en gave.

Her er nogle tekster om gavekultur. Brug dem som idegrundlag, hvis du skal holde et Martinus-foredrag om dette emne. Tænk på dit foredrag som en gave, du giver til tilhørerne.

Som Jesus sagde:

I har fået det for intet, giv det for intet! (Matt. 10: 8.)

Apostlene forlangte ikke penge for at fortælle til andre, hvad Jesus havde sagt.

Paulus arbejdede som teltmager under sine rejser for ikke at ligge nogen til byrde. Han siger i 1. Kor, 9:18: "Hvad er så min løn?" Den, at jeg som forkynner af evangeliet arbejder gratis"

I templer og kirker er der normalt gratis adgang, og ingen kirker forlanger penge for at forkynde evangeliet! Hvor det kommer til at dreje sig om penge, demoraliserer det mennesker.

Man kan naturligvis så spørge, hvor skal pengene komme fra? De vil naturligvis komme fra gaver, når de interesserede opdager, hvor næstekærligt gaveprincippet er.

Fra småbogen "GAVEKULTUR":

"At give» er således det modsatte af «at tvinge».

Menneskeheden kan kun frelses ved "at give».

Selve verdensgenløsningens princip vil derfor udelukkende bestå i at udvikle «giveevnen « i jordmennesket. Og i samme grad som dette væsens talent herfor vokser, i samme grad kommer det på bølgelængde med selve livets eget princip, der jo i sig selv er en eneste stor gaveydelse. Det koster ikke noget, kosmisk set, at blive født til verden, det koster ikke noget at dø, det koster ikke noget at vokse, lige så lidt som synet, lugten, smagen, hørelsen og følelsen er «købte» eller «balt» realiteter.

Menneskene har derfor fået udviklet et stort talent for «at tage», men kun et meget ringe talent for «at give» og er således prædestinerede til at være i disharmoni med livets eget princip, der jo som før nævnt er kulminerende gaveydelse. Der, hvor det ikke eksisterer således, er det udelukkende de levende væsener selv, der forhindrer det.

Ved at gøre en altdominerende udfoldelse af "tageprincippet" til livsbetingelse, kan man ikke komme på bølgelængde med den evige verdensplans grundbestemmelse, der - gratis - "lader solen skinne over onde og gode, og lader det regne over retfærdige og uretfærdige". - Og man forstår bedre her, at vejen til livet eller jordmenneskehedens frelse udelukkende kan doceres i den evige sætning: «Saligt er det at give, hellere end at tage». -

5. kapitel: Giveevnen, og ikke rigdom eller fattigdom, er kendetegnet på et menneskes udviklingstrin.

Gaveprincippet udvikling er altså verdens frelse. Og vi bliver da også vidne til, at dette princip er al visdoms sjæl og på en særlig tilpasset måde er det væsentlige i de nugældende største verdensreligioner. Herfra går det over i den jordmenneskelige mentalitet som basis for moraldannelse, giver mere og mere ekko i dens jura, love eller retsvæsen, politik og samfundsadministration.

Da gaveprincippet er det modsatte af tvangsprincippet, vil det, overalt, hvor det udvikler sig, resultere i en større og større frihed for samfundet såvel som for de enkelte mennesker. Som udtryk herfor ser vi igennem historien, hvorledes de enevældige eller diktatoriske monarkier mere og mere har måttet forandre sig til demokratier, fristater eller republikker.

Da denne ny verden er en frihedens verden, er den gaveprincippet verden, thi ingen som helst form for gave kan eksistere uden at være udtryk for en eller anden frigivelse. En hvilken som helst gave er således identisk med dette «at give fri».

7 kapitel:

Gaveprincippet og naturens kredsløb.

Demokratiet og Verdensgenløsning.

Vi har nu været i berøring med gaveprincippet eller frigivningsprincippet og set, at det er selve naturens egen arbejdsmetode, og at der, hvor menneskene går imod dette princip, der opstår tvangen eller modsætningen.

Men når frigivningsprincippet har en så altoverskyggende virkning på flokken, bliver det jo ikke så mærkeligt, at menneskehedens største førere, profeter og vismænd, religionsstiftere og verdensgenlødere, gennem religioner, bøger og væremåde, ustandseligt udtrykker som det absolut væsentlige den ene realitet: kærlighed. Kærlighed er jo gave- eller frigivningsprincippet i renkultur.

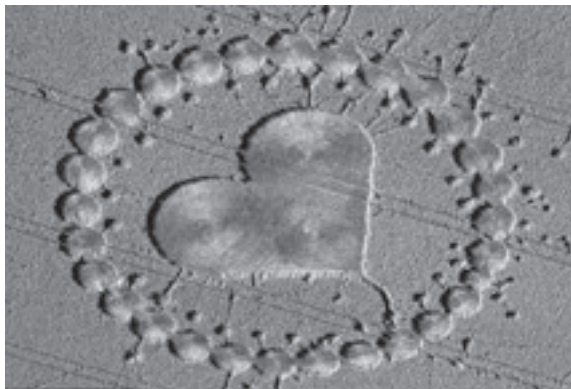
Det er en tilværelsesmåde, der kun kan udløse den højeste lykkefølelse i dette «at ofre sig selv for andre», altså den fuldkomne hundrede procents foræring af sig selv til livet eller omgivelserne, den fuldkomne hundrede procents frihedsgivning for alle andre levende væseners udvikling og oplevelse af livet.

Det er naturens eget store livsprincip, "hellere at give end at tage",

8 kapitel: Den virkelige gaveydelse.

Der findes i virkeligheden absolut kun en eneste måde, ved hvilken en værdioverførelse fra det ene menneske til det andet, kosmisk set, er en absolut gaveydelse. Denne måde manifesteres kun, når gaveydelsen er identisk med en absolut hundrede procents frigivelse af en værdi overførelse fra giveren til modtageren. Hvis der er blot den allermindste skygge af forventning om gengældelse på en eller anden måde, da er overførelsen i virkeligheden kun en maskeret forretning.

Den virkelige absolutte «gave» er hellig og kan aldrig nogen sinde afføde andet end glæde for sin giver, idet den, kosmisk set, kun kan være en udløsning af kulmine-

rende kærlighed, hvilket vil sige, en hundrede procents følelse af lykke udelukkende ved at give.

Kærligheden har ingen som helst tilknytning til at for-dre, "den søger ikke sit eget".

Derfor vil den fuldkomne gavegiver aldrig nogen sinde komme til at vise bitterhed, uvilje eller fjendskab imod dem, han (hun) har støttet eller givet gaver, idet han jo aldrig har ventet sig så meget som den mindste skygge af personlig fordel eller favorisering deraf.

Den fuldkomne gavegiver har lykke nok ved bevidstheden om at have gjort noget virkeligt godt. Hans lykke er ikke belønningen for det gode, han har gjort, men derimod den fulde fornemmelse af den salighed, der uundgåeligt følger med enhver uselvvisk handling eller manifestationsmåde, der vibrerer hundrede procent i kontakt med selve livets egen impuls eller de allerhøjeste bærende kræfter i universet, ganske uafhængigt af hvor megen materiel vinding eller tab den pågældende handling på øvrige områder så end måtte have afstedkommet.

For den reelle eller virkelige gavegiver er det altså ikke nogen som helst forventning om belønning eller gengældelse, der er det bærende eller udløsende moment, men derimod handlingens fornemmelse i bevidstheden som en højeste guddommelig oplevelse. Og nævnte væsen får således i selve den guddommelige handling en overdådig belønning.

Den måde, et menneske giver sin gave på, bliver altså målestokken eller kendetegnet for, hvor langt det står fremme i virkelig kultur eller ånd.

Thi kun i enhver fuldkommen uselvvisk gaveydelse til sin næste kommer den evige Faders stråleglorie til syne. Kun her mærkes hans direkte nærhed. Og ingen kommer ham nærmere end den, der har så stor kærlighed, at han giver sit liv for at redde sine medvæsener. Det er livets største åbenbaring af princippet "at give". Det er modellen for al fuldkommen væremåde. Kun gennem kulminationen af kærlighed kan en virkelig gave fødes. Og kun gennem væsenernes indbyrdes ydelse af en sådan gave til hverandre kan en varig fred og fuldkommen harmoni blive lysende og afsløre "mennesket i Guds billede».

Fristelsen

Inden Jesus begyndte sin gerning her på jorden blev han iflg. Mattæus-evangeliet 4. og Lukas 4. fristet af djævelen, som tilbød ham rigdom og magt, men Jesus svarede: "Vig bort Satan! thi der står skrevet: "Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene.".

Fristelsen om guld, rigdom og magt er svær at modstå, men Jesus modstod den.

Han var også imod, at templet var blevet til en forretning,

fordi de handlende havde boder der for at tjene penge. – Der står i Matt. 21: 12, 13: *“Derefter gik Jesus ind i Helligdommen og jog alle dem ud, som solgte og købte i Helligdommen og han væltede Vekselerernes Borde og Duekræmmernes Bænke. Og han siger til dem: ‘Der står skrevet: ‘Mit Hus skal kaldes et Bedehus;’ men I gør det til en Røverkule”* – Eller som der står i Seidelins oversættelse: *“Gør ikke min Faders Hus til et marked!”*

Senere sagde han til sine disciple, Matt. 10: 8: *“I har fået det for intet, giv det for intet.”* – Og han roste den fattige enke, som kun gav et par skilling til templet. Men det var et større bidrag, end det som de rige gav af deres overskud. Mark. 12: 44.

Søren Kierkegaard nævner, at kristenhedens præster og religiøse ledere ikke har kunnet modstå fristelsen til at tjene penge som vellønnede præster. Han skriver i artiklen *Min Opgave* i tidskriftet *Øjeblikket*: *“... jeg kan ikke tjene disse Legioner af næringsdrivende Gavtyve, jeg mener Præsterne, som ved at forfalske bestemmelsen Christen have, for Næringsbrugets Skyld, faaet Millioner og Millioner Christne.”*

I bogen *Martinus som vi husker ham*, kan vi læse at også Martinus blev fristet, inden han fik sin kosmiske indvielse. Nibelvang ville prøve hans indstilling ved at fortælle ham, at han kunne tjene mange penge med de evner, han eventuelt havde. I beretningen om Martinus’ første møde med Lars Nibelvang læser vi:

“Jeg ser endnu for mig, hvor uendelig beskedent han optrådte, ... For at prøve hans indre holdning opgav jeg ham titlen på nogle bøger, der gav anvisning på, hvordan man udvikler psykiske evner.

”Man kan jo lettere udnytte sådanne evner økonomisk, når man kender de regler, man skal arbejde efter!” tilføjede jeg.

I samme øjeblik fæstede han sine øjne på mig med en så intensiv kraft, at jeg måtte slå mine egne ned.

“Jeg ønsker ikke belønning for at kunne tjene mig selv, men kun for at kunne tjene menneskeheden!” lød svaret. “Martinus afviste fristelsen lige så bestemt som Jesus gjorde.

Senere sagde Martinus om sit arbejde, eller om “sagen” som han kaldte den: *“Vi er ikke en forretning”*.

Ved udstillingen i Falkonercentret, hvor der var mange alternative helbredere og forskellige stande for religiøse samfund, var der arrangeret en samtale mellem kirkeministeren Manu Sareen og Anders Laugesen, som er kendt fra radioens program om tro.

Det blev under samtalen hævdet, at denne udstilling var nærmest et gedemarked, hvor alt drejede sig om penge. Hvad man også let kunne få indtryk af.

Men så var der en som gjorde opmærksom på, at det ikke var helt rigtigt. Der var i hvert fald tre stande, hvor det ikke drejede sig om penge, som f.eks. standen for Fonden Det Tredie Testamente, Martinus Åndsvidenskab, hvor alle arbejdede gratis, og alle bøger blev solgt til kostpris. Der blev så lidt stille om dette emne, og så gik man videre.

Den skjulte sandhed mellem linjerne

Af Søren Ingemann Larsen

Som tidligere påvist og dokumenteret er Martinus' litterære værk Det Tredie Testamente af en helt unik karakter. Ifølge Martinus selv er hans værk intet mindre end den kristne bibels fortsættelse, nemlig den af Jesus i det nye testamente bebudede "Talsmanden, den Hellige Ånd, som Faderen skal sende jer og som skal tage af mit og give jer".

Det turde således uden videre være indlysende, at det er af helt afgørende betydning, at denne hellige tekst ikke ændres, og hvis den alligevel mod Martinus' vilje og oven i købet af Martinusinstituttet selv er blevet ændret, er det lige så afgørende, som den næstbedste løsning, at menneskeheden i det mindste har fuld adgang til den uændrede originale version. For det burde være umiddelbart indlysende, at når det drejer sig om en hellig tekst, er den hævet over tidens tand. Ligesom bibelen den dag i dag taler til mennesker i vor tid, på trods af dens alder, vil noget tilsvarende naturligvis gøre sig gældende for Martinus' værk.

Alt dette var Martinus selv udmærket klar over, og han var også klar over, at mange af hans samtidige læsere ikke helt havde gjort sig dette klart. Dette fremgår af Martinus' indledningstale til sommersæsonen i Martinuscentret på Klint den 24. juni 1979, hvor Martinus udtaler følgende til sine tilhørere:

«[...] og De tror mange gange, at De forstår Livets Bog, men der er ting i Livets Bog, der kommer frem, efterhånden som De udvikler Dem, som De ikke kan se i dag. Det er skjult mellem linjerne.»

(Det originale lydclip kan findes på

<http://martinus-webcenter.dk/retssag/debatindlaeg/2014-01-11-martinus-mellem-linjerne.html>)

Derfor er det afgørende, at der ikke efter Martinus' bortgang ændres på de linjer, imellem hvilke vigtige sandheder, vi endnu ikke forstår, ligger skjult. At Martinusinstituttet trods dette og på trods af umisforståelige instrukser fra Martinus' side om det modsatte selv har ændret disse linjer og stadig kalder dem uændrede, burde derfor aldrig være sket.

Og det er derfor så meget desto mere uacceptabelt, at Martinusinstituttet nægter, som den næstbedste løsning, dog i det mindste at stille den uændrede original til fri disposition for alle interesserede ved siden af den ændrede. Enhver har krav på med egne øjne at kunne læse i

denne uændrede original og selv dømme om, hvorvidt de efter Martinus' død foretagne ændringer er af væsentlig betydning eller ej, og enhver har krav på, hvis de ønsker det, at kunne læse de ægte uændrede linjer.

Og det er først efter, at Åndsvidenskabsforlaget og martinuswebcenter.dk publicerede de uændrede originaler, at Martinusinstituttet nu delvis og kun elektronisk har gjort disse originaler tilgængelige.

Derfor er de handlinger, der af Martinusinstituttet påstås at være lovstridige krænkelse af deres ophavsret, legitimeret af hensynet til offentlighedens og menneskehedens legitime krav om at få adgang til en original hellig tekst, som der ellers ikke ville have været adgang til. Der er intet som helst økonomisk og kommercielt øjemed forbundet med disse handlinger, og Martinusinstituttet er af de sagsøgte gentagne gange blevet bedt om at foretage denne offentliggørelse, men har nægtet.

Til illustration af dette forhold kan nævnes omstændighederne ved det værk, der efter Martinus' bortgang, i Martinus' navn, er udgivet under titlen "Den intellektualiserede Kristendom" (DIK).

DIK baserer sig på nogle efterladte manuskripter, som Martinusinstituttet nægter at give offentligheden adgang til. Det drejer sig ikke om et samlet dokument, men om et antal større og mindre tekststykker uden sammenhæng, som man har fundet på Martinus' kontor efter hans bortgang. Disse tekststykker havde Martinus aldrig tænkt skulle sammenføjes til et samlet manuskript, men alligevel er de af anonyme medarbejdere på Martinusinstituttet blevet skrevet sammen og udgivet som en færdig bog i Martinus' navn som del af Det Tredie Testamente.

Til forskel fra manuskriptet til Livets Bog (I-VII), som ved en "fejltagelse" slap ud og kom til offentlighedens kendskab, er manuskripterne til DIK ikke offentligt tilgængelige.

Manuskriptet til Livets Bog (I-VII) så Martinusinstituttet sig nødsaget til at offentliggøre, eftersom det var frit tilgængeligt på martinuswebcenter.dk, men manuskripterne til DIK har Martinusinstituttet ikke set sig nødsaget til

at offentliggøre, for ingen andre end dem selv har haft mulighed for at offentliggøre dem.

Det er altså ikke muligt for offentligheden af se de originale manuskripter, der er blevet til DIK. Dog har Martinusinstituttet på et tidspunkt udleveret kopier af enkelte sider af manuskripterne, og disse sider afslører, at der i allerhøjeste grad er grund til for offentligheden at få adgang til disse manuskripter.

Et meget grelt eksempel på dette er introduktionen i DIK af et nyt begreb ikke tidligere set i Martinus' værk nemlig begrebet "OX". Som det fremstilles i DIK er dette begreb et "fait accompli" i bogen, men ved eftersyn i manuskriptet fremgår det, at det, der er blevet til begrebet "OX", i virkeligheden er en højst tvivlsom håndskrevet tilføjelse til det maskinskrivne manuskript. Det hører med, at Martinus i den periode, hvor han arbejdede med manuskriptet, nærmede sig de 90 år og dårligt kunne se.

Martinusinstituttet burde kunne tvinges til i menneskeheden interesse at offentliggøre dette manuskript i sin helhed, så offentligheden kan få adgang til de uændrede linjer, imellem hvilke Martinus selv siger, at der befinder sig en sandhed, vi endnu ikke forstår, således at der ikke kun forefindes en udgave med nogle ændrede og redigerede linjer, som oven i købet markedsføres som Martinus' eget originale værk.

Martinus: "Tingene skal være billige, helst gratis"

Af Søren Ingemann Larsen

I sin tale i anledning af sin 89-års fødselsdag - 1½ år før sin bortgang - takker Martinus de mange gavegivere for deres bidrag. Samtidig understreger Martinus, at disse midler foreløbig skal anvendes til om muligt at "gøre tingene gratis og billigt, så at mange kan få let adgang til at komme ind i Guds skabelsesproces og blive bevidst i den."

På den baggrund er det vanskeligt at se, hvad Martinus ville have imod, at der blev fremstillet eksakte kopier af de originale uændrede værker, som enhver kan erhverve i topkvalitet til kostpris. Dette specielt eftersom Martinusinstituttet - i klar strid med alt hvad Martinus har udtalt - ikke selv giver adgang til disse uændrede originale udgaver.

Som bekendt giver MI kun adgang til ændrede og moderniserede udgaver, som - indtil firklovetet kom på banen - oven i købet var af ringe kvalitet og prissat betydelig højere end kostprisen. Tydeligvis handler det ikke om for MI at "gøre tin-

I stedet sagsøger Martinusinstituttet nu de mennesker, der forsøger at sikre adgangen til den del af det originale værk, som det dog har været muligt at skaffe sig adgang til, og som Martinusinstituttet selv nægtede at publicere. Alt i alt bør det her tydeligt kunne ses, at der i dette tilfælde er tale om noget ganske andet end en typisk krænkelse af en ophavsret, hvor krænkerne i kommercielt øjemed publicerer kopier af noget, ophavsretsindehaveren selv publicerer.

Dette er en sag om ytringsfrihed i menneskeheden interesse og ikke en simpel sag om krænkelse af nogle kommercielle rettigheder.

gene så billige som muligt, om muligt gratis", således som Martinus i ovennævnte tale beder om skal være gældende. Det handler derimod om at få dækket nogle udgifter til aflønning af nogle medarbejdere, der bl.a. har brugt deres tid på at gøre det modsatte af, hvad Martinus har bedt dem om: nemlig at lave ændringer og rettelser i det værk, som Martinus bad dem om at "bevare uændret", som det forelå ved hans bortgang.

Til overmål bruges gavegivers penge nu endvidere til i form af dyre advokatregninger at søge at forhindre, at ovennævnte originale værker - i bogform og elektronisk - fortsat skal være tilgængeligt. Martinus' udtalelse viser tydeligt, at det aldrig har været Martinus' mening, at vedligeholdelse af livstidsstillinger på MI skal gå forud for tilgængeliggørelsen af det ægte originale værk til bedst mulig kvalitet til billigst mulige pris.

Lyt selv til uddraget på Martinus-webcenter. Det er desværre i ringe lyd kvalitet.

Hvorfor udtrykket ”Den manifeste Gud” ..?

Svar til Anne Mette...

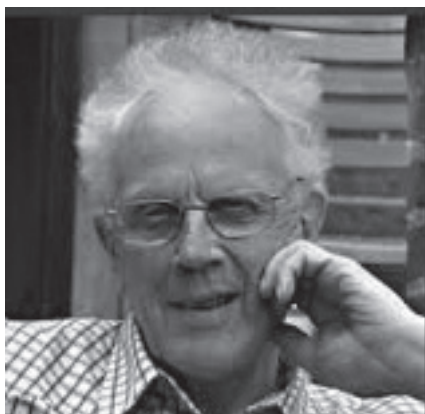
Af Per Bruus-Jensen

Det skyldes at Gud først og fremmest er ren ÅND og som sådan fuldstændigt usynlig og på enhver anden måde u-sansebar. Og Ikke blot for andre, men også for sig selv, hvilket fremgår af, at Gud som Ånd betragtet fysisk set er et spørgsmål om ren tomhed og absolut stilhed. Dvs. som udgangspunkt er *virtuel* af natur og således i modsætning til den manifeste Gud kan omtales som ”den virtuelle Gud”.

Ikke desto mindre er Gud (drevet af en vist urbegær) også skabende. Nemlig skabende med henblik på at frembringe et sansebart modstykke til sin initiale og virtuelle ur- eller basisnatur. Et modstykke, der således får status som netop den *manifeste* Gud.

Og hvorfor nu det...? Til hvilken nytte dette modstykke...?

For at kunne opnå selverkendelse. Det nævnte modstykke har simpelthen til formål at gøre det muligt for Gud at kunne sanse/erkende sig selv og sin egen væren. Men da samme Gud som udgangspunkt også kun har sig selv og sin egen tomheds- og stilhedsnatur at lægge til grund for sin skabelse af det påkrævede modstykke, ligger det i kortene, at samme modstykke nødvendigvis må have status som en *illusion* og dermed er et spørgsmål om skinvirkelighed.

I praksis kendes denne skinvirkelighed som den *materielle* verden og virkelighed. Altså den såkaldte STOF-verden samt alt, hvad der optræder i den: fx dyrene, planterne og menneskene – kort sagt *naturen*, der jo også omfatter stoffets mindstepartikler: atomerne og molekylerne. Og ikke kun det, men tilmed hele det fysiske univers med dets kloder, sole, galakser, galaksehobe osv. osv. Alt sammen er det dele af den illusion, der under ét spiller rollen som den manifeste Gud.

Men kan det virkelig passe, at alt dette er frembragt af den ur-virkelighed, Gud som ren ånd repræsenterer: tomhed og absolut stilhed...?

Ja, det kan det. Ikke alene har alle såkaldte store mystikere til alle tider uden mindste vaklen hævdet dette, men det er også en sandhed, der er ved at gå op for de såkaldte naturvidenskaber – i første række fysikken og dens forlængede arm: kvantefysikken. Og samtidig med at dette sker, vågner og vokser også respekten for det skabende geni *bag* den manifeste Gud, og som iflg. sagens natur tilmed er skjult til stede *i* selve denne særlige illusionistiske fremtoning...

Konklusion:

Den *manifeste* Gud er det komplementære modstykke til den *virtuelle* Gud, hvilket i lighed med tallene 6 kontra 9 typisk har til følge, at jo mere man fokuserer på det ene gudsaspekt, des mere uvirkeligt bliver det andet, og vice versa.

Eller sagt kortere: Den manifeste Gud er en skabt og dermed illusionistisk synliggørelse af den virtuelle Gud...

BOGANMELDELSER

Alle bøger er anmeldt af Ruth Olsen!

Kristus som antihelt

Af Jacob Brønnum

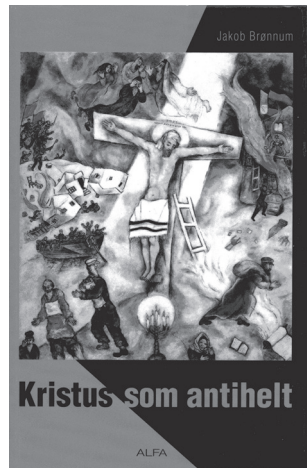
Forlaget Alfa 2013

220 s. 198 kr

Jakob Brønnum forsøger med denne bog til en vis grad at gøre op med nogle af de kristne dogmer og de fejlfortolkninger af Jesu grundlæggende budskab, som kirken bygger på. Den egentlige forståelse af kristendommen, sådan som Martinus har givet os den, har han ikke. Men jeg ser bogen som led i den kritik af kristendommens afsporinger, som der i vor tid kommer mere og mere af. Dette er ikke en egentlig anmeldelse, men noget om de tanker, den gav anledning til.

Når han kalder Jesus en antihelt, bygger han det på, at alt hvad der overhovedet har noget med magt at gøre, står i skærende kontrast til Jesu kærlighedsbudskab. Det ses f.eks. af det med "at vende den anden kind til", og om at "tilgive 7 gange 70 gange" osv. En helt skal gerne være magtfuld, så kirkens forsøg på at gøre ham til en Gud, er et slags forsøg på at gøre ham helteagtig, dvs nogen man kan se op til og tilbede. Men Jesus ville ikke tilbedes, han ville have sit budskab forstået og taget alvorligt.

Men end ikke hans nærmeste disciple forstod ret meget af hans måde at tænke på. Jesus forsøgte ellers med mange historier at gøre dem begribeligt, at hans ærinde var et åndeligt anliggende og derfor intet havde at gøre med verdslige normer og magtforhold. Når han f.eks. sagde: "Giv kejseren hvad kejserens er, og Gud, hvad Guds er", viste han, at han var uinteressert i myndighedernes love, for hans mission drejede sig jo om Guds love. Og når han råder en ung mand, der er bekymret for hvordan han skal blive frelst, til at forære sine mange penge væk, er det også for at vise, at det rette moralske sind ikke kan opnås med fysisk rigdom.

Jesus levede imidlertid på en tid, hvor det at have fysisk magt også betød at få ret. Det var vel derfor hans discipel Peter havde et sværd med i Getsemane Have, som han ville forsvare Jesus med. Måske var han den mest krigeriske og magttænkende af disciplene, og så kan det næsten kaldes "skæbnens ironi", at det var netop ham, der vandt magtkampen over de andre disciple efter Jesu død, og som derfor kom til at stå som kirkens grundlægger ifølge historiebøgerne.

Og så var han også, ifølge Johannes Evangeliet, den der var snu nok til at redde sit eget skind ved at fornægte sit nære kendskab til Jesus, da det blev farligt. Kirkens hovedsymbol i Rom, Peterskirken, er altså opkaldt efter en forræder!

At kirkens kristendom kom til at bygge på et magtprincip er tankevækkende på baggrund af, at Jesu stod for et kærlighedsprincip, der er den diametrale modsætning til enhver form for magt. Brønnum siger, det blev en "købmands-kristendom". Og selv om alt det med afladsbreve er forhistorisk, er udbredelsen af kærlighedsbudskabet stadig et spørgsmål om penge, f.eks. til præstelønninger. Noget som Søren Kierkegaard i øvrigt også fandt var i strid med Jesu næstekærlighedsprincip.

Nu blev det især Paulus, der kom til at udbrede og præge Jesu lære, ham som aldrig selv havde vandret med og hørt Jesus. Derfor havde han ingen problemer med at prædike om, hvordan man skulle bøje sig for den verdslige magt. Han mente måske, at "Guds rige" var så nært, så det var lige meget. Heller ikke han havde åbenbart forstået, at Guds rige var noget, man skulle opelske inde i sig selv, i den enkelte selv.

Og kirken havde slet ikke forstået det med "Guds rige", så den gav sig ihærdigt ud i forsøget med at ville skabe det "rige" her på jorden ved at udstede en masse love og regler, som kunne bruges til med hård hånd at udrense alle, der var anderledestænkende. Alt det med næstekærligheden gled i baggrunden. Store flotte kirker skød op overalt som magtsymboler. Glemte var alt det med at det er "de fattige og udstødte, der skal arve riget".

Til karakteristik af Jesus som antihelt fortæller Brønnum Dostojevskijs historie fra "Brdr. Karamazov", hvor Jesus er anklaget ved inkquisitionen i Spanien for oprør mod kirken ved ikke at overholde alle dens regler.

Men Jesus kysser bare storinkvisitoren på munden og går fri, fordi magten er overrumplende afvæbnet ved hjælp af kærlighed.

Jesus bøjede sig ikke for dem, der anså sig selv for at være autoriteter, for de handlede efter det gamle magtprincip og forstod ikke hans universelle kærlighedsprincip. De kunne ødelægge hans fysiske krop, men hans evige sjæl var usårlig. I mange menneskers bevidsthed er han og hans kærlighedsbudskab stadig særdeles levende. For sandheden vil altid sejre til sidst.

Tidløs Visdom

Af Hans Garde

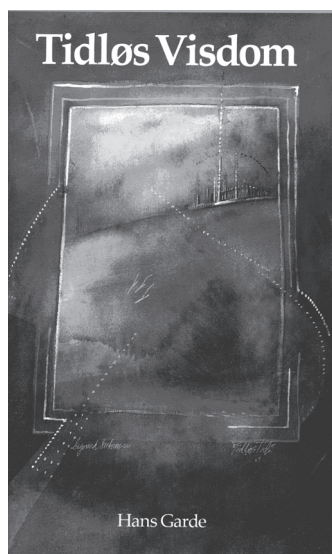
Book son demand 2014
73 sider

Første gang jeg stiftede bekendtskab med Hans Gardes forfatterskab, var med hans lille ganske betagende bog "En dråbe i det kosmiske hav", hvor han bl.a. beskrev det kosmiske glimt, han fik i 1978. Denne her er hans 4. bog, hvor han beskriver den fortsat lange erfaringsrejse, som han efter sit "glimt" har været ude på.

Den tidløse visdom, som han med bogen søger at videreformidle, siger han er modtaget fra mesteren Morya, som han engang for mange inkarnationer siden var i tæt kontakt med. Efter den tid har han levet på det, han kalder "den sorte bane", dvs i selviskhed. Først i den nuværende inkarnation har han fået hjælp til at vende tilbage til "den han er", hans sande jeg, og har fået sonet sin dårlige karma.

I en drøm fik han følgende sætninger, som han kalder "Morya's tidløse visdom":

Ånd er en dyb, dyb erkendelse af, at du er DEN DU ER.
Du er en enestående dråbe i det store kosmiske hav.
Du er på en lang, lang vandring på vej til større og større fuldkommenhed.
Mestrene og vismændene har vist, at det kan lykkes.
Alle er på vej.
Du kan ikke forstå andre, det gør ikke noget.
Men du har pligt til at udvise en yderst tolerant holdning.
Der er ingen vej udenom.
Du må gå vejen og lære at mestre dig selv.

At lære at mestre sig selv kræver mod til at give slip på "tryghedslivet", til at praktisere ydmyghed og fjerne illusionen om, at du er adskilt fra helheden. Som enestående væsener på vej mod fuldkommenhed lærer vi af vore fejltagelser, lærer at tilgive også os selv, men først når vi kender og lever efter de evige kosmiske love, ophører lidelsen.

Bogen vil måske ikke sige en Martinus-læser noget nyt, men budskaberne er så livsbekræftende, at jeg oplever den som en meget positiv og opløftende bog. For den som først for nylig er begyndt sin spirituelle søgen, er der megen opmuntring at få, også selv om det gøres klart, at det kan være en lang og vanskelig vej. Vi forsikres om, at ingen er bedre end andre, uanset hvor vi er på den åndelige udviklingsrejse. Vi er alle Guds børn.

Der er nogle små ting, jeg ikke er enig i, f.eks. dette med at meningen med vor modgang "ved kun Gud". Det lyder jo næsten som kirkens mantra om, at "Guds veje er uransagelige". Martinus har påvist, at de faktisk er "rangsagelige". Men at vi kan have "tillid til skaberværket", er jeg helt enig i.

På omslaget står: "Tidløs visdom nedbryder, hvad menneskene i selviskhed har bygget op. Den baner vejen for lyset, den renser ud, for at kærligheden kan fødes.

Alt i alt altså en lille fin og kærlig bog, med mange smukke tegninger af norske Sigmund Sontum, og trykt på tykt glittet papir.

At dø for at leve

Af Anita Moorjani

Forlaget Det Blå Hus
2014
270 sider – kr. 300

Jeg har læst mange bøger om nær-døds-oplevelser, men denne er alligevel lidt speciel, dels fordi den er meget velskrevet, dels fordi den giver et levende indblik i forfatterens liv, hendes verden og måde at tænke på både før og efter.

Hun er født af ret velstillede indiske forældre (hinduer), er opvokset i Hongkong og har gået i katolsk skole. Efter fire års kræftsygdom hvor hun har prøvet alt muligt alternativt, da der ikke længere er noget håb om overlevelse,

falder hun i en dyb koma (2/2-2006), som varer i 30 dage. Herunder oplever hun det, som også andre nær-døds-oplevelere har beskrevet.

Det første, hun oplever, beskriver hun således: ”Du godeste, jeg har det fantastisk! Jeg er så fri og let. Hvordan kan det være, at jeg ikke længere mærker smerterne i kroppen? Hvorfor er jeg ikke spor bange? Hvor er al min frygt blevet af? Åh, hvor fantastisk, jeg kan ikke længere finde frykten.”

Og lidt senere: ”Åh, jeg er ved at dø! Er det sådan, det føles? Det er slet ikke, som jeg havde troet. Det føles så smukt, fredfyldt og roligt .. og omsider føler jeg mig helbredt.”

Hun kan følge alt, hvad der sker omkring hende, ja hun ser endda sin bror sidde i en flyvemaskine på vej hjem fra Indien for at sige farvel til den døende. Men hun føler sig mere levende end nogensinde og skriver:

”Jeg følte mig fuldstændig badet i ren betingelsesløs kærlighed. Den gav mig følelsen af at høre til, som om jeg endelig var nået frem efter alle disse års kamp, smerte, bekymring og frygt. Omsider var jeg kommet hjem.”

Fristelsen til at blive i dette ”lykkeland” var stor, men hun måtte vælge. Valget bliver dog lidt nemmere, da hun får en slags åbenbaring om, at hun vil blive helbredt, når hun vender tilbage til sin krop. Hun skriver (s. 120): ”Selv om jeg til enhver tid havde et valg, blev jeg også klar over, at der var noget mere, en følelse af, at der var et formål med mig, jeg endnu manglede at indfri.”

Hun får besked om at vende tilbage og leve uden frygt, og hun bliver klar over, at det var frygt der skabte hendes kræftsygdom. Hendes oplevelse på ”den anden side” betyder, at hun bagefter bliver et helt andet menneske. Hun får en kærlighed til naturen og medmenneskene, som hun aldrig før har følt, for nu føler hun sig forbundet med alt og alle, som en del af det kosmiske netværk. Al frygt er forsvundet, og hun ser livet med nye øjne, ja hun er i stand til at elske sig selv uden at være det mindste selvsk.

I dag rejser hun som en berømthed rundt i hele verden og fortæller om sin oplevelse og om, hvad hun lærte af den. Og selv om det kun er en mindre del af den kosmiske sandhed, så er en sådan bog og fortælling med til at få en del mennesker til at indse, der findes en større virkelighed, og måske føre til de begynder at søge efter mere åndelig viden.

Bogen har forord af Wayne W. Dyer.

Noget om illusion og identitet

Af Bent og Birgit Strandbygaard

Forlaget Multivers 2014
144 sider, 178 kr

Forfatteren er psykolog og søger i denne bog at inddrage det spirituelle i sin undersøgelse af bevidsthedens udvikling. Psykologien er jo en grundlæggende ”videns-

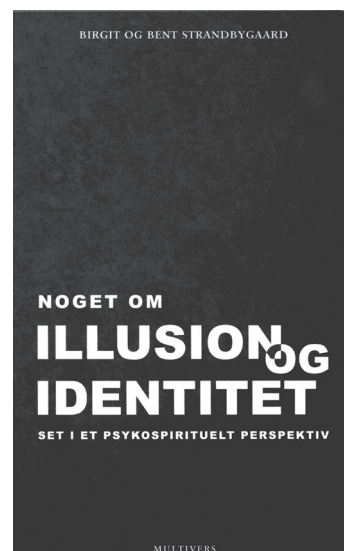
skab” om menneskets usynlige, dvs åndelige, felt, men det er sjældent man som her ser et forsøg på at føre menneskets udvikling helt frem til de højeste bevidsthedsformer.

Motiveringen til at give sig i kast med denne undersøgelse, var hvad han kalder ”et glimt af indsigt”, en pludselig oplevelse af *viden* om, ”at vores verden er gennemsyret af et uhyre net af illusioner”. Bogen begynder derfor med en forklaring om, hvordan det vi oplever som fysiske fænomener, dybest set blot er energiprocesser, og at alt hvad vore sanser oplever som noget udenfor os selv, i virkeligheden kun findes inde i os selv. Altså er alt illusioner.

Undersøgelsen fortsætter med at se på østens visdom og det, den opfatter som ”opvågning” og frigørelse. Størstedelen af bogen består dog af Ken Wilberts teori om de 9 udviklingsfaser, hvor de første 4 handler om det, vi kender fra børns og unges udvikling. Først i 5. fase, som han kalder den egoiske, begynder en mere bevidst stillingtagen til ”hvem er jeg”, og en søgen efter sandhed, først ved hjælp af naturvidenskaben. Her sker det, at ”mennesket opdager en ny vej, der fører indad”.

I 6. fase udvikles den autonome selvreflekterende verdensborger, som søger efter mening, hvilket kan medføre eksistentielle problemer. En stabil identitet må bygges på indre værdier. I 7. fase skifter identiteten fra egocentrisk til sociocentrisk. Man er på vej til at opleve omgivelserne, naturen, som en del af sig selv, hvilken er begyndelsen til enhedsbevidsthed, dvs højere bevidsthed. Her citeres Jes Bertelsen for flg. (s.90):

”Den højere bevidsthed forholder sig til helheden, den åbner sig mod helheden og bliver i større eller mindre grad ét med denne. Derfor kan man sige, at den højere bevidsthed er tilstanden, hvor erfaring af den samlede kosmiske energi, det guddommelige, finder sted.”

Og videre (s.94):

”Det, vi engang forestillede os, var vores isolerede selv, viser sig nu som ét med kosmos. Og det er vores virkelige selv. Du er det. Din virkelige identitet er identisk med den ultimative energi, hvorefter alle ting i universet er manifestationer.”

I 8. fase når man frem til den bevidsthed, hvor man ikke længere ser sig adskilt fra andre mennesker, man bliver i stand til virkelig at elske alle sine medmennesker. Her beskrives, hvad de forskellige kristne mystikere har fortalt om deres oplevelse af mystisk illumination og énhed med Guddommen.

Den allersidste fase er en salighedstilstand, en fuldstændig frigørelse.

Jeg er glad for, at Martinus har forsikret os om, at når blot vi gør os umage med at leve et hæderligt liv, over os i at tilgive og elske vor næste så langt vi formår, så vil udviklingen mod højere bevidsthed ske for os alle før eller senere.

Religion for ateister

Af Alain De Botton

Forlaget Tiderne Skifter
2013

316 sider

Da jeg fandt denne bog på biblioteket, blev jeg nysgerrig, for hvad vil ateister dog med en religion? Forfatteren, som er en engelsk filosof, voksede op i et jødisk men meget ateistisk hjem, så

da han blev ældre, følte han alligevel, at han manglede noget. Normalt plejer ateister ikke at interessere sig for, hvad religion dybest set er. Men ham her er vældig velbevandret i alle de religiøse retninger og mener, der er meget, man kan lære af dem, når man bare sorterer al overtroen fra.

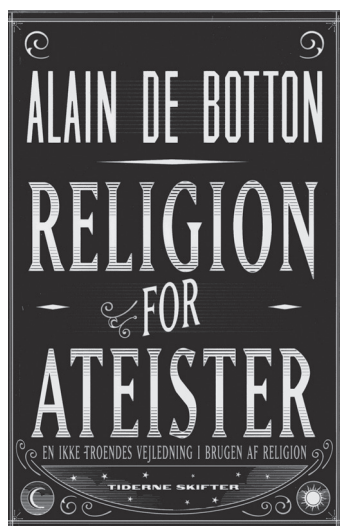
Han mener, der er vældigt sundt at indse, der er noget, som er større end én selv. Ateister har for vane at overvurdere mennesket og dets evne til at kontrollere sit eget liv og skæbne. Det er godt for dem at blive mindet om deres egen afmagt og betragte livet fra evigheds perspektiv. De mangler den forløsende følelse af ærefrygt, men det mener han, stjernerne kan give dem, for uanset den videnskabelige forskning er her noget, vi aldrig vil blive i stand til at beherske.

Han har mange humoristiske betragtninger, f.eks. over ateisternes forsøg på at bevise, at Gud ikke eksisterer, for det anser han for meningsløse diskussioner. Gud og alt det med tro interesserer ham slet ikke. Han er mere optaget af, hvordan man kan overføre de gavnlige og trøsterige sider ved religionerne til det sekulære samfund. Moral og etik er f.eks. ikke blevet mindre væsentligt, blot fordi vi afskaffer religionerne.

Han betragter religionen med moderne briller og anser dem for at være lige så gode til at forføre menneskene som ethvert andet PR-firma, fordi de taler til vore barnlige følelser. De har dog den fordel, at de har eksisteret så længe. Det vejer tungt i forhold til de skriverier, som oplysningstidens filosoffer udsprede. Den religiøse kunst og arkitektur har i århundreder påvirket den menneskelige bevidsthed. Også forfatteren føler sig meget fascineret af denne del af det religiøse verdensbillede.

Han er ikke den eneste, der har prøvet at skabe en religion uden en Gud. Han fortæller om, hvordan den franske sociolog Auguste Comte erkendte, at et sekulært samfund, der kun stræbte efter større velstand og folkelig underholdning, ville komme til at lide af alle mulige sociale sygdomme. Så han gav sig til at beskrive en ny rationel religion, som han kaldte en ”universel religion”, hvor præsterne skulle være livskunst-terapeuter i en slags skoler for etik og moral, betalt af bankerne! Over disse skoler skulle der stå: ”kend dig selv for at forbedre dig selv”.

Bogen er ind imellem ret morsom og underholdende, men også fuld af selvmodsigelser. Han slutter med at skrive: ”Religionernes visdom tilhører hele menneskeheden, også de allermest rationelle mennesker, og fortjener at blive selektivt genanvendt af det overnaturliges største modstandere. Religioner er indimellem alt for gavnlige, virkningsfulde og intelligente til, at man kan overlade dem til de religiøse.”

Åbent brev til Kirsten Thurø

Fra Aase Møller-Hansen

Jeg skriver til Dem, da jeg har læst Deres indlæg i Ny Verdensimpuls. Det gør mig ondt, at De som har stået Martinus nær, og efter hvad jeg har fået at vide, har været en dygtig fortolker af Martinus og rejst ud og holdt foredrag på Esperanto, nu går så hårdt imod Martinus Institut og tror, at man manipulerer med Martinus tekster og laver fiksfakserier med dem, som De udtrykker det. Det er helt forkert, der er absolut ingen på Martinus Institut, der manipulerer med Martinus tekster, derimod er der tilsyneladende andre, der manipulerer med Martinus symboler.

Det der sker på Martinus Institut er, at man ændrer stavemåden til almindelig dansk retskrivning ved nyudgivelser. Et arbejde, som Martinus selv havde påbegyndt. Sprog er levende, det ændrer sig hele tiden, og det er af betydning, at Martinus Åndsvidenskab kommer til at fremstå som værende en ny og aktuel videnskab – og ikke kommer til at fremstå som noget gammelt og støvet, som ikke kan have Nutidens menneskers interesse.

Lige så lidt som man i dag vil finde på at sige København, lige så lidt vil man jo sige, at vi spiser vitaminer og mineralier. Vi skal huske på, at Martinus skrev for fremtiden. Vi lever i et lille land, Danmark, og i en materialistisk tid, hvor der endnu ikke er så mange, der forstår Martinus tanker.

Der er mennesker, der står så fast på, at det må man ikke, at de har skabt en udbrydergruppe, der mistænkeliggør Martinus Institut. Det er meget synd, og for mig ser det ud som om, der er ved at ske det samme med Martinus budskab, som der skete for 2.000 år siden med Jesus budskab. Man deler sig op i sekter, og det var bestemt ikke Martinus mening.

Jeg vil anbefale Dem, at tage kontakt til Instituttet og tale med Willy Kuiper eller Ole Therkelsen, som De jo sikkert kender fra gammel tid. En sag har altid to sider, og Deres indlæg i Ny Verdensimpuls bærer stærkt præg af, at De kun har talt med den ene part. Hvis De er på internettet, kan De også gå ind på www.martinus.dk og se Instituttets redegørelse for retssagen, Martinus gavebrev og 2 breve fra Bertil/Martinus angående copyright, ligesom der er en udførlig redegørelse for bevarelse og publicering af Det tredje Testamente.

En tidligere medarbejder på Instituttet har jo tilegnet sig en kopi af Martinus første udkast til Livets Bog 7 bind og udgivet dem som en faksimileudgave, ligesom han senere har lagt diverse oversættelser af Martinus bøger på internettet uden overhovedet at bryde sig om, at der er noget der hedder copyright. Det er jo det retssagen handler om.

Venlig hilsen

Svar til Aase Møller Hansen

Fra Kirsten Thurø

18/2.14

Hjertelig tak for Deres brev.

1. Der er ingen oplysning om, hvilket indlæg De henviser til. Ud fra ordvalget må jeg formode, at det må være: At læse ånd og at læse ord.
2. Jeg tvivler ikke på, at De i henhold til den viden, som er Dem tilgængelig, skriver ud fra et velmenende hjerte.
3. Deres brev rummer imidlertid stærke misforståelser, formodninger; hvorfor følgende, - endskønt jeg ikke ynder selvsnak, - syntes mig nødvendigt for {om mulig} at opnå undgåelsen af yderligere skæve antagelser.
Det har ikke et eneste tusindedel af et mikro-sekund været min personlige hensigt eller mit ønske at skrive noget som helst i Den Ny Verdensimpuls [DNV]. Jeg holdt ikke bladet; vidste ikke hvad, der foregik; - ud over, at en bekendt fortalte at gamle 100 + 2-3-årige Tage Buch skrev frygtelige kritiske artikler. Først troede jeg bedrøvet, at Tage måtte være gået fra «geni til senil»?-; men så fik jeg at vide, at han er særdeles åndsfrisk.

Kort efter blev jeg opmærksom på, at Martinus Institut [MI] i min artikel på Internettet havde skrevet: Martinus Guddommen. Dette er naturligvis ikke noget Instituttet har gjort med vilje; men derimod: Forsynet. Jeg blev meget ked af det: Forsynet forlangte af mig, at jeg skulle sætte mig i forbindelse med MI.

MI har jeg sagt farvel til for mange, mange år siden. Det havde ingen relevans for mig at følge hvad, som måtte ske der. Martinus har, medens han stadig var iblandt os, fortalt mig om mange af fremtidens begivenheder: Globalt - privat - og indenfor Martinus arbejdet. Han kendte mentaliteterne. Han kendte fremtiden, og han kunne ikke vælge anderledes.

En stor mester kommer altid lang - lang tid før sin tid. Årsag: Menneskehedens mentale egoismeskjoldes selvforsvarsautomatik er så hårdt, at der behøves århundreder af tidsaldrer for at "bløde op". Det er en langsom, langsom proces at bryde igennem formodnings-forestillingernes vanepanser af ulogikkens inhumane reaktionsmønstre for at blive født på ny og opstå i udødelighedens kærlighedslys. Vi er alle fostre. Netop derfor er bønnen så vigtig. Fødselsporten kan kun nås ad sandhedens vej, og kun som absolut sandfærdige mennesker kan vi være medskabere af et humant verdensrige.

I inderlig bøn bad jeg om hjælp. Da kom svaret tydeligt: Skriv til DNV. Derfor første indlæg; - vidende, at nogles reaktion kunne blive: Hun burde da blot have ringet til MI.

Da jeg afleverede artiklen, forærede fru Ruth Olsen mig nogle DNV-er. Det er jo sådant et smukt blad, Ruth har kreeret, og selvom der har været meget, som ikke havde *min* interesse, så har jo mange hundreder af mennesker haft glæde af det gennem årene.

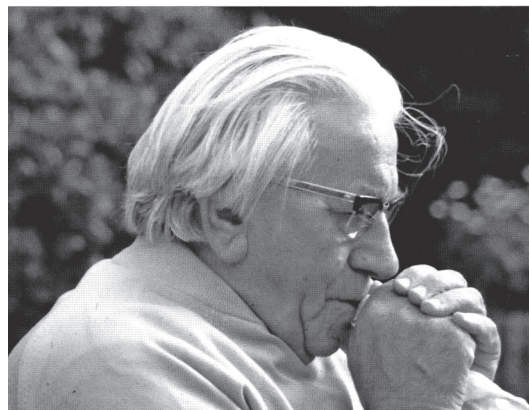
Hjemme gav jeg mig senere til at læse nogle af Tage Buchs artikler. De slog mig med kulminerende forbavselse: Hvordan kunne man kalde hans indlæg kritik? De er jo fulde af kærlighed og logik. Min umiddelbare konklusion: Dette må, - hvis dagens Martinus studerende ikke forstår, - fra forsynets side være tilegnet fremtiden; men jeg kendte trods alt på daværende tidspunkt kun et enkelt menneskes reaktion.

Siden opdagede jeg, at Tage også havde skrevet en analyse over MI's arbejdsgang og mentale holdning. Da jeg ikke har førstehånds indsigt, kan jeg ikke tage stilling til en sådan analyse. Så gav jeg mig til at læse nogle af alle de andre indlæg. Jeg kender overhovedet ikke de skrivende personer: Tage har jeg talt med for mange år siden; få andre ved jeg, hvem er; men har aldrig talt med. Derudover et hav af navne hvis ansigter, jeg slet ikke kender.

Derefter modtages pludselig utidigt et DNV, hvor der skrives om retssag.

RETSSAG? ER DE GÅET FRA FORSTANDEN???

Jeg har førstehånds viden om Martinus's bestemmelser: RETSSAG er en total modsætning til Martinus' indstilling og anvisninger. Det er en handling direkte imod Martinus' vilje.

Min hjerne, som i reglen har for vane at søge logikkens kærlige svar, slipper pludseligt alle bremses og koger totalt over: Stakkels mennesker på MI! Kan de virkelig handle sådan imod en verdensgenløser? Midt i ”kogeriet” erindrer jeg Martinus’ ord --- og tænker: nå --- jo --- det må jo så være det ---der måtte--- åh --- jo --- selvfølgelig --- phuuu... Usammenhængende farer begivenheds-facetterne rundt i min hjernekasse som forvildede vagabonder, der ikke kan finde vej. På et tidspunkt slipper jeg det hele og siger til mig selv: Dette her kan du intet gøre ved; - det er ikke dit bord; uanset hvor meget dit hjerte ønsker at hjælpe; - og man kan jo ej heller skabe fornuft dér, hvor der ikke er modtagelighed for fornuft!!!

Men forsynet ville ikke lade mig i fred, for pludseligt en sommeraften bliver min hjerne påvirket af en indre udefra kommende psykisk el-strøm. Jeg griber papir og pen og skriver og skriver. Pludseligt er overblikket logisk og klart. Pludseligt er der orden i de mange forvildede vagabond-tanke-facetter. Perspektivlinsen står i fokus og fodrer udtryksevnen. Jeg kan end ikke sætte mig ned. Tankestrømmen bevæger sig lynhurtigt. På et tidspunkt er hjernen så træt, at jeg vakler til sengen og falder bom i søvn. I det øjeblik jeg vågner, er strømmen der igen, og jeg fortsætter og fortsætter skrivningen indtil, den fandt sin afslutning.

Nogle dage senere bliver jeg klar over, at have skrevet så meget, at andre ville have svært ved at få overblik. Derfor delte jeg det skrevne og skabte en: konklusion.

Efter ovennævnte oplevelse opfatter jeg det 100% som pligt, præcis som ordene kom, at offentliggøre: At læse ånd og at læse ord og ligeledes indlægget: Testamentets Titler, som stammer fra samme mentale proces. Jeg oplevede en klar påvirkning fra den åndelige verden. I mit sind findes ikke en eneste skygge af tvivl, og jeg ville ikke kunne have et roligt øjeblik, hvis jeg blot efterlod det skrevne i skrivebordsskuffen. Andre menneskers subjektive vurdering om hårdhed og lignende har for mig ingen relevans.

Når De således anklager mig for at være påvirket af ”den anden part”, er det også min pligt at fortælle sandheden: Jeg kendte ikke den anden part, - udover ret flygtigt fru Ruth Olsen, som jeg ej heller talte ”retssag eller problemer med”. Jeg havde altså ikke talt med nogen af parterne. På daværende tidspunkt havde jeg blot afleveret en artikel [Martinus er ikke en Guddom] og modtaget nogle blade. Faldt der nogle ord om en konflikt, erindrer jeg det overhovedet ikke. Retsforfølgelsen kom først senere. Jeg talte med ingen før efter at have skrevet det indlæg, som De klager over. Nogen,- ifølge min personlige opfattelse reel dyb samtale vedrørende den opståede situation, har jeg indtil her og nu ikke haft med nogen, som her og nu befinder sig på det jordiske plan. Jeg har ej heller noget

ønske herom.

De mennesker, De mener mit indlæg bærer præg af, at jeg skulle have talt med, kendte jeg ikke. Deres formodninger er malplacerede og har med andre ord intet at gøre med mit skriftlige indlæg i DNV.

De skriver, at der er to parter i enhver sag. Dette er ikke rigtigt: Her er der 3 parter: Anklagerne + de anklagede + Martinus.

Derudover er der også alle, som står på sidelinien og har en viden om Martinus’ ønsker og bestemmelser. Det er sikkert ikke så mange mere; for mange er jo nu i den åndelige verden. Snart vil der ingen mere være på det fysiske plan, som kendte Martinus, da han færdedes iblandt os. Retssagens afslutning kommer sikkert at vare mange år, så den er det ikke sikkert, Martinus’ nu ældste elever kommer at opleve rent fysisk.

Martinus ved, at mit hjerte 100% ønsker at hjælpe hans livsværk. Uden at jeg nogensinde har sagt noget til ham om min holdning; har han siddet tavs og set mildt på mig, for efter en stund at begynde at tale til mig herom. Undskyld, at jeg fortæller Dem dette, men jeg er 100% på den tredje parts side: På Martinus’ side. Derfor er min artikel også spækket med neutralitet.

Kan man ikke læse dette, er det fordi, man putter sine egne subjektive opfattelser ind i det, som blev skrevet, og muligt tillige fordi jeg eventuelt har glemt et enkelt ord som - : måske - eventuelt - hvis -- dersom - i så fald - osv. i een eller to sætninger; hvilket jeg af hjertet undskylder --- hvis!

Dog skriver jeg et sted om, at jeg inderligt håber, at det, der omtales ikke er sandt. Reelt ved jeg det ikke, ej heller til dags dato. Jeg har ingen fysiske beviser set mht. MI’s omtalte produktioner; - ønsker ej heller dette; - men desværre bekræfter også Deres brev, at de findes [jeg håber inderligt, at De lyver]. De skriver, at man ændrer stavemåden til almindelig retskrivning. Jamen, det har Martinus kraftigt og tydeligt i utallige situationer gennem årene, når folk blev for emsige, sagt IKKE MÅTTE SKE. Livets Bog, og alt andet skriftligt materiale, skal forblive som Martinus har efterladt det, hvilket også er stadfæstet i strukturen.

At Martinus selv skulle have begyndt arbejdet med at ændre de bøger, han skrev via tidligere retskrivning er total misforståelse; og selvom det havde været sandhed, har Martinus aldrig givet et eneste jordisk menneske grønt lys for bearbejdelse af sine værker på nogen som helst måde. En sådan påstand er en falsk udlægning af Verdensgenløserens anvisninger.

Der har igennem årene, medens Martinus endnu var iblandt os, været nok af mennesker, som ville redigere Livets Bog til ny retskrivning. Hvorfor reagerede Verdensgenløseren altid med stærkt forbud herfor? Hvorfor lod han dem så ikke gøre det imedens, han var her på det fysiske plan og direkte havde mulighed for at følge, vejlede og vurdere? Dersom denne retskrivning var i samklang med den guddommelige viljes mål, var det sket før Martinus rejste hjem.

Sprog ændres hele tiden, skriver De. Skal Martinus' arbejde da ændres hele tiden? Det må jo være den logiske konklusion. Det er ikke ændringen af et sprogs ydre præsentation, som har betydning; men ændringen/udviklingen af menneskenes indre livsforståelse og humane kærlighedstalent.

Med denne udvikling kommer den virkelige forståelse for dét, som Martinus skriver både på og imellem linierne; og det bliver, når den tid opstår, for den enkelte, inklusive udlændinge, ikke svært at læse såkaldt "gammel dansk". Mennesker bliver med tiden frigjorte fra en mængde spildenergi/nerveslitager, der i dag ofte styrer livsoplevelsen grundet "arrigskabens uforstand". Mennesker vil blive langt mere klartseende og hurtigtglærende.

Genklangen af Martinus' ånd og ord er alfa og omega, - ikke skrivestilen, og absolut ikke jordmenneskets mentale bevidstheds-stempel på Verdensgenløserens efterladte skrifter, f.eks. ved bogstavsændringer.

MARTINUS' EFTERLADTE ARBEJDE ER GUDS ALKÆRLIGHEDSBEVIDSTHED STOFFLIGGJORT I ORD.

Fra et indsnævret jordisk bevidsthedsperspektiv at ændre på dette stof er at ændre alkærlighedsåndens stoffliggjorte vibrationsfelt og dermed dettes påvirkning på læserens ånd, dybdeforståelse og livsoplevelse. At dette først bliver klart for mange i en senere udviklingsfase, ændrer ikke fakta. Der, hvor der ingen genklang findes, er sindet ikke parat til modtagelse, - til indsigt. Denne situation kan en retskrivning umuligt råde bod på. Tror man dette, er det tankedril opstået grundet vaneperspektivisk lokalfokusering, og *ikke* en konklusion relateret logikkens universelle helhedsbillede.

Åndsvidenskaben vil *altid* være en ny og aktuel videnskab for den, som er moden til at finde interesse herfor. Retskrivning og skrivestil har i så henseende nul

betydning. Er indholdet ikke inspirerende, bliver det ikke læst. Er indholdet inspirerende, bliver det læst, uanset såkaldt gammeldags skrivestil. Sådan er det. Sådan fungerer virkeligheden.

Martinus sagde: Det er kommet på den måde, det er skrevet. Sådan skal det forblive stående, uberørt.

Martinus skrev for de mennesker, som i al-tiden har mulighed for at forstå, og de findes hele tiden, - ikke kun i fremtiden; som *De* mener, han skrev for. At der vil være flere mennesker med interesse for Martinus' arbejde engang i fremtiden, er rigtigt. Dog vil de mennesker, som tager budskaberne alvorligt, ønske kun at studere originaludgivelserne.

De skriver til mig, at jeg tror, at man manipulerer med Martinus' tekster. Dette er for mig ikke en tro, det er en viden. Jeg har dog ikke viden om alle tilfælde; men allerede i Livets Bog I stk. 1 har man ændret ordet "mineralier" til ordet "minerale". Denne ændring er en manipulation. Om den er besluttet af et nuværende MI Råd eller et tidligere, ved jeg ikke. Hvem har ansvaret? Er det ikke Rådet? Hvem ellers? Tage Buch skriver, at Willy Kuijper har været medlem i alle årene efter Martinus' hjemrejse? Jeg har intet imod nogen person; men jeg har på hele menneskehedenes vegne meget imod al form for manipulation med Martinus' tekster. Nævnte omskrivning viser klart, at her er der tale om ufærdige mennesker, som ikke kan følge Verdensgenløserens tankegang, og derfor ændrer denne, så den passer bedre til egen tankegang. Det er meget ubetrykkende, at noget sådant kan ske, og man tænker automatisk: Kan vi stole på nyudkomne bøger? *Hvor er det godt*, vi har Internettet. Der kan man i dag kontrollere alt.

Den tidligere medarbejder, De omtaler, er jo forsynets redskab. Originalteksterne skulle offentliggøres og sikres. På Internettet kan man altid finde dem igen.

Martinus ser, at alt er levende væsener. Det gør det jordiske menneskes begrænsede bevidsthed ikke. Martinus taler i Livets Bog stk. 1 om, at de former for liv, som ytrer sig som "dyr", "planter" og "mineralier" alle uden undtagelse er genstand for livets oplevelse: Dyr, herunder mange forskellige individuelle arter, hører ind under og oplever livet i det samlede dyrerige. Planter [enkelte individer som: buske, blomster, træer osv.] hører ind under og oplever livet i det samlede planterige. Mineralier, herunder mange forskellige arter af individuelle mineralie-mikroindivider, hører ind under og oplever livet i det samlede mineralrige.

I det jordiske menneskes perspektiv, [som Martinus skriver for] opleves dyreriget som levende liv. I samme perspektiv opleves planteriget også som en art levende væsener eller livsytringer; men i det jordiske menneskes perspektiv opleves mineralriget IKKE som levende, men

som en art livløs materie-tilstedeværelse.

Ordet ”mineralier” er naturligt for Martinus at bruge i beskrivelsen af de mikroindivider, som Verdensgenløseren ser i de mineraler, som vi ser som død materie. Det er ikke død materie. Det er alt sammen levende. Ganske vist er de individuelle mineraliers bevidsthedsliv repræsenteret mega-elementært på det fysiske plan; men Martinus gør her opmærksom på, at også det, vi oplever som mineralriget, består af levende mikro-væsener, af mineralier, som er genstand for livets oplevelse. Sanser man desuden grammatikken i sproget, kan man selvstændigt erkende, at dét, som her skrives, er sandhed.

Vi benævner ej heller et iskrystal med betegnelsen: snebold. En snebold - eller en hvilken som helst isformation - består af utallige iskrystaller, som alle er individualiteter, der griber ind i og knytter sig til hinanden på en speciel måde og former snebolden. At ændre ordet «mineralier» til «mineraler» er analogt med at ændre ordet «iskrystaller» til «snebolde». *Imidlertid* er vi så heldige, at vi er i stand til på vinterruden at se iskrystallerne. Vi ved foruden, at de er meget smukke og logiksystematisk opbyggede og tillige, at der ikke er to, som er ens; og at årsagen hertil er, at det drejer sig om individuelle levende væsener på nogle af de allerførste spæde små trin i udviklingens vej for at opleve livet i den fysiske verden. Med ordet ”mineralier” beskriver Martinus det mikroliv, som opbygger mineraler.

Da Martinus var hos os, talte han sommetider om det salighedsliv, han kunne se og opleve inde i mineralerne: ”Der udfolder sig et væld af leben”, - kunne han sige. Han oplevede jo både det fysiske og det åndelige liv samtidigt, og han kærtegnede ofte sten, fordi han oplevede glæde ved sansningen af det salighedsliv, som lever og manifesterer sig i stenene. At anfægte et kosmisk bevidst menneskes ordvalg er at afsløre, at man *ikke* er kosmisk bevidst. Dette ved vi naturligvis godt alle sammen, at vi *ikke* er; men erindrer vi det, når vi vil rette på Det Tredie Testamente??? Man er *ikke* med den bevidsthed, man som jordmenneske ejer, i stand til at sanse det perspektiv, ud fra hvilket et kosmisk bevidst menneske udtrykker sig. Som jordiske mennesker må vi indse, at vi reelt ikke kan vurdere Martinus’ ordvalg og udtryksform; idet *vor* bevidsthed ikke evner at gennemskue livsytringerne ved hjælp af alkærlighedens bevidsthedskraft, der gennemskuer alt. En sådan evne har kun det kosmisk bevidste menneske. Vi er, hvad dette angår, som blinde mennesker, der ved meget lidt om, hvad farver er.

Det jeg skriver, - såvel nu som tidligere - skriver jeg med andre ord ikke for at gå hårdt imod MI, som De mener, jeg gør; men udelukkende for at skabe klarhed. Muligt har andre en anden forståelse af ordet ”mineralier”, og mener måske, at det er en stavefejl eller et gammeldags

ord; men uanset hvad, man måtte mene, har ingen ret til at ændre ord eller sætningsudtryk i Martinus’ manuskripter. Rettelser må kun ske i relation til Martinus’ urmanuskript, og i dette, såvel som i første udgave af Livets Bog, står helt tydeligt: mineralier. Det enkelte menneske vil i lang tid fremover kun evne at gennemskue facetter af Martinus’ arbejde. Forståelsen afhænger af menneskers individuelle baggrundserfaringer.

Efter Martinus’ hjemrejse købte jeg, for at støtte MI alle de nye udgaver af Livets Bog; endskønt jeg havde dem alle i forvejen. I denne nye udgave har man ændret ordet ”mineralier” til ”mineraler”. Jeg har indsat en fin lille streg mellem l’et og e’et og en tydelig prik over denne. Man kan nu klart se, der står ”mineralier”. Jeg vil anbefale enhver, som har købt udgaver, hvori der står ”mineraler” at gøre det samme.

Mennesker skal have tid til at udleve deres materialistiske tilstand, og millioner af mennesker tillige deres behov for religiøs suggestion; hvorfor mange af de mennesker, som er trætte af de gamle religioner, mentalt bevæger sig mod nyreligiøse retninger, som mere eller mindre også er baseret på suggestion.

Mange betragter Det Tredie Testamente [DTT] som en ny tros-retning. Det er det ikke. Det er logikkens verdensrevolution, som kan hjælpe mennesket i den indre åndelige erkendelses-proces, der vejledende fører fra tro til selvstændig erkendt viden og derfra til skabelsen af et harmonisk verdensrige.

At samle interesserede om Martinus’ analyser handler først og sidst om at oplyse om disse, og så kommer de mennesker automatisk af sig selv, som er modne for modtagelsen af: Det Evige Verdensbillede.

Der findes ingen reklamer, og ingen retskrivninger, som kan tiltrække flere mennesker. Når mennesker bliver sultne efter afklaring, kommer de helt af sig selv.

I årenes løb har der været mange mennesker, som kom på Klint motiveret af, at det er et dejligt sted at holde ferie, medens undervisningen for dem var en total biting. Dette er en kendsgerning.

Da DTT er givet til hele menneskeheden, og således ikke er en lokal forening, kan ingen melde sig ind og ingen bryde ud; hvorfor udbrydergruppens eksistens er et fantom

i lokalperspektivets tilsyneladende virkelighed. Reelt eksisterer de ikke. Der findes mange mennesker, som arbejder for Martinus. Den ene på den ene måde; den anden på den anden måde. Disse mennesker er kosmisk set en sammenkoblet helhed. Forsynet kontrollerer de erkendelses-facetter, de enkelte individer må gennemleve og komme til forståelse af, således at dette store voksende sammenspil med tiden vil evne at manifestere sig som et globalt organ i guddommelig harmoni.

Der, hvor der er disharmoni, står vi i lære. Dér nytter det intet, at lange ud efter den anden part. Dér må man spørge sig selv eller endnu bedre Gud: Hvad er det, jeg skal lære? Og dette gælder alle parter. Angreb på den ene eller den anden måde, det ved vi jo, er selvdestruktion.

Der er mange misforståelser [sekt] omkring Jesus' {og andre verdensreligioners stiftere og} budskaber, og der vil være mange misforståelser omkring Martinus' analyser, og det vil der være lige indtil hele menneskeheden er kosmisk bevidst. Det bliver vi nød til at se i øjnene. Alligevel tror jeg ikke, som De, at der er nogen, som ligefrem mistænkeliggør MI. I så fald skulle disse jo mene, at Rådet helt bevidst og selvskalkulerende foretager sig ting, som er forkerte og imod Martinus' anvisninger, for egen vindings skyld. Sådan tror jeg absolut ikke at nogen dømmer Rådet. Det forekommer mig blot, at der er mennesker, - muligt såvel til højre som til venstre (?), - der ikke kan se klart og ikke forstår opgavernes essens. Enhver gør jo dét, man er overbevist om, er det rigtige.

Der findes en grund til, at mennesker gør det, de gør; og vi ved at mennesker kan være egenrådige og svære at arbejde sammen med; men så længe man holder sig til Martinus' originale værker, og det er disse som udsendes, er der ikke sket nogen reel forbrydelse og slet ikke noget, som berettiger en jordisk ubehagelig og enormt bekostelig retssag. Det er ikke gennem retssager forsynet bedst kan hjælpe en sløj økonomi. Der må fra forsynets side være en for os skjult mening med at nærværende konflikt skulle opstå.

Begivenhederne er af forsynet koblet sammen for, at vi skal lære at handle rigtigt, at handle retfærdigt og kærligt. En retssag syntes {i nærperspektivet} at være en proces, som kun kan skade alle parter + Martinus-arbejdet. Sandheden er, at Martinus skrev Livets Bog via tidligere retsskrivningsregler, og det er alle Martinus' medarbejders pligt at værne om sandheden i alle forhold. Man må ikke sende usandhed hverken om Martinus eller hans arbejde eller nogen eller noget som helst andet ud i fremtiden.

Sandheden er den frigørende kraft i alle konflikter. Sandhedserkendelse og respekt for sandhedens ret udgør vejen til kosmisk viden og dermed vejen til verdensfred; inklusive fred såvel arbejdsmæssigt som personligt mellem firkløveret og MI.

Det er imidlertid også sandhed, at forsynet har tilladt MI at udgive Livets Bog o.a.? efter nye retsskrivningsregler, og at i denne proces har MI ændret ord, hvorved også sætninger ændres og at bl.a. ændres derved også den forståelse, som Martinus har villet give de læsende. Det er også sandhed, at Martinus, som kunne se ind i fremtiden, vidste at dette ville ske, og at nogle af os har oplevet en vis form for uro hos Verdensgenløseren, da han blev klar over, som han sagde, at det ikke kunne undgå. Det er da også sandhed, at når forsynet har tilladt dette, har det en mening. Noget af meningen er muligvis, at de enkelte udøvende personer skal komme til erkendelse mht. eget rollespil og dettes karakter.

En anden del af sandheden kan være, at der vitterlig findes mennesker for hvem, det er umuligt at læse dansk, hvis ikke teksten fremstår i nutidig retsskrivning? Der findes muligt et læse-handicap, der gør, at mennesker ikke kan forstå sætningerne, når ord, de er vant til står skrevet med små bogstaver, pludseligt står skrevet med store? Alvorligt ment??? Det vides ikke; men det vides, at det jordiske menneske er en art "vane-dyr". Det kunne også være som klageskriftet fremfører, at man vil opfatte Martinus' værk som "gammelt og støvet"; men i så fald drejer det sig jo om mennesker, der ikke er modne for åndsvidenskaben; mennesker der dømmer ifølge udseende og ikke ifølge indhold.

Martinus vidste, at der ville være steder i hans livsværk, som ville blive udsendt i misfortolkning; og hans arbejde skulle jo stå som garant for fremtiden. Foredragsholdere, skribenter og studiegrupper; det er alt sammen godt og nødvendigt, og det kunne han ikke kontrollere eller blande sig i: Han gav jo sagen fri, som han udtrykte det; men hans uberørte arbejde skulle stå som garant for, at alt i sidste ende bliver modtaget på rette vis.

Et helt langt liv ved en gammeldags skrivemaskine. Hvorfor kunne han da ikke have ventet med at komme til, vi havde PC'er og Internettet? Nej, det kunne han ikke; thi da havde de emsige fuldstændig saboteret arbejdet inden, det end var færdigt, er jeg overbevist om; hvorfor ellers

skulle Gud sætte ham til et "hakkebræt" sammenlignet med de muligheder, vi har i dag?

Da han var helt klar over hvad, som skulle ske med hans livslange arbejde ved "hakkebrættet", blev han meget stille. Han blev endnu mere træt i den organisme, som slet ikke passede til hans bevidsthed, og som nu var blevet gammel; men så LYSTEN HAN OP: Vi har heldigvis originalerne, var hans ord.

Derfor er det en lykke, at originalerne nu findes på Internettet og at nogen, da MI ikke ønskede dette, sørgede for at originalerne blev tilgængelige i bogform. Men Martinus, der i den grad erklærer, at man ikke kan afskaffe krig med krig: - Hvordan ville man forklare sig til ham, hvis han kom på besøg i dag på MI? En retssag er jo en art krig, og der findes ingen jordiske dokumenter, som kan retfærdiggøre noget sådant i et åndsvidenskabeligt arbejdes virkefelt.

Og hvad har de anklagede gjort andet end alt hvad, der var dem muligt for at hjælpe Martinus' ønsker og bestemmelser til manifesteret virkelighed? Såvel MI's Råd som de anklagede brænder jo for det samme. Man burde LYSE sammen i stedet for at FORTÆRE hinanden.

Retssagen har gjort, at mange flere mennesker er begyndt at sætte spørgsmålstejn ved MI's gøren og laden i forbindelse med Det Tredie Testamente, som jo er hele menneskehedens ejendom.

Jeg er ikke partisk hverken for den ene eller for den anden part, og har ikke noget imod nogen; men jeg må holde mig til sandhed. Det er for mig en livsnødvendighed. At tie er at svigte Verdensgenløseren! Midt i alt dette føler jeg mig alligevel overbevist om, at forsynet har en god plan med det, som sker, og at forsynet påvirker de mennesker, som besidder de plusser og/eller minuser i karakteren, som er nødvendige for, at den endelige plan kan realiseres.

Enhver må jo arbejde som ens overbevisning byder een; dette bør ikke bebrejdes nogen, og måske er den endelige plus-mening med alt dette, at Det Tredie Testamente, - givet til verdenssamfundet af Verdensgenløseren: Martinus, - een gang for alle offentligt skal beskyttes.

Det drejer sig jo om en ny hellig skrift, om hvis eksistens størsteparten af menneskeheden ingen viden har. Måske skal Verdensgenløserens manifestationer, som er Guds Alkærligheds-bevidsthed stoffiggjort i ord og symbolske tegninger, netop juridisk beskyttes imod misbrug før, de bliver alt for kendte i offentligheden. Måske ser forsynet dette som absolut nødvendigt i den galoperende globaliserings-proces? Måske er dette årsagen til, at forsynet inspirerede de stridende parter til at handle, som de gjorde. Jeg ved det ikke; men jeg kan ikke tro, at der er andet end et positivt sandhedens slutresultat på denne i lokalperspektivisk oplevelse mærkbart ulykkelige konflikt.

Da jeg efterhånden er blevet nød til at indse, at håbet om, at det, der blev skrevet, blot er sladder, ikke er holdbart, er dette håb bristet; endskønt, jeg ingen beviser har set på MI's omtalte nyudgivelser; og da håbet om afklaring og forlig uafhængigt af retssag ligeledes er bristet, er mit sind nu opfyldt af dette sidste håb: at udfaldet af denne retssag vil blive, at Martinus' livslange manifestationer een gang for alle såvel, hvad symboler som samtlige tekster angår, bliver globalt beskyttede præcis sådan, som arbejdet foreligger fra Martinus' ånd og hånd.

Alle jordmenneskelige mentale stempler på Martinus' tekster bør konfiskeres. Man bør udelukkende udsende originaludgivelser; evt. sammen med et lille MI-hæfte indeholdende enkelte ordforklaringer. Det bør ingensinde være tilladt at gengive Martinus' symboler med nogen som helst anden tekst end med den tekst, som er Martinus' originale tekst; ligesom afbildning af Martinus' symbolske diagrammer i forbindelse med privat forfatterskab ikke burde tillades, med mindre disse er ledsagede af hele Martinus' originale symbolforklaring og med klar kildeangivelse og kontaktvejledning til MI.

Dér, hvor ufærdige mennesker skriftligt privatfilosofere over Martinus' arbejde og symbolernes betydning, kan der hurtigt opstå divergenser og forvirring samt mental krigsføring mht. opfattelses-korrekthed.

En privat filosofering, som illustreres ved hjælp af Martinus-symboler, bør ikke tillades, hverken skriftligt eller som mundtlig fremstilling på Internettet. Ved offentlige foredrag bør der altid henvises til selvstændigt studie af Martinus' originalværker som absolut vigtigste og eneste suveræne oplysningskilde.

Ingen har ret til ved ændringsindgreb at forringe/ændre Det Tredie Testamente, som er menneskehedens testamenterede arv, der til enhver tid bør videregives i renkultur.

Sådanne bestemmelsers vedtagelse og overholdelse ville være det eneste menneskeværdige og retfærdige overfor Martinus såvel som overfor alle Det Tredie Testamentes arvinger: Den samlede menneskehed.

De kærligste hilsener fra

Kirsten Thuro

Martinus Horoskop

Ved Per Holsner

I nummer 5 af Den Ny Verdensimpuls årgang 2013 var der på side 9 afbilledet et horoskop for Martinus Thomsen. Det har som udgangspunkt, at han er født i Sindal den 11-08-1890 kl. 22:42:30, og det er lagt af Ole Christensen. Publiceret i bladet Stjernerne 05-1990.

Ole Christensen har lavet horoskopet ifølge den traditionelle tropiske zodiaks stjernetegn, der er fastlagt i forhold til forårsjævndøgn og afviger omkring 25 grader fra stjernebillederne i den sideriske zodiak, som følger solens præcession. Derfor kan det være relevant også at lade læserne se, hvorledes Martinus horoskop ser ud i den sideriske dyrekreds. Til det benyttes der her to horoskoper udarbejdet ved hjælp af programmet Astrofire, nok et af tidens mest avancerede og pålidelige systemer. Billedet er sat sådan sammen, at det indeholder både horoskopet for Martinus fysiske fødselsøjeblik og for hans ildåb ved påsketid år 1921, hvilket vises geocentrisk henholdsvis i den indre og ydre ring. Tidspunkterne stemmer. Åndsvidskabeligt er det den sideriske zodiak, der har relevans.

Til alle tider har en ret tolkning af det personlige horoskop været afhængigt af en udviklet intuition og god psykologisk sans. Lige fra de gamle babyloniske, græske og hellenistisk-ægyptiske mysteriesteder frem til 1900-tallet, hvor astrologi igen blev genstand for stor folkelig interesse. Thi uden sand intuition bliver et horoskop ganske vildledende. Mennesket som mellemkosmos er skabt ud af makrokosmos, ligesom mennesket i sig skaber på sit mikrokosmos.

Udviklingen af vores fysiske kropsdele fra pande til fod og de tolv sanser er blevet præget af zodiakens fiksstjernebilleder, solsystemets bevægelige planeter har udtrykt sig i vores organer, og stofskiftet får sin impuls fra jordkloden. F. eks. er det ikke mange årtier siden, at hjernens øvre del i fødselsøjeblikket endnu fik et aftryk af himmelhvælvingens aktuelle udseende over fødestedet lagt ind i sig. Ligeledes blev der gennem de ti månekredsløb i løbet af fosterperioden tilkoblet et præliminært skæbneforløb. Disse impulser kom udefra, og endnu de gamle babyloniske vismænd kunne klarsynet se, hvorledes det inkarnerende individ fandt vej fra stjernerne gennem sfærerne af de forskellige planeter og månen til det udvalgte forældrepar. De kunne se barnets kvaliteter, dets udvalgte skæbнемønster, og på baggrund af dette vejledede de forældrene til dets rette navn. I dag navngiver man efter behag, men det er så også i en tid, hvor disse udefra kommende nævnte inkarnationsimpulser for mennesket ikke længere gælder. Det tilhører den gamle verden.

Gennem hele middelalderen anså den katolske kirke den astrologiske skæbnetro for kættersk, og i år 1586 blev den paveligt bandlyst, endskønt astrologien i Renæssancen var blevet anerkendt som videnskab i Europa med astrologer ansat ved diverse hoffer og universiteter. Kopernikus, Tycho Brahe og Johannes Kepler var både astronomer og astrologer, men med oplysningstiden og fra 1700-tallet har astronomi og astrologi været to forskellige discipliner. Senere gennem indstrømning af den første store impulsbølge af Hellig Ånd over Europa omkring år 1900 som optakt til Jesus Christus genkomst og et moderne kosmisk klarsyn, gjorde Rudolf Steiner med sin astrosofi et forsøg på at videreudvikle astrologien, noget som andre efter ham med stor interesse har engageret sig i.

Det kommer der dog ikke længere noget relevant ud af, hvad angår mennesket, for siden anden verdenskrig og helt præcist år 1950 begynder andre lovmæssigheder at gøre sig gældende for menneskets inkarnation som tegn på, at Moder Jords genfødsel af sig som Gaia er sat i gang. Og det var såmænd Martinus Thomsen, der som ærkeengel Michael gennem det lyse forsyn har lukket af for de makrokosmiske udefrakommende fødselsimpulser. I stedet kommer de nu fra individets talentkerner i Gaias hjertemidte og jordens kerne, for så vidt det gælder den lyse menneskehed, mens de mørke mennesker har befundet sig i et limbo og nu overføres til Maya. Astrologien har lige som så meget andet kulturelt i vor tid derfor mistet sit gode åndelige indhold angående menneskene, den er blevet til underholdning og fast spalteplads i kulørte tidsskrifter, mens den for andre stadigvæk tages seriøst som redskab til selverkendelse, og visse taler om en objektiv videnskab med henvisning til statistiske analyser samt undersøgelser af mulige forbindelser mellem himmel og jord.

Med Jesus Christus blev menneskehedens selv år 33 forankret på jorden. Senere i forbindelse med Parcefals indvielse omkring år 866 fik menneskehedens åndsselv jordisk fæste. Og til dette åndsselv begyndte livsånden år 869 at forbinde sig, så Christian Rosencreutz år 1459 blev i stand til at bringe menneskehedens livsånd til jorden, inden Martinus midt under anden verdenskrig år 1941 kunne tage menneskehedens åndsmenneske med sig hertil fra solen, da han som ærkeengel Michael gik over regnbuebroen fra himmel til jordens indre for at favne dets hjerte og i samklang hermed kunne åbne op for de lyse menneskers talentkerner.

Med hensyn til den jordiske natur har astrosofien stadigvæk relevans. Den benytter sig af himmellegemernes bevægelser i de sideriske stjernebilleder. - (Martinus astrosofiske horoskop kan ses side 46)

Myten om den sociale arv

Kend verden

Preben Baggers bog "Skip dogmerne og kend verden" (anmeldt i Impuls 1/2013) vil være en god gave til alle de, der er begyndt at tænke selv og derfor er blevet sandhedssøgere. De har brug for det logiske verdensbillede, som i denne bog oprulles med baggrund i Martinus' værk. Her konfronteres teologien såvel som naturvidenskaben med al deres manglende logik.

Det er især den dogmatiske tro på, at vi kun har ét liv, det her påvises ikke kan holde for en nærmere analyse.

Forfatteren afdækker de absurde ulogiske påstande, man bruger for at afvise reinkarnationens kendsgerning. Og viser, hvordan mange af Jesu budskaber fuldstændig mister deres mening, hvis vi kun havde ét liv, ja meget af kristendommen mister enhver mening uden reinkarnationen. Derfor har man da også måttet ændre og omfortolke så meget af Jesu lære, f.eks. den om "som man sår skal man høste". Når det var sjældent folk så tyrannerne "høste" deres ondskab i deres aktuelle liv, kunne man ikke se, der fandtes nogen retfærdighed her i verden. Den måtte altså henlægges til et helvede i en anden verden.

Bogen viser, hvordan étlivstroen har ført mange seriøse forskere på vildspor. Her følger et kapitel fra bogen om, hvad det specielt har betydet for forskningen vedrørende den "sociale arv".

Myten om den sociale arv

Af Preben V. Bagger

Social arv er et begreb fostret af étlivstroen. Det blev introduceret i 1967 af den svenske psykiater Gustav Jonsson som en mulig forklaring på, at børn af kriminelle forældre har en større risiko end andre børn for selv at blive kriminelle. Forklaringen skulle være den, at børnene i løbet af deres opvækst har overtaget personlighedstræk, reaktionsmønstre, holdninger og tilbøjeligheder fra forældrene – altså at de har fået en social arv.

Børn af f.eks. alkoholikere og stofmisbrugere har på samme måde forøget risiko for selv at blive misbrugere. Endvidere har undersøgelser vist, at langt flere børn af veluddannede forældre får en videregående uddannelse end børn af ufaglærte og faglærte. Også i disse tilfælde mener man, at det er en social arv, der er årsagen. F.eks. siger økonom Anders Holm, Aarhus Universitet:

"Familien er altafgørende for, hvordan et barn vil klare sig i uddannelseslivet, og hvilket socialt netværk barnet får. Cirka 60-75 procent af skoleelevers faglige kompetencer og resultater ved eksamen skyldes elevernes familiebaggrund."

Ud fra en lighedstankegang er det et ofte udtalt politisk ønske at få brudt den sociale arv. Man synes, at der bør være lige muligheder for alle til at få en videregående uddannelse, og derfor - lyder det ofte – må der gøres en særlig indsats i folkeskolen for at bryde den sociale arv. Hele denne tankegang hviler på én af oplysningstidens mest fremtrædende idéer, nemlig forestillingen om at det er omgivelserne og opdragelsen, der gør mennesker til det, de er. Men er det nu rigtigt? Og er det virkelig social arv, der er årsagen til de ulige vilkår og muligheder? Er det påvist? Eller hvad viser undersøgelserne egentlig?

Undersøgelserne viser kun, at der er en korrelation (sammenhæng) mellem højt uddannede forældre (A) og højtuddannede børn (B). Men en korrelation siger ikke noget om, hvordan årsagsforholdet er. Det kan enten være sådan, at A er årsag til B, eller sådan at B er årsag til A. Altså, enten er børnene blevet højt uddannede, fordi forældrene er højt uddannede (her er det forældrene, der er årsagen). Eller også har børnene "valgt" at blive født hos højt uddannede forældre, fordi de selv allerede i tidligere liv var højt uddannede (her er det børnene, der er årsagen).

Som det ses, kan undersøgelsesresultaterne - naturligvis, fristes man til at sige – tolkes på to måder. Men selv i videnskabelige kredse lader man fuldstændig som om, der kun er én. Det siger lidt om, hvor omfattende og skæbnesvangre begrænsninger étlivstroen påtvinger sine proselytter. Ifølge étlivsdogmet er det kun det førstnævnte årsagsforhold (hvor A er årsag til B), der er muligt. Og hvis man ikke kan gøre sig fri af dette dogme, så kommer man let til at omtale "den sociale arv" som en kendsgerning.

Men det er den anden tolkningsmulighed (B årsag til A), der forskningsmæssigt, fornuftsmæssigt og logisk er belæg for. Vi er netop *ikke* ofre for tilfældige forældres tilfældige kår, handlingsmønstre og opdragelsesmetoder. Vores basale holdninger, tilbøjeligheder og personlighedstræk arver vi fra os selv. Når disse egenskaber for det meste - men jo ikke altid - ligner vore forældres, så skyldes det, at vi normalt ”vælger” at blive født hos forældre, der befinder sig på et udviklingstrin, som ikke afviger alt for meget fra vores eget. Det gør vi, fordi sådanne forældre i de fleste tilfælde er de bedste til at levere os de gener, der harmonerer med den skæbne, som vi selv har sået i vores fortid.

Den sociale arv er altså en myte, der er opstået bag ét-livstroens begrænsende mure. Men de forskelle i vilkår og muligheder, som den skulle være en forklaring på, er *ikke* nogen myte. De er jo reelle nok. Og det fører os frem til et opgør med endnu en meget udbredt forestilling, nemlig idéen fra bl.a. Den Amerikanske Uafhængighedserklæring fra 1776 om, at vi alle fødes lige. Den forestilling er også en myte. Vi fødes på præcis det udviklingstrin, som vi hver især var nået frem til ved afslutningen af vores foregående liv på jorden. Og der findes ikke to mennesker, som igennem deres mange jordeliv har skabt sig nøjagtig de samme erfaringer, de samme evner og den samme skæbne. Så naturligvis er vi ikke født lige.

Vi er alle født forskellige

Og da forskellene er udviklingsmæssigt bestemt, kan man ikke sådan lige rette dem op. Ingen kan på noget som helst område springe ét eller flere udviklingstrin over. Talenter kan ikke opbygges ved et snuptag. Tag f.eks. evnen til at følge med i skolen. Som alle andre evner er den ikke lige udviklet hos alle. Nogle mennesker er fra tidligere liv betydeligt mere skole- og uddannelsesvante end andre. Hvis man, uden at tage hensyn til den slags, bare maser på med at ”bryde den sociale arv”, i den hensigt at alle skal nå det samme, så forsøger man i virkeligheden at indrette børnene efter skolen i stedet for at indrette skolen efter børnene. En umulig opgave. Og selv om forsøgene på alligevel at løse den gøres i den bedste mening, så befinder sådanne bestræbelser sig på kanten af et overgreb.

Det betyder naturligvis ikke, at man ikke skal gøre noget for elever, der kun har en svag uddannelsesmæssig baggrund. Det skal man da i allerhøjeste grad. Men indsatsen bør hvile på forståelse af virkeligheden og ikke tage udgangspunkt i ét-livstroens myter.

I den forbindelse ser nye forskningsresultater interessante ud. Grundskoleforskeren Mads Meier Jæger, Aarhus Universitet, siger:

”I Danmark og Skandinavien har vi en idé om, at skolen

skal bryde den sociale arv. Men forskningen viser nu, at det er en håbløs idé. Det nytter ikke noget. Den relative forskel på børn af højt uddannede og lavt uddannede forældre bliver hele vejen. Skolen bryder ikke den sociale arv overhovedet.”

Nu kunne man jo tro, at når skolen således har vist sig ude af stand til at ”bryde den sociale arv”, så ville det blive set som et vink med en vognstang om, at de forskelle, som man ønsker at udligne, muligvis slet ikke skyldes social arv. Men nej. Den citerede udtalelse fortsætter med ordene:

”Man skal starte meget tidligere”.

Mads Meier Jæger holder altså uden vaklen fast i den sociale arv. Når det ikke lykkes at bryde den i skolen, skyldes det, at man er for sent ude. Forældrenes mønstre er givet videre til barnet længe inden skolealderen, siger han.

Nu er der imidlertid en hel del forskning, der peger på, at både den sociale arv og idéen om, at vi alle fødes lige, er rene myter. Et godt eksempel er en række undersøgelser af børn, der udviser psykopatiske træk, også kaldet kolde-ufølsomme træk. Spørgsmålet var: Er der en sammenhæng mellem sådanne træk og så en barsk barndom med omsorgssvigt og hård eller abnorm opdragelse? Svaret er, at man ikke fandt nogen tydelig sammenhæng. En af undersøgelserne beskrives på denne måde:

Et helt nyt studie af Marc Dadds fra University of New South Wales sætter interaktionen mellem mor og barn under lup. I British Journal of Psychiatry beskriver forskerne observationer af adfærden hos en gruppe mødre til henholdsvis kolde-ufølsomme og normale børn i alderen 4-7 år. Der er ingen forskel hos mødrene. Kvinderne søger i samme grad øjenkontakt og giver verbalt udtryk for omhed. Men de kolde-ufølsomme børn gengælder kun i meget begrænset omfang begge dele.

”Fejlen er hos børnene”, som Dadds og kolleger formulerer det. Efter frikendelse af mødrene noterer de

sig dog, at psykologiske tests afslører, at fædrene til de kolde-ufølsomme i langt højere grad end fædre til kontrolpersoner er karakteriseret ved udtalt frygtløshed.”

Sådanne undersøgelser underminerer jo idéen om social arv. Men de harmonerer fint med virkeligheden, som er, at vi alle er født forskellige, og at forskellene er udviklingsmæssigt bestemt. Børnene med de kolde-ufølsomme træk har - i forhold til gennemsnittet i vores samfund – en meget svagt udviklet human evne. Så på dét område er de bagud i udvikling. Men på andre områder, som f.eks. intelligens, kan de godt i nogle tilfælde være højt udviklede og dermed *foran* gennemsnittet.

At det netop er de små psykopaters fædre, der - i modsætning til fædrene til de normale børn - er karakteriseret ved frygtløshed, harmonerer med reglen om, at vi normalt ”vælger” at blive født hos forældre, der har egenskaber omtrent som vores egne. Og frygtløshed optræder netop ofte hos psykopater.

Et livstroen bevirker i øvrigt, at man omtaler disse børn på en sygeliggørende måde. I det netop beskrevne studie af Marc Dadds lyder konklusionen, at børnene har en *fejl*. Og det er helt almindeligt at møde udtryk som, at der er et eller andet, der har ødelagt de små, at de har en *udviklingsforstyrrelse*, en *personlighedsforstyrrelse* eller at de lider af en *adfærdsforstyrrelse*. Det hænger vel sammen med, at ét livstroende tilsyneladende anser en nyfødt for et ubeskrevet blad, der alt efter omgivelserne kan blive til lidt af hvert. Lone Frank giver udtryk for det på denne måde:

Kan man kalde et barn psykopat? Sådan en rødkindet pølse, der endnu ikke har smidt mælketænderne eller stiftet bekendtskab med indersiden af en skolestue, kan da ikke allerede være sporet ind på en løbebane som ufølsom manipulator og muligvis kriminel? Man vægrer sig ved at tro det. Vi betragter jo helst børn som uskyldige. (Weekendavisen 14.sep.2012)

Men den nyfødte er jo *ikke* et ubeskrevet blad, og det er hverken en sygdom, en fejl eller en forstyrrelse at være på et udviklingstrin, der adskiller sig fra det gennemsnitlige i vores samfund. Ethvert menneske er til ethvert tidspunkt på toppen af sin udvikling. Hvor på udviklingsstigen denne top befinder sig, er bestemt af den samlede sum af erfaringer, som vedkommende gennem livene har erhvervet sig.

Intelligensforskningen er et andet eksempel på forskning, der viser, at såvel den sociale arv som idéen om, at vi alle fødes lige, er rene myter. I årevis har fremtrædende forskere gjort opmærksom på, at de eksisterende forskelle i intelligens er medfødte, og at disse forskelle ikke kan

En af årets korncirkler

fjernes med sociale programmer eller undervisningstiltag. Fra den forskning, som de bygger disse udsagn på, nævnes her tre eksempler:

En persons IQ (intelligenskvotient) viser større sammenhæng med vedkommendes geografiske oprindelsesland end det land, han eller hun bor i. En række adoptionsstudier viser eksempelvis, at vietnamesiske og koreanske børn adopteret til skandinaviske familier har højere intelligens end både disse familier og etnisk skandinaviske børn i øvrigt. (Lone Frank, Weekendavisen 22/7- 2011)

Efter årtier med forskellige interventioner, der sigter på at øge grupperes intelligens, kan vi konstatere, at det har meget ringe effekt.

Robert Plomin, kendt og anerkendt psykologiprofessor ved Kings College i London .. har selv forsket i skolens betydning og må indrømme, at han ikke kan påvise nogen påvirkning af rå intelligens. Det er snarere omvendt – de, som i forvejen er intelligente, gør det godt i skolen. (Lone Frank, Weekendavisen 22/7-2011)

Men på trods af al denne forskning er medfødte IQ-forskelle – især da mellem etniske grupper – stadig et kæmpe tabu i lighedssamfundet. Herom siger uddannelsespsykolog og IQ-forsker Linda Gottfredson, der er professor ved Delaware Universitetet i Newark i USA og formand for International Society for Intelligence Research:

Emnet er forgiftet. Det er bestemt ikke karrierefremmende for forskere at udtale sig om det, og de, der har bevillinger at beskytte, gør det ikke.

Linda Gottfredson er sågar blevet udråbt til racist, fordi hendes resultater viser, at der er medfødte forskelle i intelligensen, hvilket ikke stemmer overens med ét livstroens myter. Men igen. Ikke alene underminerer hendes resultater myterne. De harmonerer desuden fint med virkeligheden, som er, at vi alle er født forskellige, og at de medfødte forskelle er udviklingsmæssigt bestemt.

Lad os afslutte med et eksempel, der viser, *hvor* langt man kan komme ud, når man har étlivstroens som sit grundlag. Eksemplet er det særdeles bemærkelsesværdige synspunkt, at forskning i IQ-forskelle er ”ond forskning”. Selv i videnskabelige kredse bakkes synspunktet op på den måde, at ikke så få mener, at det var bedst for alle parter, hvis man helt opgav at forske i dette emne.

Man måber. Kan videnskabsfolk virkelig mene det? Umiddelbart ville man tro, at den slags holdninger var forbeholdt folk som paven. Han udsendte i 1904 en rundskrivelse, som gik imod enhver forskning, der på nogen måde satte spørgsmålstegn ved kristendommens oprindelse og tidlige historie. Men nu, hundrede år senere,

er der altså videnskabsfolk, som går imod en forskning, der sætter spørgsmålstegn ved étlivstroens dogmer og dermed faktisk også ved troen selv. Man siger ganske vist som en forklaring, at IQ-forskningen kan bevirke øget racisme i samfundet og bevirke fordomme mod grupper og enkeltpersoner.

Men er der tegn på, at det sker? Og hvornår er det blevet videnskabens opgave at skærme befolkningen mod virkeligheden, sådan som forskningen viser den? Og videnskabsfolkene selv? I stedet for at se skævt til en forskning der piller ved myterne, burde de så ikke tage deres automatiske og blinde tro på étlivsdogmet op til revision?

En sær historie

v/Ruth Olsen

Jeg har i nu ca. 20 år 4 gange årligt troligt afleveret et **gratis** eksemplar af Den Ny Verdensimpuls til det lokale bibliotek. Det var efter en oprindelig aftale med Gunder Frederiksen. I december -13 var bladet pludselig væk, og da jeg troede, det måske var en besøgende, der havde taget det, lagde jeg et nyt på pladsen.

Næste gang jeg kom, - jeg kommer der jo jævnligt – var bladet sat ned i en afsides krog, så jeg lagde det tilbage i den tro, det var forlagt ved en fejltagelse. Men nogle dage efter, var det helt væk, kun bladet Kosmos stod og troned alene på den brede hylde. Da jeg spurgte personalet, fik jeg at vide, at det var bibliotekets leder John Larsen, der havde besluttet, de ikke ville have bladet mere.

Jeg var forundret, for det kunne han da have meddelt mig og begrundet, hvorfor aftalen var opsagt. Flere som har spurgt efter bladet har fået at vide, det var fordi der ikke var plads. Jeg skrev et brev til lederen og bad om en forklaring. Da jeg meget længe intet hørte, skrev jeg et brev til.

D. 17/2 fik jeg endelig en mail med begrundelsen ”at de var i gang med en revision af deres tidsskrifter” – og fordi ”vi køber ikke alle udgivelser der er i Danmark” .. ”men vi udvælger hele tiden, hvad vi mener er godt og tidstypisk, og som dermed interesserer og inspirerer.”

I § 2 i Lov om Biblioteksvirksomhed står: ”Folkebibliotekernes formål opfyldes gennem kvalitet, alsidighed og aktualitet ved udvælgelse af det materiale, der stilles til rådighed. Ved udvælgelsen må alene disse kriterier, ikke de i materialet indeholdte religiøse, moralske eller politiske synspunkter, være afgørende.”

Jeg kan have mine tvivl om, at bibliotekets leder selv har fundet det så vigtigt at få det blad væk fra hylden, for jeg tror næppe, det er et blad, han selv læser i. Flere har rådet mig til at henvende mig til det lokale kulturudvalg, men jeg har ikke lyst til at ”slås”, slet ikke, når der er noget uigennemskueligt på spil.

Å få Martinus til å fungere i hverdagen

Af Ole Sylvester Larsen

I det daglige blir vi i media foret med råd fra såkalte psykolog-eksperter, hvordan vi skal få livet og hverdagen til å fungere best mulig.

Men hvordan kan vi få Martinus til å fungere best mulig i vårt liv og hverdag?

Jeg har gjort meg noen refleksjoner omkring det, basert på en årrekke av egne erfaringer, opplevelser.

Først vil jeg understreke at det ikke er noe hokus pokus-tips jeg formidler; for mange Martinus-interesserte er dette sikkert gammelt stoff – opplest og vedtatt – noe de selv på egenhånd har funnet ut av forlengst.

Men kanskje kan det være greit å få det gjentatt?

Det er jo en omfattende tematikk, men jeg vil meget sterkt forenkle det, og særlig trekke frem to sentrale områder, som mange Martinus-kjennere lett kan gå inn i, og utvikle gode egenskaper i.

Et praktisk område, og et mentalt område.

Det første er samspillet med andre mennesker, og hvordan få det best mulig til å løpe, og det andre er bønnen.

Når det gjelder det første, så ha alltid som grunntanke at du i utgangspunktet er ydmyk (og helst litt tilbakeholden) i de fleste situasjoner i møte med mennesker.

Vil jeg absolutt anbefale, hvis man har begynt å gå litt den spirituelle veien. Det kommer man lengst med.

Men vær selvsagt frempå der situasjonen krever det!

Du «føler på» omgivelsene rundt deg, og sikrer deg at du når som helst har retrett-mulighet, for å unngå ubehagelige, triste situasjoner, hvor du for eksempel havner i problematiske valg, avgjørelser.

Tvil, grubling er noe man bør slippe mest av i livet! Martinus hadde det forøvrig slik; for å forfølge det litt videre, at da han stod i en vanskelig valg-situasjon, stilte han alltid spørsmålet «hva ville Jesus gjort her?» Og han ville alltid da fort finne en god løsning! Og et forslag:

Da kan vi Martinus-interesserte i stedet snu litt på det, og overføre det til at «hva ville Martinus gjort og valgt i denne besværlige situasjon?» Og fort få et oppklarende fornuftig svar!

Videre vil jeg anbefale å hisse deg minst mulig opp i vanskelige situasjoner med andre mennesker.

Anstreng deg heller for å være rolig, løsnings-orientert, pragmatisk. Når «motstanderen» merker at du prøver å være rolig, behersket, diplomatisk i den opphetede diskusjon, er det ofte slik at vedkommende vil praktisere samme metode; noe som vil komme dere begge til gode, og som hurtig kan føre til at konflikten lar seg løse.

Ha en offensiv innstilling; en klokkeklar overbevisning om at alt vil ordne seg tilslutt.

I bønnen ligger det mye styrke og mirakel-kraft. Og da mener jeg ikke en høylytt rituell bønn; men en stille, indre konsentrasjons-tilstand - basert på tilliten til forsynet.

Det holder i massevis!

Martinus uttalte at han ikke forstod hvordan menneskene kunne la være med å be, og man kan umiddelbart si seg enig når man får inngang til det magiske bønne-rommet. Det ligger en enorm styrke, kraft i bønnen!

Denne kommunikasjon med den høyere styrende kraft.

Selv prøver jeg å trene på å være i en kontinuerlig permanent indre bønne-tilstand. Men mye gjenstår ennå før jeg blir ordentlig flink!

Har ikke noe valg, egentlig. For fint å overleve livet.

Og man kan be for den minste lille ting. Fra de minste små ting, til de store ting. Her gjøres ingen forskjell!

En bønn jeg bruker flittig, er når jeg ligger i sengen; før jeg skal stå opp - å be om styrke, hjelp til å klare dagen som kommer.

«Kjære forsyn; gi meg hjelp og styrke til å komme gjennom denne dagen.»

Føler det er en bra start på dagen.

Den mest brukte bønne jeg benytter er nok der det dukker opp vanskelige valg-situasjoner.

«Kjære forsyn; hjelp meg til å ta mest mulig riktig valg og beslutning i denne situasjon.»

Og så kan jeg henge på:

«Hjelp meg ihvertfall å ta riktig valg ut i fra det minste av to onder. Da gjør jeg det eneste riktige.»

Den kan jeg bruke mange ganger om dagen. Føles trygt, forutsigbart og sikkert.

Da kjenner jeg at jeg nesten alltid er på sikker grunn.

Og føler alltid da jeg får en slags hjelp tilslutt. Selv om det kanskje ikke alltid er slik jeg først hadde forestilt meg. Men på lang sikt er det en god løsning.

Og så er det særlig effektivt å be for ting man engster, gruer seg for; hvor man sterkt trenger styrke, støtte, hjelp til å komme gjennom prøvelsen.

Videre: For de minste ting, kan jeg be om at jeg rekker filmen på kino, og at det ikke er kø der.

At det ikke dukker opp kjente når jeg har fryktelig dårlig tid. At jeg ikke blir dårlig av maten på en restaurant eller kafe. Eller man kan være litt forutinntatt, å be om at det ikke inntreffer noe uheldig på flyturen man snart skal legge ut på.

Det skader ikke.

Er man for eksempel hypokonder, er det jo gunstig å be hver gang man føler angst og uro for å få den og den plagen eller sykdommen - og da kan man være sikker på at det stort sett hver gang vil ende bra, og at man har tilstrekkelig beskyttelse mot å bli rammet.

Er man i tillegg ydmyk nok til i bønnen å legge til «La Din Vilje Skje», som Martinus anbefaler, så er selvsagt det det beste.

Det gir en bra dobbelt-effekt.

Hvis man plutselig befinner seg i en truende, farefull omstendighet; hva det nå enn er, så prøv å tren opp til en slags automatikk at du kobler inn bønnen med en eneste gang da. Da får man tilslutt betydningsfull hjelp i en slik situasjon.

Man kan også fint be om fremgang på diverse områder i livet. Men prøv som sagt å legg til «La Din Vilje Skje».

Så kan man be for de store ting; ja, gjerne de store verdensbegivenheter. Be om at ingen bomber, terroraksjon vil ramme vinter-OL i Russland i år. At krigen i Syria snarest vil få en fredelig slutt.

Og man kan be for andre. For familie, venner, bekjente eller andre utenforstående, som sliter og har det tungt.

Å be oppriktig for andre, kan slå positivt tilbake på deg selv. Bønnens positive anatomi, dobbelt-virkning!

Vil også nevne en bønn/meditasjons-metode jeg hyppig praktiserer. Kan også kanskje være et tips.

Hvis dagen er hektisk, stressende, finner jeg alltid tid til å jumpe ned på gulvet, på et mykt teppe, for å koble ut litt. Lukker øynene, konsentrerer meg om å puste dypt, og å tenke på noe positivt (mens jeg ber om diverse ting).

Kunsten er å få kontroll over pusten, og kunne slappe av i alle muskler, ledd.

Og så må man som sagt tenke positivt! Bør ikke være lenge jeg ligger der. Ti-femten minutter. Men det er nok til at man klarer å hente seg inn igjen, og få fornyet krefter, energi. Metoden kan jeg benytte flere ganger om dagen; særlig hvis dagen er slitsom, stressende.

Selvsagt er det mange andre ting man kan gjøre for å få Martinus til å fungere i hverdagen; dette er bare et mini-utvalg – de som fungerer for meg. Men håper noen kan snappe opp noe herfra; i tillegg til egne metoder man bruker. Vil understreke at det ikke bare er jeg som sitter inne med trylle/lykke-formelen.

Ellers er det viktig å bare praktisere vanlig sunn fornuft i alle livets situasjoner. Pass på at du aldri tar på deg for mye av gangen. Å innse sin begrensning, er også en viktig del av det man kaller livskunst.

En ting av gangen i et riktig psykosomatisk tempo.

Ta en dag av gangen.

Da skulle man tilslutt bli et noenlunde velfungerende spiritielt menneske i psykisk balanse.

Når du er inne i et stemningsfullt åndelig modus, så merk hvordan forsynet positivt «snakker tilbake» til deg, når du kommuniserer med det via bønn. Det svever i lag med deg.

Kjenn godt etter hvordan det åpner, styrer positive hendelser, ting i livet ditt. Du føler at det slett ikke er tilfeldig ting som skjer i livet ditt, mennesker du møter etc., men at det er en klar guddommelig styrende plan bak alt.

Det blir en fortreffelig kommunikasjon. Det er oppmuntrende å tenke på.

Avslutningsvis vil jeg si at balanse er et nøkkelord.

Prøv å finn en balanse i alt, er det beste jeg kan si, for å få Martinus til å fungere best mulig i hverdagen.

Martinus og kosmologien

V I Kirsten Thurø

Det fremføres igen og igen fra mange sider, at Martinus ikke anvendte ordet: Kosmologi. Dette er nu ikke *helt* rigtigt; men han anvendte alligevel *ikke* denne betegnelse på samme måde, som mange blandt Martinus' elever nu igennem godt et halvt århundrede har vænnet sig til at bruge ordet: Kosmologi. Martinus ville, hvis han en sjælden gang i en sætning brugte dette ord, sige: «Min Kosmologi», eller: «Åndsvidenskabens Kosmologi»; men man hørte ham mest bruge titlen: «Åndsvidenskab».

I Klint Centeret og på Martinus Institut sagde mange i begyndelsen: Martinus Kosmologi; men mennesker har stor tilbøjelighed til at forkorte dobbeltnavne uden at betænke følgerne heraf: og således hørte man inden længe kun ordet: Kosmologi. Når man i så lang tid, år efter år blev tilvænnet denne betegnelse for Martinus' arbejde, kan det være umådelig svært at skabe en ny rutine; thi: «vane hænger fast». Ordet: «Kosmologi» henviser imidlertid generelt til Naturvidenskab og dermed udforskningen af det ydre verdensrum. Dette er naturligvis årsagen til den megen klagen over anvendelsen af netop dette ord i forbindelse med: Det Tredie Testamente.

Misforståelser kan hurtigt opstå og misfortolkes ord og sætninger, vil sådant naturligvis slet ikke kunne undgå at skabe misforståelser. Dette gælder i alle livets forhold: ved foredrag, ved oversættelser, ved artikelskrivning osv., og naturligvis også i dagliglivets kommunikationer. De tre titler, som Martinus gav sit arbejde, blev f.eks. i et tidligere nummer af Den Ny Verdensimpuls [5-2013-s.36] omtalt som analoge med analysen over det treenige X. Imidlertid blev skemaet i artiklen ved trykning afbladet uheldigvis ændret. Ordene blev *ikke* trykt på den måde, jeg havde skrevet dem; hvorved en misfortolkning naturligvis opstod

Hele sætningen: Guds ånd svæver over vandene, som i sig selv indeholder det treenige X, blev flyttet til at repræsentere X2, medens ordet: «Gud» skulle have stået under X1 og ordene: «ånd sv. over» under X2 samt ordet: «vandene» under X3. Skemaet skulle have vist, at ordene: Det Tredie Testamente- Faderen- Jeg» et og Gud (-s) hører under X1 medens ordene: Martinus Åndsvidenskab- Sønnen- Skabeevnen-Ånd sv. over, hører under X2, og ordene: Martinus Kosmologi - Helligånden - Det Skabte - Vandene, hører under X3.

Dersom læseren ikke er bekendt med, at begrebet: «helligånden» hører ind under X3, kan man bl.a. læse herom

i: Det evige verdensbillede, side 37 stk.3. Disse analyser udgør tre sider ved samme sag; nemlig ved selve livet; hvorfor det er essentielt at indse, at det kun er i analyseøjemed, de - tænkt, kan såkaldt adskilles, medens de i livsmanifestationen udgør en evig udadskillelig enhed - en treenighed, som samlet kunne modtage betegnelsen: OX - helhedens X.

Hvis man betragter Martinus arbejds tre titler som analoge med X1- X2- X3, vil man i princippet ej heller kunne adskille disse titler, og vi får da treenighedstitlen: DET TREDIE TESTAMENTES ÅNDSVIDENSKABELIGE KOSMOLOGI.

Martinus godkendte titlen: Martinus Kosmologi; men ikke forkortelsen til, at man kun omtaler hans arbejde som: Kosmologi. Imidlertid er det min tro, at man trods alt informerende *udenfor* Klint og Instituttet ikke nøjes med at sige: 'Kosmologi'. Det er i hvert fald mit indtryk, at indformeres der andre steder end i disse to centre, anvender man skiftevis betegnelserne: DIT el. MÅ el. MK. således, at nyinteresserede fra starten får indtrykket af, at der *ikke* er tale om naturvidenskab, men om åndsvidenskab.

Værre er det, hvis man i foredrag på Klint og på MI fremhæver ordet «kosmologi» på en sådan måde, at nyankomne kan få et forkert indtryk. Dog er det ikke mig bekendt, at noget sådant er sket! Alligevel er det ikke alle foredragsholdere; ikke *alle*, der tager vare på Martinus-Testamentet, som er sig 'ordets magt' bevidst, og dette er vel egentlig første betingelse for at være underviser i logik, hvilket jo er det første og det sidste, Martinus' arbejde står for.

Ord kan meget let misforstås, og ord har ofte dobbelt eller flerdobbelt betydning og forstås desuden til tider meget forskelligt ud fra de forskellig-artede baggrundserfaringer, mennesker har. Nøjes man med i daglig tale og foredrag at sige: (M) Kosmologi og (M) Åndsvidenskab, og man ikke anvender titlen: Det Tredie Testamente, fordi man evt. (bl.a.) føler, at det er for lang en titel og således har behov for at forkorte, vil man muligt med tiden blot sige: «Testamentet». Jamen, dette ville alligevel være bedre end, at man kun siger: «Kosmologien»; *idet* ord har *ret så alvorlig* en indvirkning på vor tænkeevnes vaneopfattelser samt disses automatfunktioner og hermed på række-vidden af vor dybdeforståelse.

Det ville være en "ordgevinst" - "en mental påvirkningsgevinst", hvis man fremover vænnede sig til at bruge den betegnelse Martinus mest brugte; nemlig ordet:

'Åndsvidenskab'. Dette ord henviser til, at der her er tale om <tænkningen ovenfra>, medens ordet: <Kosmologi> mere henviser til <tænkningen nedenfra>. Det er efter min mening netop, fordi mennesker er så indforstået med <tænkningen nedenfra> [måle - veje - tælle og lægge sammen i den fysiske verden af konstaterings- tænkning mht. verdensaltets ydre manifestationer], at ordet <kosmologi> helt naturligt i sin tid hurtigt blev accepteret.

Den åndsvidenskabelige form for tænkning [tænkningen ovenfra] er mennesker langt mindre bekendt med; men det er jo netop denne form for livsyttrings-erkendelsestænkning mht. bevidsthedsenergiernes indre skabeevner, vi skal finde frem til, og præcis derfor ville det være en fordel, hvis alle indenfor Martinus-arbejdet i daglig tale såvel som i foredragene ville lade ordet: <Åndsvidenskab> få fortrinsret. Ord er det vigtigste redskab i befordringen af menneskeheden vej mod lyset: I begyndelsen var ordet, og vi skal alle vende hjem.

Al tænkning - ordets anvendelse - er naturligvis et spørgsmål om udvikling. Den form for tænkning, som for det nærværende dominerer mest i vor samlede jordiske erkendelsessfære, udgør: egoistisk kalkulationstænkning. Denne form for bevidsthedsvirksomhed har rod i vore æon-årige dyriske vanefunktioners selvopholdelsesdrift, hvilket er et ganske naturligt trin i den udvikling vi gennemlever.

Skal vi videre frem i udviklingen, kan det kun ske igennem selverkendelse; thi uden at komme til erkendelse af en uheldig tanke-følelses-konstellations automatiske reaktioner, kan man ikke ændre disse. Vi må altså lære at «se sindets selvished i øjnene» og at tænke mindre egoistisk og mere holistisk for at kunne nå frem til lysets verdener.

Vigtig er også oplysningen om, at Martinus' livsanalyser udgør: <Talsmanden den hellige ånd>, hvis komme Jesus bebudede, og hvorved den hidindtil ufærdige Bibel er blevet færdigskrevet af en kosmisk bevidst, - en Kristus; - et menneske, der ligesom Jesus kunne sige: "Jeg og Faderen er et". Det skal derfor slutteligt understreges at uanset *hvilken* omtale og *hvilke* skriftlige ændringer og tilføjelser ufærdige mennesker eventuelt måtte *tildele* og *udsætte* verdensgenløserens livsværk for, så er og forbliver Martinus samlede **originale** værker *identiske* med deres samlede titel: DET TREDIE TESTAMENTE.

Ufærdige menneskers eventuelle forfalskede udgivelser kan naturligvis i sandhedens navn **ikke** høre ind under dette testamente og denne titel. Sådanne udgivelser ville ikke kunne udgøre andet end et mere eller mindre afvigende surrogat for den ægte vare. Det kunne *muligvis* eventuelt for *nogle* mennesker opleves som et godt sur-

rogat?, og således have sin relative betydning; men under alle omstændigheder vil det *aldrig* kunne være andet end et surrogat. Man ville ej heller et eneste øjeblik kunne være sikker på hvad, verdensgenløseren skrev, og hvad andre eventuelt indførte eller eventuelt fjernede.

Vi ufærdige mennesker skal i alle livets forhold lære bevidst og vågent at vælge: sandt eller falskt. Dette **må** vi gøre med hensyn til Det Tredie Testamente, medens vi i rigtig mange andre tilfælde af vor nuværende jordiske tilværelses udfordringer, må søge at vælge det mindste onde ud af flere muligheder. Vi er alle elever i det daglige livs skole.

NB-overblik:

X1: Faderen - - - - - Jeget----- Det Tredie Testamente--- Gud(-s)

X2: Sønnen - - - - - Skabeevnen - Martinus Åndsvidenskab - - Ånd over

X3: Den Hellige Ånd - Det Skabte - Martinus Kosmologi - - - - - Vandene

Et eksempel på uventede konsekvenser ved tilsyneladende uskyldige ændringer i Martinus' værk

Af Søren Ingemann Larsen

Læsere af Martinus' værk vil være bekendt med, at følgende begreber er fundamentale i Martinus' verdensbillede: X.1, X.2, X.3

Disse X'er findes også i Martinus' værk i formen

X-1, X-2, X-3

X 1, X 2, X 3

X.1., X.2., X.3.

Og der er ingen pointe fra Martinus' side, om han anvender den ene eller den anden af de fire varianter.

Da Martinusinstituttet lavede den store modernisering af Livets Bog, i første omgang udgivet i år 2001 og videre, ønskede man åbenbart at ensrette dette, idet man valgte følgende løsning hele vejen igennem:

X1, X2, X3

Alt dette kunne se uskyldigt og uskadeligt ud, men nu viser det sig, at denne detalje får afgørende betydning, da Martinusinstituttets medarbejder Ole Therkelsen, som er hovedansvarlig for redigeringen og udgivelsen af det posthume værk, Den Intellektualiserede Kristendom 2004 (DIK), skal forklare meningen med begrebet 0X, som han introducerer som en realitet i netop DIK. Andetsteds er der gjort rede for det kritisable i selve udgivelsen af DIK og specielt for så vidt angår introduktionen af begrebet 0X i DIK, som hviler på et højst tvivlsomt grundlag.

Det er en ganske alvorlig sag, for ved den lemfældige redigering i ufærdigt materiale har Martinusinstituttet ved introduktionen af dette begreb indført en vildledende ændring i Martinus' begrebsverden, som der slet ikke er belæg for, og som slet ikke harmonerer med resten af værket. Og det originale forlæg, som disse redigerede tekster er baseret på, nægter Martinusinstituttet fortsat offentlighedens adgang til.

Ole Therkelsen skriver følgende i sin artikel i Den Nye Verdensimpuls, nr. 2 2008 som forklaring af 0X:

(se <http://martinus-webcenter.dk/debat/0x/3.html>)

”Men Martinus søgte netop et enestående udtryk, som han fandt i 0X, hvor han ikke brugte punktummer. Ved at bruge punktummer som f.eks. i et eventuelt 0.1. eller X.0 markeres jo, at to forskellige enheder kobles sammen, og det indikerer en begyndende optælling, som ved de tre Xer. Med et begreb 0.1., måtte man vel også kunne tale

om 0.2. og 0.3., men det ville jo fuldstændigt bryde med hele Martinus' Xterminologi.”

Med andre ord baserer Ole Therkelsen sin forklaring af 0X på den falske forudsætning, at Martinus havde en pointe med, om han skrev X.1 etc. med eller uden punktum eller bindestreg eller mellemrum.

Som ovenfor påvist, er dette ikke tilfældet. Martinus brugte punktummer eller ikke punktummer til den ene side hver anden gang, så Ole Therkelsens forklaring af 0X falder derfor til jorden. Og så har han endda selv medvirket til at ændre i Martinus' originaltekst, så der nu alle steder i de moderniserede udgaver står X1 etc, hvilket vildledte Ole Therkelsen til sin fejlagtige pointe. Længere nede i sin artikel argumenterer Ole Therkelsen endda for, at man ligeså godt kunne sætte et 0 foran alle X'erne, så der stod 0X1, 0X2 og 0X3. Det ville Ole Therkelsen nok have afstået fra, hvis han havde tænkt på, at Martinus i sit originalværk også brugte formen X-1.

Dette eksempel bør tjene til skræk og advarsel, thi hvad der umiddelbart kunne se ud som en ubetydelig ændring, kan vise sig at få stor betydning.

Martinus ønskede ikke ovennævnte ufærdige manuskripter udgivet, men hvis man alligevel gjorde det, understregede Martinus, så skulle man udgive dem nøjagtigt, som de forelå. Dvs uden redigeringer og forsøg på rettelser. Men på Martinusinstituttet har man gjort lige det modsatte. Man har udgivet manuskriptet i redigeret og rettet stand, og man nægter stadig offentlighedens adgang til originalmanuskripterne.

Alt dette understreger endnu en gang nødvendigheden af, at enhver har fuld adgang til Martinus' originale tekst og ikke kan nøjes med ændrede, redigerede og moderniserede versioner.

KORT

Ruth Olsen

FORTALT

Den stakkels pave

I USA tror mange, at pave Frans er kommunist, fordi han taler de fattiges sag, og derover er det jo meget slemt at være kommunist!

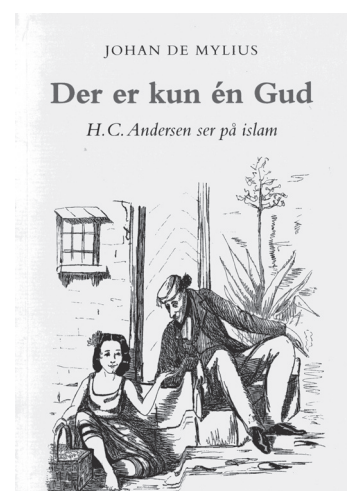
Og nu har denne nye pave også været så "blasfemisk" at mene, at også ateister kan komme i paradiset, og har forklaret, at det er noget der afhænger af et menneskes humanitet og handlinger. Ja, faktisk mener han, at alle kommer i paradiset! Det har amerikanerne kunnet konstatere ved at lytte til Vatikanets radio, og det har vakt røre blandt dem, der mener, det kun er troen der frelser!

Nu har FN's børnekommission pålagt den katolske kirke at retsforfølge og fjerne de præster, der misbruger børn seksuelt. FN har også bebrejdet kirken dens holdning til homoseksuelle. Men Vatikanet har blot reageret med en fornærmet afvisning af andres indblanding i kirkens anliggender. Det er sandelig blevet svært at være pave!

H.C.Andersens mening om islam

Mange steder i verden kender man Danmark mest på grund af H.C.Andersens eventyr. Mange muslimer kender dog mest Danmark på grund af de famøse Muhammedtegninger. Men H.C.A. så faktisk positivt på islam og skrev begejstret om den muslimske byggekunst, som han havde mødt på sin rejse i Spanien. Han mente ikke, muslimer var så forskellige fra kristne, eftersom vi dog tror på den samme Gud.

Dengang havde danskerne ikke megen kendskab til islam. Det var "tyrken", der var den tids "fjendebillede". I romanen OT havde H.C.A. brugt en gammel vandrehistorie, som han beskrev således (lagt i munden på en vestjysk hestpranger): Krig i Danmarks kommer ikke, "før tyrken binder sin hest ved et træ i Viborg sø. Men så er det også efter Sybilles spådom mod verdens ende".

Når H.C.A. var så tolerant overfor andre religioner, mener Johan De Mylius i sin bog "Der er kun én Gud", at han var en del påvirket af 1700-tallets tyske filosof G. Lessing, der var frimurer og mente, at menneskene gennem reinkarnation gradvis ville udvikle sig mod fuldkommenhed, uanset religiøs udgangspunkt.

Det Tredie testamente forudsagt

I en gammel kanaliseret engelsk bog, som jeg ikke længere husker titlen på, var der et afsnit der hed: "Den nye verdensreligions morgen gry". Herfra har jeg taget og oversat flg. lille udpluk:

Med den nye kreative impuls sendte Guddommen Det Tredie Testamente. De tre testamenter repræsenterer tre-enigheden faderen, sønnen og helligånden. Det gamle testamente repræsenterer faderen og bragte visdom i vædderens tegn. Det nye testamente repræsenterer sønnen,

som bragte læren om næstekærlighed i fiskens tegn. Det tredje testamente repræsenterer helligånden og bringer læren om den kosmiske sandhed i vandmandens tid.

Det tredje Testamente er opfyldelsen af vismændenes løfter om en ny verdensreligion, der vil lære menneskeheden om de guddommelige kosmiske love. Det vil bringe lys og viden til alle områder af menneskenes kultur. Gennem dette testamente får menneskene en stor opgave med at ændre sig selv og jorden. Det vil ikke være en religion i den sædvanlige betydning, for den vil ændre hele vort verdensbillede, Den vil forene alt det bedste fra alle religioner, men den vil ikke bygge templer.

Kan uddøde arter genoplives?

Da man fandt et meget velbevaret mammut-lig i den sibiriske tundra, begyndte nogle videnskabsfolk at drømme om at kunne genoplive sådan en uddød dyreart. Her var uskadt DNA, og hvis de nu indførte det i et elefantæg, så måske ... Man har helt seriøse overvejelser.

Når vi ved, at liv inkarnerer overalt, hvor der er fysiske muligheder for det, vil det så åndsvidenskabeligt set være muligt at lade uddøde arter genopstå? Nej, det tror jeg ikke, for det forskerne ikke ved er, at der skal stå tilsvarende væsener parat til at inkarnere i jordklodens aura. Dyrearter uddør ikke af tilfældige grunde, men fordi meningen er, at

deres fortsatte udvikling skal foregå på en anden klode.

Men, siger nogle, hvis det er menneskenes skyld, at en art uddør, er det vel rimeligt, vi hjælper dem til en "genopstandelse". Om en art uddør pga mennesker, klimaændringer eller sygdom er ikke det væsentligste, for "forsynet" bruger nu engang de redskaber, der skal til for at gennemføre planen for jordklodens udvikling. Også selv om "redskabet" eventuelt er krybskytter, der udrydder Afrikas næsehorn.

Engang vil jordkloden være så langt i sin udvikling, at der ikke længere er plads for det dræbende princip i form af rovdyr, og så vil de uddøde uanset menneskers kostbare forsøg på at holde dem i live.

Aktiv dødshjælp

Debatten om at hjælpe uheldbredeligt syge til at slippe af med en smertefuld krop, kommer jævnligt op i medierne. Flere europæiske lande har indført aktiv dødshjælp, og i Danmark viser der sig at være flertal for, at det også bliver lovligt her.

Hvad mon Martinus ville have ment om det? På den ene side ved vi, at kroppen kun er et midlertidigt redskab, så når den bliver helt ubrugelig, er det vel ok at skille sig af med den og således få lov at få en tiltrængt hvile i den åndelige verden. På den anden side, har vore lidelser her på jorden en dybere mening, som vi ikke bør flygte fra. Og dog er det vel også det, vi gør, ved hjælp af smertestillende medicin eller anden form for bedøvelse.

Ifølge Martinus er selvmord ikke tilrådeligt, fordi det bare er at udskyde problemerne til næste inkarnation. Og aktiv dødshjælp er jo en form for selvmord. Vil det så betyde, at man står i en tilsvarende håbløs sygdomssituation i næste liv? Eller har den lidelse, man fik inden sin

beslutning om at forlade dette jordliv, alligevel gjort én det klogere, at man ændrer sin livsstil og mentale indstilling i næste inkarnation?

Nok kan vi ikke opleve lidelser i den åndelige verden, men vi kan bearbejde de oplevelser vi har fået, sådan at vi har chancen for at starte på et lidt højere niveau i næste inkarnation. Under alle omstændigheder er det vigtigt, at vi, uanset hvordan vi slipper herfra, ikke gør det i en meget negativ stemning og sørger for at bede om hjælp, så snart vi når "derover".

Selv om Martinus nok ikke ville synes om aktiv dødshjælp, ville han være fuld af forståelse for de nødlidende og sende dem kærlige styrkende tanker. Han ville sikkert give dem det råd gennem bøn at bede om styrke til at komme gennem den sidste tid.

Omskæring

Endelig er protester mod omskæring af små drenge begyndt at lyde fra jødernes egne rækker. En ung mand stod frem i TV og anklagede de jødiske autoriteter for at bevare den ældgamle tradition med

at skære for huden væk af nyfødte drenge, så de aldrig fik en chance for at bestemme noget selv. Han kaldte det invalidering, fordi det ødelægger meget af den seksuelle lyst, når det blotlagte penishoved således er blevet hærdet og gjort mindre følsomt.

Jeg har hørt jødiske kvinder fortælle, at det særlige ved jødiske mænd er, at de er så utrolig længe om at få orgasme. Flere læger er stået frem og advaret mod risikoen ved indgrebet, og mange har kaldt det "barbarisk". Men intet kan bevæge de jødiske troende. Det er ret absurd at høre en ellers så fornuftsbetonet mand som Bent Lexner argumentere med, at omskæring af drengene i deres første levedage er nødvendig, fordi det er en del af deres "pagt med Gud". Det kan ikke vente til drengen er gammel nok til selv at mene noget.

Jeg er sikker på, at "Gud" er ligeglad med den lille stump forhud, og at "han" ikke har nogen særlig "pagt" med netop dette folk vedrørende just den legemsdel! Kære jøder, kom nu ud af oldtiden og ind i nutiden!

Mavekræft

Når jeg hører, at tilfældene af mavekræft er stærkt stigende, især blandt danske mænd, så tror jeg det hænger sammen med den al for megen kødspisning, som vor organisme får det stadig sværere med at kunne tåle. Det siger ikke kun Martinus, men det viser også megen ny forskning, selv om det er længe om at blive almenviden.

Så hvorfor bliver man så ved med at øge antallet af slagtesvin? Og når vi hører, som f.eks. i TV-udsendelsen "Svineriget", at svineavl giver underskud, bl.a. fordi der er så megen sygdom i dyrene, da de faktisk har svært ved at tåle foderet

af importerede sojabønner (fra den nedlagte regnskov). Hvor absurd er det så efterhånden blevet? Man må endda have skatteyderpenge fra EU i tilskud, for at få det til at løbe rundt.

Dertil kommer de resistente MRSA-bakterier, der truer flere og flere mennesker og som lægerne vil have, der bliver gjort noget for at bekæmpe ude i staldene. Men det ønsker landbrugsorganisationerne ikke, for så skal man jo stoppe den "flokmedicinering", til raske såvel som syge dyr, som landmandens økonomi afhænger af. Alt i alt er der ingen grund til al den svineavl med tilhørende dyremishandling og miljøforurening. Desuden giver det vor nation en dårlig karma.

På et tidspunkt må der komme et folkeligt oprør imod "svineriet", men foreløbig vil de kødglade danskere åbenbart hellere gå for tidligt i graven. Jeg tror nu alligevel, der er flere og flere, der går udenom svinekød efter den omtalte TV-udsendelse. En ny undersøgelse viste i øvrigt, at det især er jyder, der vil have svinekød, mens sjællændere hellere vil have anden slags kød.

Nu viser det sig, at heller ikke kyllingekød er noget "uskyldigt". Her hedder de resistente bakterier ESBL, og de er temmelig smittefarlige. Noget tyder på, at "de højere magter" vil advare menneskene, ikke bare mod konsekvensen af den måde, vi behandler dyrene på og deraf følgende overforbrug af antibiotika, men også mod at spise kød i det hele taget.

Giftstofferne i vort miljø

Ny forskningsrapport viser, at antallet af kunstige kemiske giftstoffer i vort hverdagsmiljø er øget foruroligende, og viser at de har en ikke hidtil erkendt skadelig virkning på hjernen hos fostre og små børn. Man mener, de kan være årsag til det stigende antal børn med ADHD og autisme.

Det er ikke blevet nemt at være ansvarlige forældre. Det moderne samfund er kompliceret at navigere i, fordi det først og fremmest styres af, hvad der kan betale sig økonomisk for producenterne, der jo skal klare sig i det markedsstyrede konkurrencesamfund. Derfor må der også flere og flere kontrolinstanser til for at sikre et minimum af sikkerhed for, at vi ikke fuppes for meget af alt det, vi ikke kan gennemskue.

Der er mange mørke kræfter på spil, så vi må være vågne. Men som Martinus har fortalt os, lever vi i tiden hvor mørket gør sit sidste forsøg på at bevare noget af sin magt. Så er det trods alt en trøst at vide, at lyset nok skal vinde over mørket til sidst.

Homoseksualitet i Afrika

Mens flere og flere lande i vesten indfører lige rettigheder for homoseksuelle, bl.a. til at indgå ægte-

skab, går flere lande i Afrika den modsatte vej. Uganda har f.eks., lige indført dødsstraf for at være homoseksuel og vil endda straffe de familiemedlemmer, der ikke angiver en af deres egne for sådan en "forbrydelse".

Det kan godt være, der for tiden bliver flere kristne i Afrika, men det gør dem ikke mere næstekærlige. Det kan vi f.eks. se i den Centralafrikanske Republik, hvor det for øjeblikket er de kristne, der brutalt myrder muslimer. Måske er der nok en del højtudviklede afrikanere, men flertallet er meget bagud i deres åndelige udvikling. Det har Martinus faktisk skrevet om, men han tilføjede at det vil snart gå fremad på dette kontinent, fordi de høster mange lidelsesserfaringer i vor tid.

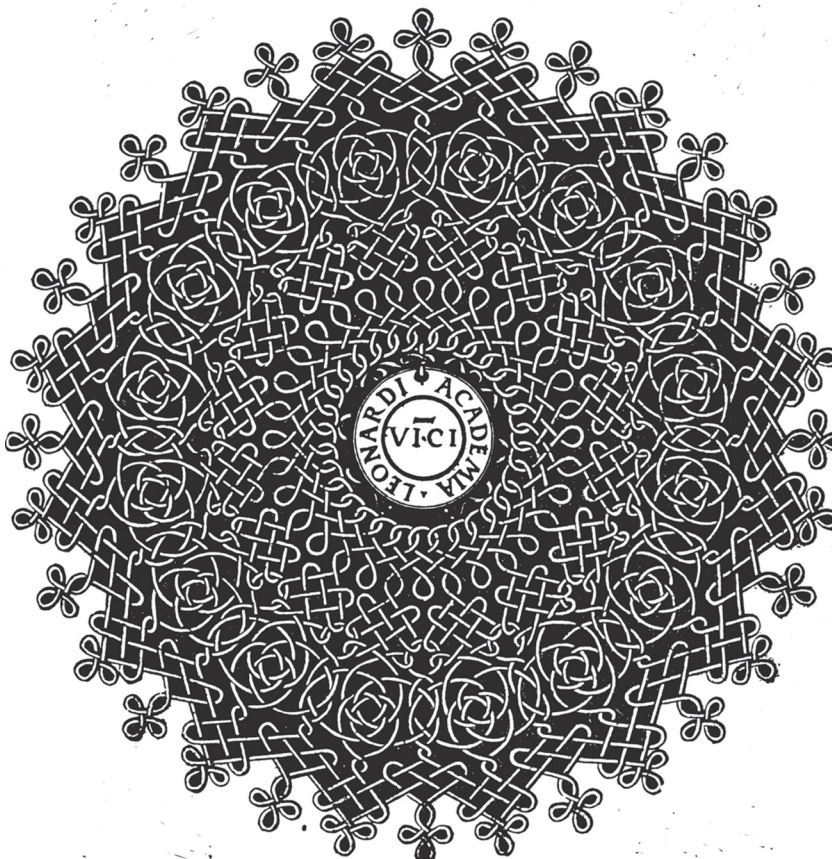
Nu vil Danmark fratage Uganda den bistand, vi plejer at give dem, hvis de gør alvor af at give homoseksuelle dødsstraf. Vi har nemlig fået en udviklingsminister, der selv er homoseksuel og derfor har den

rette forståelse. Måske vil vi snart se mange flygtninge fra Afrika, fordi deres liv er truet på grund af deres seksualitet. Så må vi se, hvor langt vor næstekærlighed rækker!

Leonardos knude

Dette kaldes "Leonardos knude" og viser, symbolsk, universets komplekse netværk af energier, skabt af en enkelt tråd for således at vise, at alt er en sammenhængende helhed, hvor alt er forbundet med alt.

Vi har ikke patent

Søren Ingemann sendte mig flg. mail:

Jeg har lige uploadet Martinus' åbningsforedrag i Klint 29. juni 1975.

Her siger Martinus bl.a. at "vi ikke har patent på analyserne" - han siger det endda 3 gange.

Endvidere siger Martinus, at Sagen ikke er finansieret ved "forretning og overskudsfortjeneste" og "ikke ved salg af bøger". Derimod er midlerne kommet ind ved gavegivning.

Hør selv det pågældende uddrag via nedenstående link

<http://martinus-webcenter.dk/rets-sag/debatindlaeg/2013-12-08-martinus-patent-paa-analyser.html>

Jeg mener, dette er en vigtig udtalelse, idet Martinus faktisk bruger et udtryk inden for immaterialretten - 'patent'. I denne forbindelse det samme som 'eneret'.

Katolsk moral

Under Franco-diktaturet i Spanien havde den katolske kirke frit spil. De stod jo for mange skoler og hospitaler. Hvis kvinder fødte deres barn på et katolsk hospital, kunne de risikere, at barnet blev stjålet og solgt – måske endda på afbetaling. Kvinderne fik bare at vide, at barnet var dødfødt, og de fik end ikke lov at se det. Det var hospitalets nonner, der stod for handelen, og således tjente de og kirken en del penge.

I TV-udsendelsen Horisont d. 6/1 mødte vi to mænd, der ville opsøge den nonne, der havde stjålet og solgt dem. I forældrenes dødsbo havde de fundet den afbetalingskontrakt, der i sin tid var indgået. Men nonnen, som nu var højt oppe i årene, ville ikke tale med dem,

så de fik ikke opklaret, hvem deres biologiske mor var. Hvad mon hun oplever, når hun kommer over på ”den anden side”, hendes kirke tror jo på hevede?

I udsendelsen blev det fortalt, at denne indtægtskilde havde den katolske kirke stadig en tid efter Francos død. Først med de nye medier blev det for problematisk for dem. Mon det var en inspiration fra den katolske kirke, der fik de sydamerikanske diktatorer til også at sælge og tjene penge på andres børn? Den nye pave har virkelig mange gamle ”synder” at få rensset ud. Der skal uddeles mange undskyldninger!

Snestorm over Israel

I december 2013 væltede sneen ned over Israel og Palæstina. Og i Cairo så man sne for første gang i 100 år. Det fik mig til at tænke på, at Martinus engang fortalte, at når vinteren 1940-41 blev så iskold i Europa, var det ”forsynets” forsøg på at nedkøle den herskende alt for varme tyngdeenergi.

Det hjalp åbenbart ikke så meget dengang, så lidt sne hjælper nok heller ikke så meget på den ophidsede mentale energi i mellemøsten. Det siges, at kulden er særlig slem

i Syrien i år, uden det dog synes at dæmpe vreden og hadet men blot øger de ”uskyldiges” lidelser.

Sporløs

Mange søger i vor tid ihærdigt efter deres biologiske ophav. Adoptivbørn prøver f.eks. ved hjælp af TVs udsendelse ”Spørløs” at finde deres biologiske rødder og tror, at alle deres problemer vil løse sig, når blot de finder dem. Og når troen er stærk nok, skal noget nok lykkes, så de befries fra en del af den rodløshed, der åbenbart følger med at blive adopteret til en anden kultur, hvor folk flest har en anden hudfarve.

Donorbørn leder efter den anonyme donor, som har leveret sæd til deres undfangelse. De vil finde ud af, hvor nogle af deres gener kommer fra, og tror dermed at få løst nogle gåder. Med den fokusering på det med generne, er det ikke så mærkeligt. Selv videnskaben tror jo, at alt beror på gener. Men en skønne dag vil det blive almindelig viden, at det ikke er generne men nok så meget vore egne talentkerner, udviklet gennem vore mange liv, der er afgørende for, hvem vi er.

Den trådløse verden

I en verden, hvor kommunikationen mere og mere foregår trådløst, har spionvirksomheden let spil. Som den pensionerede PET-chef Bonnesen forklarede, er det naivt at tro, man kan forhindre USA i at aflytte hvem, de vil. ”De henter det jo bare ned fra luften”, som han udtrykte det.

Det er egentlig ret fantastisk at tænke på, hvordan atmosfæren rundt om jordkloden er ét stort mylder, en ren kakafoni, af informationsvibrationer, fra radiosendere, TV, mobil og internet osv. Det er bare et spørgsmål om at have en modtager, der kan pejle sig ind på den

ønskede frekvens og så omsætte de modtagne vibrationer til lyd og/eller billeder.

Nu hvor vi er kommet så langt med teknologien, er det ikke længere så svært at forstå, hvordan alle tankevibrationer kan opbevares i de meget finere og hurtigere vibrationer i det kosmiske energinetværk. Blot har vi endnu ikke de hjerneceller, der skal fungere som modtagere.

Jeg ser for mig, hvordan vi engang i fremtiden kan få alle jordens folk knyttet sammen til en sammenhængende helhed, fordi det vil være muligt for alle at være i kontakt med alle, hvad internettet jo er begyndelsen til. Men endnu er der stærke barrierer, bl.a. sprogproblemer, men den moralske udvikling må også være meget mere fremskreden, så ingen nation behøver have hemmeligheder for andre nationer. Den konkurrerende verden må afløses af en samarbejdende verden.

Ægteskabets afvikling

Det kommer ikke bag på Martinuslæsere, at antallet af skilsmisser stiger, og at stadig flere vælger at leve som ”single”. Faktisk bor over 1/3 af Danmarks befolkning nu alene. Det betyder også, at flere og flere kvinder vælger at blive alenemor, når det biologiske ur begynder at tikke og nærme sig ”udløbsdatoen”, uden den helt rigtige partner har vist sig.

Men så begynder der at lyde advarende røster, moralske pegefingre

osv. Børn har da brug for en far, siger nogle. Andre mener at et sådant barn risikerer at miste denne ene forælder og således stå alene. Men moderne kvinder har som regel gennemtænkt det hele, og gennem sit netværk af venner har hun med en slags testamente sørget for, at der står nogen barnet kender godt til at tage over, hvis hun skulle falde fra. Eller hun vælger måske at flytte i kollektiv. De bekymrede glemmer nok, at enlige mødre historisk set altid har været det mest almindelige.

Martinus må have forudset den nuværende situation, fordi han jo vidste og beskrev for os, hvordan ægteskabernes tid er ved at være forbi. Som jeg har forstået ham, var det vigtigste, at ansvarligheden overfor børnene ikke blev svigtet. Og den tages i det store og hele da også ret alvorligt. Forældre bliver stadig bedre til at skilles i fredsommelighed med et fortsat samarbejde omkring børnene. Den ufred, vi af og til ser i dag, anser jeg for et overgangsfænomen. Vi er jo alle på vej i en udvikling mod større humanitet.

Et perspektivprincip

Vi har alle hørt om den fantastiske virkning, det har gjort for rigtig mange mennesker, at de fik jordklo- den at se ude fra rummet. Fornem- melsen af, at Jorden var et levende væsen, var det ikke kun astronau- terne, der fik.

Dette fik mig til at huske en lille hi- storie, jeg læste for mange år siden. Den lød sådan:

En gruppe lopper levede generation efter generation på en elefant. De mærkede nok nogle bevægelser af og til, det kaldte de ”jordskælv”. Der var også nogle åbninger hist og her, der udspyede varme materier, det kaldte de vulkaner.

En dag tog et par lopper et spring ud i verdensrummet – og opdagede, at det var et levende væsen, de havde boet på.

Jøderne

På et rådsmøde 29/11-79 sagde Martinus bl.a.: ”Vi er altså inde i en dommedag, og derfor kan vi vente en Hitlerkrig igen, eller noget i den stil. Men vi behøver ikke være bange her i Skandinavien, for her er luften den mest krigsfri, den kan være. Andre steder i verden er det meget usikkert, navnlig i østen. Jeg tror ikke jøderne nogensinde vil give den jord tilbage, og jeg tror det bliver årsagen til krigen”.

Det er snart længe siden, Martinus sagde dette, og det er jo rigtigt, at Israel stadig ikke vil give den mindste stump erobret jord tilbage, tværtimod har de taget mere og mere. Der har også været en del krige, men det helt store brag har vi ikke set endnu. Martinus udtalte sig jo heller ikke om tidsperspektivet.

Og så længe Israel stadig har USA i ryggen, er der åbenbart ingen græn- ser for, hvad de tillader sig.

De får ikke megen kritik, for så snart nogen vover at kritisere, råber de straks: ”Antisemitisme”! Ja, blot dette at vi i Danmark ved lov har påbudt, at dyr skal bedøves, før de slagtes, bliver anklagende kaldt antisemitisme, fordi det går imod deres ældgamle slagteritualer. Det er et sært folk, som anser gamle besynderlige traditioner for hellige. Men det er vel det, der har holdt dem sammen gennem de mange år med landflygtighed og forfølgelse.

Nu har Spanien tilbudt efterkom- merne efter de jøder, der blev smidt ud af Spanien i 1400-tallet, statsbor- gerskab i Spanien og dermed i EU. Det siges, at det nemt kan komme op på over 5 millioner mennesker, jøder har jo tjek på deres slægtshi- storie. Imens skyder man på nogle af de afrikanske flygtninge, som prøver at få asyl i Spanien. Det er måske pengene, der gør forskellen?

Oversvømmelse

Jeg læste et sted, at vand er et slags bindeled mellem det åndelige og det fysiske. Intet andet fysisk stof er lige så god til at indeholde og videreformidle information. Således er der noget tankevækkende i, at England i den senere tid har fået alt for meget vand. Er der et budskab i det? F.eks. om at det er på tide, de tager det med klimaforandringerne alvorligt? Eller er der noget karmisk i de problemer, der nu hober sig op hos disse tidligere koloniherrer?

Mere jordnært kan forklaringen være den, som Viktor Schauburger i sin tid prøvede at få menneskene til at forstå, nemlig at man ikke skal ændre på floder og åer ved at rette ud og dæmme op, så vandet for- hindres i dit frie naturlige forløb ud mod havet. I de store byer er proble-

met selvfølgelig, at man med asfalt og beton har forhindret regnvandet i at sive ned i undergrunden.

Vand er normalt det livgivende element her på jordkloden, men hvorfor er det så utroligt ulige fordelt på kloden? FN har påvist, hvordan vand kan blive årsag til konflikter, ja krige, imellem folk og nationer, f.eks. når et land snupper vandet i en flod, så landene længere nede ad flodløbet intet får til deres markafgrøder. Det ser man mange steder i verden, bl.a. skaber Israel på den måde store problemer for palæstinenserne. Jordens folk har virkelig noget at lære om samarbejde!

Om Gaveprincippet

Den nuværende formand for Martinusrådet, Willy Kuijper, holdt tale i anledning af Martinus' fødselsdag den 11. august 1976. Her talte Willy om gaveprincippet. Willy siger her bl.a.:

”Sagen selv skal repræsentere gaveprincippet og vise vejen. Sagen er i sig selv forklaringen af gaveprincippet.

Sagen er en gavestimulerende gave, som er en reaktion på den gave, Martinus har givet os. Gaveprincippet skal kulminere inden for sagen.

Den arbejdskraft hver af os giver til sagen skal vi ikke forvente gengældelse for. Det skal være en betingelsesløs gave. Hvis ikke den er det, er den en form for forretning. Og så forsvinder også den nydelse, der er forbundet med at give gaven.

Den største gave, vi kan give Martinus, er, at vi kan vise Martinus, at vi kan give sagen ubetingede gaver, den sag, som i sig selv er en gave til menneskeheden.

Vi må derfor takke Martinus for at have lært os gaveprincippet at kende. Saligt er det at give, hellere end at tage.”

Hør selv Willys tale her:

<http://martinus-webcenter.dk/retssag/files/willy-1976-martinus-86-aar.mp3>

Om at opleve Guddommen

Martinus sagde i et foredrag januar 1942 bl.a.:

”Der er noget helt andet bag Deres fysiske organisme, som virkelig er Dem, nemlig Deres ”jeg”. Det er det, der er Guddommen i Dem. Og det er Guddommen, De skal komme til at opleve i Deres medmennesker, efterhånden som De udvikler Dem. Jeg kan hverken give Dem eller noget andet menneske denne oplevelse, den må De nå frem til igennem Deres egne erfaringer. Denne oplevelse beror på en forandring af visse af Deres hjerneceller, en udvikling eller opvågning af de latente hjerneceller, De har til at opfatte denne oplevelse med.”

Og lidt senere:

”Man må komme dertil, at man ser sine medvæsener, naturen, de ”døde” materier som Guds legeme. Og når man ser alt som Guds legeme, så bliver den logiske konsekvens heraf, at alt, hvad man gør imod den eller den, gør man

imod Gud. Jeg kan ikke gøre noget, uden at det kommer til at ramme os alle sammen. Hvad De laver, vil komme til at berøre hele verden. Så umådeligt er vi knyttet sammen, så umådeligt afhængige af hverandre er vi, at vi ikke kan røre os, uden at det kommer til at indvirke på vore medvæsener. Hvert suk, der udgår fra os, vibrerer i verdensaltets fjerneste egne. Igennem det kosmiske klarsyn er man i stand til at få den indstilling, igennem hvilken man ser den vældige enhed, vi udgør.”

Hvor sidder det jeg?

Under overskriften ”Sjælen sidder lige bag øjet” havde Ill. Videnskab (6/2006) en artikel om, hvordan forskerne med al deres nye teknologi leder ihærdigt efter, hvor i hjernen, jeg’et sidder. De mener nu at have fundet ud af, at det huserer over hele hjernen. De skriver: ”Oplevelsen af at være os selv bliver skabt af centre over hele hjernen – men brikkerne samles i et område bag øjet.”

Det er lidt underholdende for os, der kender åndsvidenskaben, at følge forskernes søgen efter det jeg,

som vi ved absolut ikke findes i den fysiske verden. Men vi kan da godt forstå, hvorfor de nemt kan ledes på afveje, for det er jo gennem hjernen, jeg'et giver sig til kende for vor nuværende dagsbevidsthed. Og når dele af hjernen beskadiges, og jeg'et derfor ikke kan "komme igennem", kan det være nærliggende at tro, at jeg'et dermed er "forsvundet".

Med de utallige nær-døds-oplevelser, der berettes om i vor tid og som viser, at jeg'et udmærket fungerer uden en fysisk hjerne, burde forskerne få en mistanke om, at der er noget de endnu ikke forstår. Men som vi ved, kan dogmetro videnskabsfolk ikke få øje på noget, de ikke ønsker at erkende.

Kannelsnegle

Det er lidt komisk, at EU nu også blander sig i danskernes smag for kannelsnegle. Og hvad med jødekalgerne til jul? Der er dog lidt alvor i sagen, fordi man har fundet ud af,

der er en form for giftstof i kanel. Men så forstår jeg bedre, hvorfor jeg engang fik det gode råd mod myreinvasionen i mit køkken, at jeg bare skulle strø kanel langs væggen, hvor myrerne havde deres indgang. Myrerne har altså altid vidst det, EU-eksperterne nu har fundet ud af!

Da EU begyndte at advare mod naturplanten perikon, (som nogle bruger som middel mod depression), fordi "nogen" mente, det kunne give hang til selvmord, tænkte jeg, at den "nogen" måtte være betalt af lykkepilleproducenten. Deres salg

af pillerne er gået ned, efter det er blevet påvist, at de giver risiko for selvmord.

Martinus' sprog

Martinus tog selv i udstrakt grad højde for, at sproget og ords betydning kan ændre sig. Derfor brugte han så ofte at skrive to forskellige ord til at beskrive f. eks. en tilstand.

Et klart eksempel er hans beskrivelse af en følelse som "pinlig og smertefuld". Så misforstår man ham ikke, selv om ordet pinlig efterhånden har fået en lidt anden betydning.

Om at gifte sig med sig selv

For nylig var der i en TV-udsendelse en kvinde, som absolut ville giftes med sig selv, i en kirke, med en præst,, og endda i stor hvid kjole med slør og det hele.

Min første tanke var: Hvor absurd! Vel bare et udslag af vor egocentriske rid.

Der stod så en præst, højtideligt og seriøst, og spurgte: "Vil du ære og elske dig selv ..."

Ved nærmere eftertanke, var det måske ikke helt så fjollet, nemlig som symbol på, hvor vigtigt det er at kunne værdsætte sig selv for at kunne værdsætte andre.

"Du skal elske din næste, **som dig selv**", sagde Jesus.

Men at hun skulle have en præsts velsignelse (tilladelse?) til at elske sig selv, kan jeg ikke se, skulle være nødvendig. Så er det jo stadig omgivelserne, vore følelser afhænger af.

Vedr. argumentet om, at det ikke er "tilladt" at tage private optagelser.

Af Søren Ingemann Larsen

Martinusinstituttet påstår som bekendt, at de besidder ophavsretten til private båndoptagelser af Martinus' taler og foredrag. Som argument bruges, at det skulle repræsentere en krænkelse af Martinusinstituttets ophavsret, at Martinus i nogle enkelte tilfælde har bedt om, at der ikke tages båndoptagelser af hans taler eller foredrag.

Det må konkluderes, at det er vanskeligt at forstå logikken i, at disse enkelte forbud kan have noget som helst at gøre med, om disse båndoptagelser er belagt med ophavsret eller ej. Denne eventuelle ret kan vel ikke være større eller mindre afhængigt af, om Martinus i nogle enkelte tilfælde har frabedt sig disse optagelser, når han i andre ikke har gjort det og snarere nærmest har opfordret til det ved at forsyne foredragssalen med stikkontakter med netop dette for øje.

Et af de tilfælde, hvor Martinus har frabedt sig disse optagelser, er Martinus' sidste tale, som er den, han holdt i anledning af sin 90års fødselsdag. Interessant nok viser det sig, at netop denne tale er en af de ganske få, som Martinusinstituttet selv har lagt gratis ud på deres hjemmeside. Dette faktum må vel siges at sætte Martinusinstituttets argument i relief som endnu mere irrelevant og absurd.

Vægtning mellem monopol og ytringsfrihed.

Af Søren Ingemann Larsen

Principielle betragtninger vedrørende MI's retssag

Det er klart, at der i det foreliggende tilfælde er tale om en krænkelse af en ophavsret men kun hvis sagen anskues på et overfladisk plan.

Men ophavsretten skal vægtes i forhold til ytringsfriheden, således som vi også kender det fra fx patentretten, hvor monopolen skal vægtes i forhold til den fri konkurrence.

Ophavsretten må ikke bruges til at lægge urimelige hindringer i vejen for ytringsfriheden og adgangen til originale værker af almen interesse.

I denne vægtning må det spille en rolle at få afklaret to faktorer i forhold til hinanden:

- 1 kommerciel betydning
- 2 betydning for ytringsfrihed og almen interesse.

Tilfælde A:

Kan det påvises, at "overtrædelsen" af ophavsretten har medført en væsentlig kommerciel skade for ophavsretsindehaveren, og var uden betydning for ytringsfriheden, da må hensynet til ophavsretten vægtes højest.

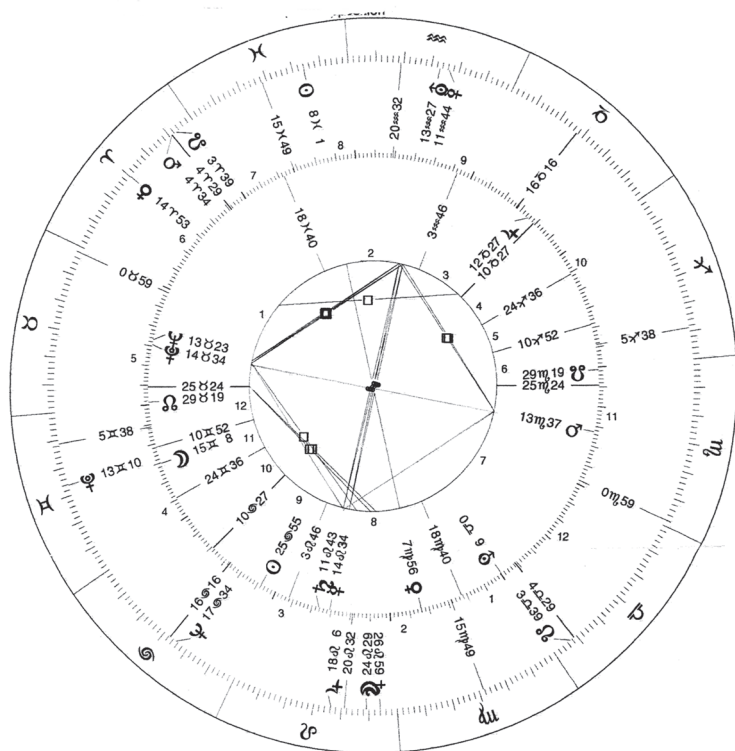
Tilfælde B:

Kan det omvendt påvises, at "overtrædelsen" af ophavsretten ikke har medført en væsentlig kommerciel skade for ophavsretsindehaveren, men at den derimod var af væsentlig betydning af hensyn til ytringsfriheden, da må hensynet til ytringsfriheden vægtes højest.

I den foreliggende sag er vi tydeligt i Tilfælde B, idet bogsalget for ophavsretsindehaveren direkte gav og giver underskud, og idet ophavsretsindehaveren nægter at give adgang til originallitteratur af betydelig almen interesse. Der er, som det er påvist, tale om en "hellig tekst", som vi ifølge forfatteren ikke skal tro, at vi forstår endnu.

Det er derfor afgørende vigtigt, at teksten i sin uændrede form stilles til rådighed for almenheden.

Og det hører med, at ophavsretsindehaveren har ignoreret talrige opfordringer til selv at gøre den originale tekst tilgængelig men har nægtet, og at "krænkeren" ingen kommerciel interesse overhovedet har i at begå "krænkelsen".

Dette er det horoskop, som der henvises til i Per Holsners artikel på side 28!

Sekten og dens virkemåde

Af Jan Schmidt

I enhver fundamentalistisk sekt går det ikke ud på at finde ud af, hvad de hellige bøger siger, som sekten påstår er dens fundament. Påstanden at 'de hellige bøger er sektens fundament' udgør dermed sektens primære løgn. Sandheden er, at sektens fundament alene er sektledernes fortolkning af bøgerne, samt sektmedlemmernes efterfølgende blinde underkastelse af disse meninger. Sektledernes fortolkninger regnes nemlig for den eneste virkelige sandhed, og enhver, der stiller spørgsmålstejn ved dette dogme, regnes for løgnere og for onde mennesker, fordi de er livsfarlige for sektens sammenhængskraft, der netop bygger på denne grundlæggende løgn - samt en hel masse supplerende løgne, der skal forsøge at skjule den grundlæggende løgn.

Enhver, der derfor ikke blindt tror på, at sektledernes meninger er de eneste og højeste sandheder, må derfor dæmoniseres af sekten, for at denne kan overleve. Disse sydebukke udsætter sekten permanent for angreb fysisk og/eller psykisk, men disse angreb opfattes slet ikke af sekten som angreb, men derimod som kærlig selvbeskyttelse mod disse i sektens øjne farlige, onde og løgnagtige kræfter. Dette er en meget væsentlig del af sektens løgne-mekanisme. Herved får sektmedlemmerne samtidig afløb for deres indekstængte aggressioner på den eneste af sekten accepterede måde og samtidig camoufleret som "retfærdig harme", "hellig vrede" eller slet og ret "kærlighed", så man dermed fastholder det falske glansbillede af sig selv som de gode, der uskyldigt angribes af onde kræfter og af disse tvinges til at gå til "retfærdigt" modangreb.

Sekten eksisterer således ved at fastholde et permanent sæt af løgne og betragte disse løgne som sandheder samtidig med, at man slår benhårdt ned på enhver, som ikke 100 procent ukritisk accepterer disse løgne som værende sandhed.

Hvis sekten kræver forfølgelse af en bestemt gruppe mennesker, så er det dét, sekten opfatter som kærligt. Dem,

der ikke vil forfølge den gruppe mennesker, som sekten forfølger, bliver dermed opfattet af sekten som ukærlige, fordi sektledernes "logik" (eller mangel på samme) af sekten opfattes som stående over al anden logik.

At sektlederne fra tid til anden skifter mening, så de måske i dag mener det stik modsatte af, hvad de mente tidligere, er heller ikke noget, der i sektens selvforståelse er noget som helst problem. Det er således ikke muligt at føre nogen meningsfuld samtale med sekten, men i sektens selvforståelse er det lige omvendt. Sekten mener ikke, det er muligt at føre nogen meningsfuld samtale med nogen, der ikke er blindt ukritiske overfor sektledernes meninger.

Sekten vil ofte benægte, at den er en sekt. Ligesom den også vil benægte, at den er diktatorisk, men vil netop absurd påberåbe sig at være sandheden, kærligheden og friheden. Dermed demonstrerer den for ethvert selvstændigt tænkende menneske udenfor sekten sin egen totale manglende evne til at kunne skelne mellem disse begreber og kommer dermed til ligesom kejseren

i "kejserens nye klæder" uden at vide det at gå rundt og vigte sig i den tåbelige overtro, at den har bryllupsklædningen på, medens den i virkeligheden går rundt "uden tøj på", hvad selv det mindste barn umiddelbart kan se, men som sektlederne og dens blinde tilhængere er ude af stand til at se pg.a. deres **åndshovmod** og tilhørende korsfæstede eller lammede forstand.

Det bedste, man kan gøre overfor en **sådan sekt, er at bede for den**: «Fader, tilgiv dem - for de ved ikke, hvad de gør» og så ellers tålmodigt vente på at sektens medlemmer møder livets egen tale, for teoretisk undervisning er sekten ikke modtagelig for, da den jo selv mener at vide det hele meget bedre end alle andre. Og så må man huske på, at er man ikke selv sådan, så har man været det - eller vil blive det. Så der er ikke grundlag for nogen bebrejdelser eller ukærlig forfølgelse, men alene humanitært at beskytte sig selv og andre mod sektens vanvittige tankegang og væremåde.

Om formalin i lig

v/Vagn Noach

Jeg har arbejdet lidt med hvordan man skal forstå problemerne omkring balsamering med formalin. Jeg fandt i bogen ”Bisættelse” på side 149, kapitel 94 følgende:

Med dødens indtræden ophæves livsbetingelserne for de mikroindivider, der er af en så fremskreden udviklingstilstand, at de kun kan eksistere i en „levende” organisme — ikke i et lig. I henhold til denne deres tilstand drages de mod andre verdener, hvor de for dem særlige reinkarnations- eller genfødelsesbetingelser er til stede.

Her gør Martinus klart, at han er indforstået med, at f.eks. sådan noget som organvæsenerne dør samtidig med legemets død. Jeg ved ikke om han inkluderer cellevæsener, det siger han ikke noget om. Jeg har prøvet at søge på såvel celler som organer i bogen Bisættelse. Det er utroligt hvor få gange Martinus bruger disse ord, og når han gør det giver det ikke nogen ekstra forståelse til vores problem.

Jeg fik også øje på, at Ole i en artikel postulerer, at organer og celler dør samtidig med dødens indtræden. Her tager han så højde for det, han efterfølgende siger om, at formalinen ikke giver problemer for cellerne, fordi han postulerer at de allerede er døde. I artiklen gør han så rede for at formalinen dræber alle forrådnelsesbakterier.

Ser vi logisk på situationen ved legemets død, er det klart at organvæsenerne må dø sammen med legemet. Dette gælder imidlertid ikke med hensyn til cellevæsenerne.

Hovedparten af cellerne vil uden tvivl dø i løbet af de første få døgn. Der er imidlertid en del af cellerne der må kunne leve meget længere. Det gælder alle de celler der er i nærheden af kroppens overflade, hvor cellerne kan få ilt ved diffusion ind gennem kroppens overflade. Det er hudceller og bindevævsceller samt en del af det overfladiske fedtvæv. Måske flere celletyper.

Legemet indeholder imidlertid et astronomisk antal enkeltcellede væsener, bakterier og meget andet, som lever i symbiose med vores legeme. Livsområderne for alle disse encellede væsener, og mange svampe som

nok for en stor del er flercellede, er først og fremmest i hele vores tarmsystem og fordøjelsessystem i øvrigt, men også på hele overfladen af legemet, og i alle legemsåbninger. Det drejer sig om milliarder af væsener som har været vores hjælpere på mange måder. Det mest kendte er deres medvirken til vores fordøjelse. Hvis ikke de havde været der, ville vi meget hurtigt dø af en lang række mangelsygdomme. Så disse mikrovæsener er vores gode venner. De vil kunne leve ret lang tid efter, at legemet er dødt.

Alle de ovennævnte mikrovæsener vil straks blive dræbt af formalin. Brugen af formalin har til formål at ihjelslå de forrådnelsesbakterier der også lever i vores indre og på kropsoverfladen, men i meget mindre antal end de forannævnte mikroorganismer.

Brug af formalin vil således slå en enorm mængde mikroorganisme-venner ihjel. Da der sprøjtes store mængder formalin ind i vores blodårer, vil det bevirke at blodet skal tømmes ud, og alle vore blod-mikrovæsener vil dermed blive slået ihjel, hvor de muligvis vil kunne leve nogle få flere inkarnationer før de vil gå til grunde.

Har nogen en god løsning på disse modsigelser?

Krop-Sind-Ånd Helsemessen i Falkoner Centret d 31/1-2/2 2014

v/Chris Falke Daimo

Falconer Centret danner hvert år rammen om DanInfo Messernes største og mest alsidige messe, hvor alt indenfor alternativ behandling, levevis og spiritualitet kan opleves.

På messen finder man: 220 udstillere, der præsenterer et varieret udvalg af forskellige naturterapeutiske behandlingsformer, spiritualitet, naturprodukter samt sten & krystaller. 160 forskellige foredrag, minikurser, workshops, koncerter og shows afvikles fra 10 til 18 over de 3 dage messen varer. En hyggelig og indbydende atmosfære, med mulighed for inspiration og gode oplevelser får man medens man vander rundt blandt de mange ildsjæle, der står på standene.

Der var igen i år mange besøgende på messen. Mange kommer med tog til den nærliggende Frederiksberg Station og andre benytter det fine underjordiske parkeringsanlæg under Falconer Centret med meget rimelige timesatser. (4 timer koster 30 kr.)

Et par hundrede gæster kom på cykel, hvilket fremgik af mylderet af stålheste udenfor hovedindgangen.

Livets Skole i Brøndby med Jan Langekær i spidsen var igen for 11. gang blandt de mange udstillere. 16 personer hjalp til med at opstille standen torsdag aften, bemandede standen fra fredag kl. 10 og til søndag aften kl. 18 på skift.

Søndag aften blev standen demonteret for allerede at være i gang igen i Odense Congresscenter på den næste messe lørdag den 15. og søndag den 16. februar, hvor Hellebeth Hansen og Karl Jørgensen holder foredrag om

henholdsvis vegetarisme og om hvorfor det er en god ide at tilgive sin næste.

Over de 3 dage messen varede, var der rigtig fint besøg og standpersonalet fik sig mangen en god snak med de besøgende. Flere hundrede andre, der stod på «sikker afstand», så med interesse på de oplyste symboler der pryder standvæggene. Glædeligt har det været at få lejlighed til at vise Martinus' værk frem og fortælle om det.

Jan Langekær og Mejbritt Ræbild Christensen holdt hver et foredrag, hvor mange interesserede var mødt ind og lyttede til de to dygtige foredragsholdere.

LIVETS SKOLE i åndsvidenskab i Brøndby hjælper landet over, mange ny studiegrupper i gang, i disse år, og dette sker primært via de mange årlige udstillinger, hvor nye interesserede åndsforskere mødes.

Oplysningsarbejdet om *Det Tredie Testamente vokser*

v/**Jan Langekær**

En lille status over informations og oplysningsarbejdet for Martinus åndsvidenskab siden 2004:

I de sidste 10 år, er der blevet lavet langt over 100 udstillinger i samarbejdet mellem Fonden Det Tredie Testamente i Brøndbyøster og Stiftelsen i Göteborg, som blev grundlagt af Rolf Elving, som var personlig elev hos Martinus. Det praktiske, frivillige, og ulønnede arbejde i Danmark bliver i dag, i høj grad, udført af personer med tilknytning til LIVETS SKOLE i åndsvidenskab, og fra frivillige hjælpere i ind- og udland.

Der er 7 udstillinger i 2014 om Det Tredie Testamente af Martinus

Udstillingerne som går under navnet "Et vindue til evigheden" har til formål at informere og oplyse om eksistensen af Martinus epokegørende værk Det Tredie Testamente og hans åndsvidenskab, som giver en kærlig, logisk og positiv livsforklaring for det moderne menneske.

Ud over de mange udstillinger som især Thor Gjörvad i Sverige står som primus motor for, så laves der også, udgående fra Brøndbyøster, en lang række udstillinger. I slutningen af 2013 udstillede vi igen, denne gang med 2 stande med navnet "Das Dritte Testament (DDT) von Martinus" på verdens største bogmesse Frankfurter Buchmesse i oktober 2013. Der var igen i år her mange besøgende og især var det bemærkelsesværdigt at især mange unge muslimske piger som kom og spurgte om hvad Das Dritte Testament var for noget.

Vi har allerede lavet informationsmateriale om DDT på arabisk, og kunne derfor også bl.a. informere dem om de kendte profetier i Koranen, hvor der jo står at Mohammed udtaler, at Isa (Jesus) kommer tilbage med hele sandheden på dommedagen. Vi ved jo fra Martinus at dommedagen skal opfattes som en lang periode på flere århundreder som allerede startede med første verdenskrig i 1914. Og Isa/Jesus kan forstås som den af Jesus overfor sine disciple profeterede Talsmanden den Hellige Ånds komme.

Martinus fastslog jo gang på gang i sine sidste leveår at han havde pligt til at sige at hans værk var Det Tredie Testamente, og var ikke mindre end selve Talsmanden den Hellige Ånd. Altså Talsmanden, forstået med jødernes ord for en bog, en bog med hellige tanker og viden om det højeste, nemlig det Guddommelige. Indeholdende intet mindre end selve livsmysteriets løsning.

Når man møder fremmede kulturer er det jo vigtigt at have sat sig lidt ind i deres kultur og baggrund. Martinus sagde, ifølge Gerard Oude Groen, at det især ville være tyrkerne fra Tyskland som ville komme til at føre åndsvidenskaben videre fra Europa til muslimske verden.

Den 31/1-2/2 2014 udstillede vi så for 11. gang i Falconer Center på Frederiksberg. Chris Falke Daimo har skrevet en artikel om dette andetsteds i dette blad. Kort tid efter blev der oprettet ny studiekreds i Gilleleje ved Connie Hellensten og Robert Zauner.

Den 15/2-16/2 2014 udstillede vi i Odense Congress Center for 3. gang, og der bliver i forbindelse hermed oprettet en ny studiekreds i Brenderup, på Brenderup Højskole ved Karl Jørgensen. Interesserede kan indhente yderligere oplysninger om denne nye studiekreds hos Karl på tel: 2138 2638 eller persillegartneren@gmail.com Desuden har Hanne Hulgaard startet en studiekreds på Køng Idrætshøjskole på Sydfyn.

6 nye studiegrupper i Martinus åndsvidenskab

v/Jan Langekær

På kun 12 måneder er der opstået hele 6 nye studiegrupper i Martinus åndsvidenskab, rundt om i Danmark.

Det er i alle tilfælde sket med nye studiegruppeledere, som er blevet hjulpet og støttet på forskellig vis af gruppen omkring LIVETS SKOLE i åndsvidenskab og Fonden Det Tredie Testamente i Brøndbyøster, via de mange udstillinger som afholdes rundt omkring i de store danske byer.

Den 28/2-2/3 2014 går turen så til Aalborg Hallen i Aalborg, hvor Ejnar Hjorth for omkring et års tid siden startede en helt ny studiekreds. Den første studiekreds i Martinus åndsvidenskab i Aalborg i 23 år. Gruppen har omkring 12 medlemmer.

I foråret 2014 bliver der lavet en 120 kvadratmeter stor permanent udstilling på den kendte Herregaard Skärve ved Karlskrona i Sydsverige, som netop er blevet købt af vores tyske ven og samarbejdspartner Henry Nold. Udstillingen bliver den største af sin art og er et samarbejde mellem Fonden i Danmark og Stiftelsen i Sverige. Den bliver på sprogene svensk, dansk, tysk og engelsk.

Den 28/6-4/7 2014 afholder vi igen vores sommerkursus på Kragssbjerggaard i Odense, som altid med gratis undervisning og gratis foredrag. Og interesserede som bor i nærheden kan også gratis deltage til foredrag, læsegrupper og anden undervisning. Der betales kun for kost og logi og der serveres vegetarmad.

Der er stadig ledige pladser for interesserede.

3/10-5/10 2014 udstiller vi i Aarhus i NRGi Hallen, hvor der også er oprettet en ny studiekreds af Margit Kjeldsen i efteråret 2013. Og Bo Boilesen har oprettet en ny studiegruppe i Horsens.

8/10-12/10 2014 udstiller vi igen i samarbejde med Henry Nold fra Darmstadt på Frankfurter Buchmesse.

Hvis du har lyst til støtte arbejdet med at udbrede kendskabet til Martinus åndsvidenskab, enten personligt eller ved frivillige bidrag, så kontakt venligst LIVETS SKOLE i åndsvidenskab, www.livetsskole.info, www.det-tredie-testamente.dk eller Jan Langekær, telefon 20 15 78 11.

Der er startet helt nye studiegrupper op i følgende byer: Aalborg, med 12 deltagere, og det i en by hvor der ikke har været en studiegruppe i Martinus åndsvidenskab i de sidste 23 år, men kun været holdt foredrag. Desuden er der oprettet nye studiegrupper i Aarhus, Horsens, Glamsbjerg, Gilleleje og nu sidst også i Brenderup, på Brenderup Højskole, hvor skoleledelsen ser meget positivt på initiativet.

Hvis du ønsker at vide mere om kontaktpersonerne til nogle af disse nye studiegrupper, er du velkommen til at kontakte Jan Langekær på 2015 7811, eller studere det på www.livetsskole.info under ”studiegrupper”.

Jesu lære om sund kost

Følgende har jeg fået tilsendt, men jeg ved ikke, om det er rigtigt:

Essenerne var en jødisk religiøs gruppe, der levede på Jesu tid. I Vatikanets bibliotek blev et dokument fundet kaldet "Essenernes Fredsevangeliem", hvor Jesus bl.a. fortæller essenerne, hvordan de skal spise for at holde sig raske. Herunder er et uddrag fra Essenernes Fredsevangeliem, der omhandler kost: ...Og Jesus fortsatte: "Gud beordrede jeres forfædre: 'Du må ikke slå ihjel.' Men deres hjerter var hærdede, og de dræbte. Så *ønskede* Moses, at de i det mindste ikke skulle dræbe mennesker, og han tillod dem at dræbe dyr. Og derpå blev jeres forfædres hjerter hærdet endnu mere, og de dræbte både mennesker og dyr.

Men jeg siger til jer: Dræb hverken mennesker eller dyr, heller ikke den føde, som i tager i munden. For hvis i spiser levende føde, vil denne føde gøre jer mere livlige; men hvis i dræber jeres mad, vil den døde mad også dræbe jer. For liv kommer kun fra liv, og død kommer altid fra død. For alt hvad der dræber jeres fødevarer, dræber også jeres kroppe. Og alt hvad der dræber jeres kroppe, dræber også jeres sjæle. Og jeres kroppe bliver hvad jeres fødevarer er, ligesom jeres *ånd* ligeledes bliver hvad jeres tanker er. Derfor, spis ikke noget som ild eller frost eller vand har *ødelagt*. For brændte, frosne og rådne fødevarer vil også få jeres kroppe til at brænde, fryse og rådne... ..."For sandelig siger jeg jer, lev kun ved livets ild, og tilbered ikke jeres fødevarer med dødens ild, som dræber jeres fødevarer, jeres kroppe og også jeres sjæle."

"Herre, hvor er livets ild?" spurgte nogen af dem. "I jer, i jeres blod, og i jeres kroppe."

"Og dødens ild?" spurgte andre.

"Det er den ild, der blusser udenfor jeres krop, som er varmere end jeres blod. Med dødens ild tilbereder i jeres fødevarer i jeres hjem og på jeres marker. Sandelig siger jeg jer, det er den samme ild, som *ødelægger* jeres fødevarer og jeres kroppe, ligesom ondskabens ild, som hærger jeres tanker, hærger jeres *ånd*. For din krop er hvad du spiser, og din *ånd* er hvad du tænker. Spis derfor intet som en stærkere ild end livets ild har dræbt. Derfor, tilbered og spis alle frugterne fra træerne, og alle græsserne fra markerne, og al mælk fra dyrene, der er godt for indtagelse. For alle disse er næret og modnet ved livets ild; alle er de gaven fra

Moder Jords engle. Men spis intet som kun dødens ild giver smag, for noget sådant er fra Satan."

"Hvordan skal vi bage vores daglige brød uden ild, herre?" Jesus svarede: "Lad Guds engle tilberede jeres brød. Gør hveden *våd*, så vandets engel kan komme ind i den. Stil den derpå i luften *så* luftens engel kan omfavne den. Og lad den fra morgen til aften stå i solen, *så* solens engel kan stige ned på den. Og vel-signelsen fra de tre engle vil snart få livets kim til at spire i jeres hvede.

Knus derpå jeres hvede og lav tynde vafler ligesom jeres forfædre gjorde, da de forlod Egypten, trældommens hus. Stil dem tilbage under solen fra solopgang, og når solen står højest på himlen, vend dem da om på den anden side, således at de også der *må* blive omfavnet af solens engel. Lad dem stå der indtil solnedgang. For solens ild giver liv til hveden, til brødet og til kroppen. Men dødens ild dræber hveden, brødet og kroppen. Og de levende engle fra den levende Gud tjener kun levende mennesker. For Gud er det levendes Gud, og ikke det dødes Gud.

"Spis altid fra Guds bord: Træets frugter, frøene og græsserne fra marken, mælken fra dyrene og honningen fra bierne....."Spis derfor hele jeres liv ved Moder Jords bord, og du vil aldrig se mangel. Og *når* du spiser ved hendes bord, så spis alting ligesom det er fundet ved Moder Jords bord. Opvarm ikke, bland heller ikke alting sammen, for at *undgå* jeres indvolde bliver som dampende sumpe. For sandelig siger jeg jer, dette er afskyeligt i Herrens *øjne*.

«Og vær ikke som den grådige tjener, som altid spiste op af andres mad ved sin herres bord. Og han fortærede alting selv og blandede det hele sammen i hans grådighed. Og hans herre *så* det, blev vred *på* ham og drev ham fra bordet. Og da alle var færdige med deres måltid, blandede herren alt hvad der var tilbage *på* bordet sammen og tilkaldte den grådige tjener og sagde: 'Tag og spis alt dette sammen med grisene, for din plads er hos dem, og ikke ved mit bord.'... ..."Og *når* du spiser, spis aldrig til du er fyldt op.. Og jeres faste er altid glædelig i Guds engles *øjne*. Så *vær opmærksom på hvor meget I har spist, når jeres krop er mættet, og spis altid en trediedel mindre end det.*" (Ovenstående uddrag fra Essenernes Fredsevangeliem er oversat af Niels Christensen)

Filosofiske krummer

Alle former for fredeligt samarbejde mellem mennesker bygger primært på gensidig tillid og kun sekundært på institutioner såsom domstole og politi. (Albert Einstein)

Tillid er lige så afgørende for vor trivsel som vandet er for fiskene. Uden tillid lukker samfundet ned og destruerer sig selv til sidst. (Stephen Covey)

Mennesker bygger for mange mure og for få broer. (Isaac Newton)

De svage kan aldrig tilgive. Tilgivelse er de stærkes karaktertræk (Ghandi)

Hvis man opdeler verden i delelementer, må der eksistere en årsagslov, der fortæller os, hvorledes disse dele hænger sammen. (Tor Nørretranders)

For Gud er alting smukt, kun mennesker deler verden op i rigtigt og forkert, men ondt og godt er del af samme helhed. (Heraklit)

Livet er som at køre på cykel. Så længe du holder den i bevægelse, er der balance. Når du går i stå, vælter du. (Anders Engquist)

Kærlighed er styrken hos et individ, der forstår at give. (Nietzsche)

At være uvidende om at man lever efter døden er ensbetydende med at være prisgivet fejltagelser. (Lao-tsze)

Dine oprigtigste ønsker kan kun gå i opfyldelse, hvis det lykkes dig at udvikle kærlighed og forståelse for mennesker, dyr, planter og stjerner, således at al glæde bliver din glæde, og al smerte din smerte. (Albert Einstein)

Krige affødes af uerkendt frygt forklædt som mod. Krige er det modsatte af kærlighed. (Suzanne Brøgger)

For mænd er den normale naturtilstand ikke fred, men krig. (Immanuel Kant)

Demokratiets ånd kan ikke indpodes udefra. Den må komme indefra. (Indira Gandhi)

Man bør ikke undervurdere kærlighedens evne til at virke helbredende. (Sigmund Freud)

Den der opfatter fremtiden som modvind, går i den forkerte retning. (Martin Held)

Glæden er vore vinger, smerten vore sporer. (Jean Paul)

Jeg spiller golf for at være i form overfor Gud. (Billy Graham)

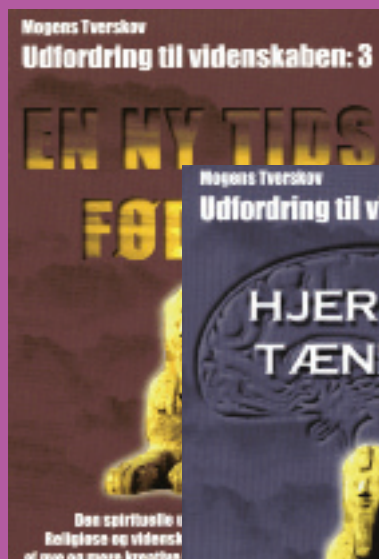
Den sande kærlighed begynder, hvor der ikke ventes gengæld. (Antoine Saint-Exupéry)

Vi er født til at gøre den Gud ære, som findes i os, ikke kun i nogle af os. Den Gud er i alle, og når vi lader vort lys skinne, giver vi ubevidst andre mennesker lov til at gøre det samme. Når vi frigør os fra vor egen frygt, vil vort nærvær automatisk frigøre andres. (Nelson Mandela)

tilbud

Martinus: Livets Bog 1-7
i oprindelig udgave
Alle 7 bind for kr.1000

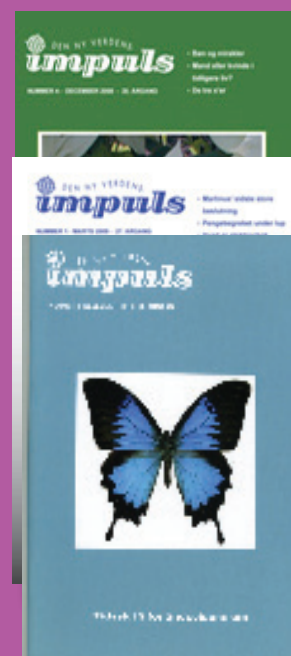
Alle tre Tverskov-bøger for 100 kr!

Kurt Christiansens
Martinus biografi i to bind
1280 A4 sider - kr. 100

Sv. Åge Rossen
Martinus' verdensbillede
480 sider - kr. 200

Ældre numre af Impuls
fås for 5 kr

Den Ny VerdensIMPULS
Klintvej 104 - DK-4500 Nykøbing Sjælland
Tlf. 59 30 52 72 - Giro 9 25 42 42
E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk
Hjemmeside: www.nyimpuls.dk